

מישל חדד פורש מהמשטרה. מקצוען אחד פחות

> הנוקמים. ישראל כרמי מדבר פנתרה בחצר המלך חסן נחלת ו'נוטינטקי. שמורת-טבע אידאולוגית מסע בעקבות דארווין

משרד ראשי: ויח' ארלוזורוב 53 תליאביב, טל. 7/03-241166 ימים א', ב', ג', ה', 13.00-09.00, 18.00-16.00 ביום ד' 13.00-09.00

משוד מכירות תל־אביב: רח' דיונגוף 173

בנק לענין שלי

עורש משפר ניהול חשבון חינם (חוץ ממשיכת שיקים). הבינלאומי הוא באמת בנק לענין. מאז שפתחתי עו"ש משופר אני לא משלם דמי ניהול חשבון על פעולות כמו קניה ומכירה של תפ"ם, פק"מ, הפקדת שיקים ומחומנים. רישום פעולות של קניה ומכירת ניירות ערך ומט"ח. משיכת כסף במכשיר האוטומטי ועוד. נוסף לכך אני גם נהנה ממשיכת יתר של 1,500 ש"ח בריבית מועדפת: הבינלאומי – כשעושים חשבון נוסף. משיכת היתר כנגד במוחות כנהוג:

מליוני נשים בכל העולם יודעות להעניק לרגליהן את הנוחות המתאימה.

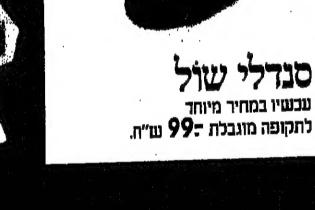
גם את חשה היטב את המחיר שמשלם גופך בסופו של יום מפרך.

למענך בדיוק נוצר הסנרל הנוח בעולם, "שול". פיתוח ומאמצים של שנים הביאו את "שול" לשלמות בהתאמת סגדל לכף הרגל.

עיצוכו המיוחד נועד לחת לך אחיזת רגל מקסימלית ויציבות נכונה לכל גופך, בזמן ההליכה תומך הסנדל כנקודות בכף הרגל המעניקות לכל הגוף יציכות נכונה והרגשה משוחרות ונוחה לאורך

כבית, לשעות הפנאי וגם לעבודה. לכי גם את על "שול", כל גופך יודה לך.

1) 1711 1911 19 Schold 1917

את סברלי שול ניתן להשיב ברשת ה"משביר לצרכן" ובתנויות הבאות: בו ת"א - נעלי עוורי - אלוני 12 נעלי עוורי - דיונגוף 101 פסל- חודן נעלי עוורי - בכר הנדינה ה' באייר 76 שטיינר אורטופרית - אבן נביוול 10. שוסקיביץ - טשרניתובסקי"ז: געלי לידיכה - בו יהודה 40: מכוי באבינלה - אבן ורידיל 21 ב חיל ווידיר - ביילור 22 ביילור מולין מולי

מוסקובין - משריותובסק' 13 געלי לידקה - בן יהודה 10 מכלי ביהוא במוחים במ

נשערו מישל חדר. כתברו בעמודים נו־10. צילום: שמואל רחמני.

תנוקמים

ו לחיות עשיר

מאת תמר אבידר

"טיול "סופשבוע" . 23

24: אדיום גלאמאגום

מאת נילי פרידלנדר

מאת עמוס אטינגר

מאת עפרה ישועה ליית

מאת יצחק בן־חורין

31 שיפודים מאת מאיר עוזיאל 10 שרלוק הולמס הולך הביתה 34 שמורת ז'בוטינסקי הקטנה. מאת עמוס לבב מאר אבי מורגושטרן

מאת אבי מורגנשטרן 38 האשה בלבן מאת יהודית חנוך

מאת תמר אבידר

43 פנטהאוז מאח יגאל לב

43 הורוסקום 44 "מעריב" לפני 35 שנה בעריכת גבריאל שטרסמן

28 שטח פרטי, פרום יהושע פראוור מאת נורות ברצקי

עשח פרשת רצח מלה מלכטקי ו"ל הביא למשטרה תהילה ובעקבותיה

בין קללה מיסתורית. כמה קצינים שעסקו בה פשטו מדים. מתרתיים מלן בעקבותיהם הכוכב שבחבורה, פקד מישל חדד, מי שזכה במהלר

עלום שנות שרותו לכינוי "שרלוק הולמס". לכל אחד סיבה אישית

לורושה, אך כולם בראש אחד לגבי תנאי העבודה והשכר שלא הולמים את - המאמץ, הסיכון, והלחצים – כולל מבפנים – עם דרך חקירת "חתיקים

היווקים", החלונות שמגישים נגדם אזרחים. עם שני תיקים כאלה שברו את שיחתו גלוייה הלב עם עמוס לבב היא כתב אישום למשטרה. ציר סיפור הפעו על בריחת המוחות מהגוף הממונה על בטחון הפנים. לצידה שיתות קצרות יותר עם פורשים אחרים (ועם ניצב יעקב טרנר, ראש אגף כוח־אדם נפשטוה), הם לא פרשו בשמחה. המקצוע עדיין בדם. עובדה שרובם פמשיכים אותו בשוק הפרטי. משרדי החקירות והמשטרות הפרטיות הם לנשיו עסק משגשג. אחד הפורשים, עשיר מהביה, אפילו תרם מכספו לשוור הנאי השרוח של חבריו בעת שלבש מדים. גם עתה הוא ממהר לדדוף אחר ניידות הממהרות לזירת פשע, מפני שהאדרנלין שלו זקוק ל"אקשן". אם ם הוא הלך – סיבות הפרישה נמצאות מחוץ לסולמות השכר וספרי התקציב. צרכים לחפש אותן בנוחלים ובסגנון חעבודה, בחתנהגות המפקדים, ביחסי אנש, נכל אותם דברים ששיפורם או תיקונם אינם עולה בכסף אלא בשכל חסיפור של מישל חדד הוא דוגמה איך לא לעשות מה. איך נטפלו לאחד החוקרים המוכשרים ותנדירים, ועדערן אותו עם חלונה נגדו שנסחבה שנים ללא טיפול, דווקא בעיצומו של פיענות פרשת רצח גדולה. ואיך נאחז המנגנון בוקיות הזו כדי לעכב את עלייתו בדרגה – ומנע ממנו את הפיצוי וההוקרה שיטלים לשמש תחליף יחיד לשכר המגוחך. אמילו ממקדו תישיר, שולחם לציה וטע בו בסוף הדרך את ההרגשה שלא צריכים אותו. כשהודיע על שוקחו, איש לא חסם בגופו את חדלת ובלבד שהמשטרח לא תפסיד את הנשחן הזה. גם לא ניצב טרנר שתיח הבכיר היתיד שהוקיר את הישגו בתיק

מרינדוות. תוובתו הרשמית – שחדד פורש "מטעמי בריאות".

משחי את חדד בראשית חשבוע, צעיר ורענן, לא נראה כמי שסובל מחולי

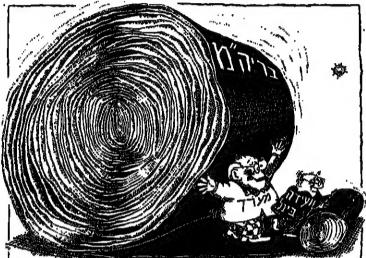
נלשהו. הוא גם לא עושה הסבה מקצועית לנוחיותו אלא פותה משרד חקירות פרטו. ראש ורגליים של בלש עם הרבת יותר כסף וכיף. אם פרש, זה לא מחמת פצעי תאונה שהגבילו אותו לתקומת מה. העובדה שנחנו לו ללכת נקלות ראש אולי רק תוסיף לו בריאות. היא לא מכטיחה לנו משטרה בריאה

עריכה: דניאלה בוקשטין עורך גרפי: יורם נאמן מעצבת: יעל תורן

This Magazine is a Supplement to Maariv International Edition גרפיקה: נטע גרינשפן מודעות: אורי דגן ם 1987 כל הזכויות שמורות לגמעריב"

א' בסיון, תשמ"ז 29.5.1987

לונאיט הלכוש "

5 Biaealp

בבריגרה היתורית, כעל זכויות ויכות כחצלת שארית: מסקרה הרשמי של הכריגרה – החסיכה העברית הפלימה מאירופה וברכש, פיקר על יחיות הנגב" הלוחמת הראשונה לאחר אלפיים שנה – לא ידע. גם במלחמת השחרור ואחרייכן – בצח"ל – על חטיכות ממלארמקומו מיכאל נג"יימס) בן־גל (גם הוא היה שיריון, כמה ביונידרך בפעילותו של לוחם קשוח לאלוויו לא ידע. הם לא ידעו על שלושה חברים בלכ טעונה כתשפת הדענה על חיסוב העברי חקטן טרם ובנפש שהתארגנו ממש מתחת לאמו של הסיקוד הקמת המדינה, הושל בקרבות מלחמת העולם השנייה הבריטי והקימו את מנגנון הנקמה. כרמי היה הרוח כמרבריות צפון אפריקה ובאיטליה ו'קינל הסמכה' החיה. איתו פעלו זרו, לימים אלוף פיקור הצפון מאיד בצהיל שאורי מלחמת השתרור. וורע, וחיים לסקונ, לימים רמטכ"ל צה"ל.

מרק אחר נפקר מהביונרפיה הרשמית שלו

unealu 6

דלתות מסקדים נאציים, והוציאו אותם להורג ללא: גסטאפו ואס.אס. בגרמניה ובאוסטריה, שלף אותס משמט. זהר, חיום ואני חיסלנו גרמנים", מאשר ישראל מכתיהם והוציאם להורג. מאות גרמנים שנטלו חלק משימה קשה כביותר למי שמעולם לא נטה משמט. "זרו, חיים ואני היסלנו גרמנים", מאשר ישראל מכתיהם והוציאם להורג. מאות גרמנים שנטלו חלק להמליג בשיחה. "מי שמרנר לא עושה", הא כרמי, לקונית. "לא ניהלנו יומנים. לא השארנו שום במבונת ההשמרה הנאצית התחננו על חייהם, המגיח אסילו שלמה שמיר (לימים אלוף בצה"ל), שהיה

כ־1969 פירסם מיכאל כר־זהר את ספרו הנוקמים". זה היה גילוי ראשון על ניסיונות של יחידים וקבוצות לנקום בנאצים כאירופה שלאתי המלחמת. הוא איזכר גם את חכורת "נקם" וצישט מדברי חבר באחת החוליות. החשאיות היתה כה עמוקה עד שרוב החברים אפילו לא ירעו מי היו המפקדים והמפקרים שתקו. גם הם לא יכלו לציין את שמות המחסלים. אין רשימה כזו. מירור שנוער להגן על

הפיקור על "נקס", ארגון הוליות חיפול יהוריות באות בראש ארגון של יהורים מארץישראל, חיילי בן 17, חשיפה ראשונה. לא לפני שחברו לקבוצה מאין הארגון אם מישתי מאנשיו יעצר. שוארים מיר אורי תום מלוצמו העלם השנייה על הבריגדה הבריטית, שרדף אחר ממקרים נאצים, אנשי - ("ורד") זורע, אף הוא אלוף (מיל), רמו על כך בראיון

לשומם ערב יום העצמאות. רק או השתחרר כרמי לים השתיקה, לא שמישהו נשבע לשתוק, הם מעולם שלמה שמיר ואני הוזמנו להופיע בפני שאול אבינור לו שיים היא היא שמישהו נשבע לשתוק, הם מעולם לא נפנט. כרמי: לא היתה החלטה או הוראה לשתוק. ביתו לנו תוצשה שעל העניין חוה לא צריך לרבר".

ענשיו הוא מרגיש שהניע הומן לספר, כל עוד ים פי שיספר. משפט דמיאניוס חמתנהל כאן מחייה לגערים ישראלים רכים שלא ידעו את השואה משהו מנדאותיה הם צמאים לרעת עוד. שואלים שאלות. כיש וסמי להם על "נקם", חפרק שהוא החוליה ופקשת כין השואה ליצירת צלא יהודי לוחם.

ההשמדה, אכל לא ידענו אם נשארו יהודים באירופה

(מהאישים הכולמים בהגנה, יד ימינו של דוד

בן גוריון) וקיבלנו הוראה לצרף שני שליחים שיעסקו

הבריגדה לעבר גרמניה. ההתלהבות הרקיעה שחקים.

נכנסים במסע נצחון למעון הנאצי שהתמוטט, על

משאיות הרודג' הם תלו שלטים בגרמנית ובעברית,

והכתובות שעליהם לא הותירו מקום לדימיון:

במאי 1945, לאחר שהשתתפו בכיבוש איטליה

בהכנת אוניות כאיטליה", מתאר כרמי.

. בגרות.

ארם לשוח, ישראל כרמי. עשרות שנים של וישול גופני ואימונים קבועים כנשק הפכו אותו למצוק לידות חביד היה בחוד. בבריגרה הוא היה ופר על פי הרדגות הבריטיות, אבל בעל מעמר ומכח בכירים בחרבה על פי ווהירארכיה היהודית

כשיבאנו עם הברינהה לאירופה ידענו על חיליכיבושי

הלוואי, רק חודש אחר. אחרי זה תהיה להם סיבה

"לא הרבח, רק קישינב אחת, עם מספרים ענולים:

חנוד ברטוב אומר היום: "היתה תשוקה לנקמה. והמלחמה על אירופה הוכרעה, נען 5,000 חיילי היינו שם כדי לנקום לא היה איכפה לי בכלל להרוג כמה גרמנים. היה כרור שאם אנחנו לא נוקמים ---לוחמים יהודים מצויידים בנשק ובדגל כחול־לכן, אנחנו לא ממלאים את שליחותנו היהודית, מצר שני היה כרור שהמשימה המיירית היא לא להרוג כמה נאצים, אלא להציל את חיהורים שנשארו. זה היח התפקיד החיסטורי. החשש היה שיעבירו אותנו "היהודים כאים", הסופר חנוך ברשוב היה או לוחם - להילחם כמורה הרחוק, שם עוד השתוללה המלחמה. כבריגרה. את התחושה ההיא תאה בספרו "פצעי על זה היח הויכוח בבריגרה. הששנו שכגלל הנקם יעבירו אותנו למזרה הרחוק. היום אנחנו יודעים סטע מדיאלוג בספרן "גרמניה אני אומר לכם. שהנוכחות של הבריגרה באירופה יצרה את המומוסום (חמשך בעמוד הבא)

7 Blacalo

רב־אלוף (מיל.) חיים לסקוב ז"ל (צילום: ש. רחמי)

זרו, חיים ואני חיפלנו גראנים. לא ניהלנו יואנים. לא השארנו שום עדויות בכתב או בצילום. חילקנו לחוליות את המשימות. את המידע על נאצים בעלי תפקידים זוטרים העברנו למודיעין הבריטי. בילוויתניםי טיפלנו אנחנו. לפעמים חולייה אחת חיסלה שלושה גרמנים באותו לילה 77

(המשך מהעמוד הקודם) הגרול של בריחת שארית הפליטה משם והקמת המרינה. במה שקשור לפעולות הנקם – ידענו שקורה

משהו. אני לא השחתפתי".

מישהו במפקרת הבריטית העריך בסופו של רבר שאטור להכנים את הכריגרה היהודית לגרמניה. ניתנה להם פקורה לחנות בטרביזיו, עיירה בהרי האלפים במפגש הגבולות איטליה־יוגוסלוויה־אוסטריה.

רמי: "זה היה איזור שברוכו היה מאוכלס בגרמנים, ואנחנו שימשנו חיל כיבוש. היו שם כתי־הולים צכאיים גרמנים שאנשי גסטאפו ואס.אס. ניסו להסתתר כהמ. היו לנו כמה מטרות: להתאמן ולהתארגן ככות עברי לקראת המאבק המכריע על המרינה, להציל את שארית הפליטה, ולהבריח נשק לארץ".

ואו כא המפגש פנים־אל־פנים עם גרמנים, מפגש רווי תיסכול וכעם שהתפרצו בצורה בלחי מבוקרת. חיילים יהורים נכנסו לבתי גרמנים, היכו, השתיתו רכוש ואנסו גרמניות. כל אחד נימה לנקום את הנקמה הפרטית שלו.

כרמי: "התחלנו לפעול להרגעת הרוחות. העברנו הודעה כאמצעות המפקרים שאנחנו נפעל כצורה מסודרת. בשלטון הפנימי שלנו הוחלט שאנחנו נקים יחידה קטנה, שתהיה מסופחת למודיעין של הכריגרה. תפקירה יהיה לחקור את הגרמנים במקום. כבתי־התולים היו 3,000 אנשי צודת וחולים גרמנים. מרי יום שמענו שמועות והלשנות של תושנים על תושבים אחרים. התחלנו למיין את המידע. גם הבריטים היו מעוניינים לדעת. הפיקוד הבריטי מינה את רוברט גור (גרוסמן) ז"ל ואותי לחפש אנשי צבא ונאצים פעילים. רוכרט ואני, שנינו דוברי גרמנית, מונינו רשמית לאסוף מירע על נאצים. ההנחיה שלנו לחיילים היתודים היתה: ברגע שמוצאים ניירות לקרוא לנו. כדי שנכרוק אותם. התחלנו לאסוף אינפורמציה ולתחקר כאלה שהלשינו עליהם".

התפנית הדרמטית התחוללה כעבור כמה ימים. כרמי, זרו וחבר נוסף, מוטקה שרוני (לימים סגן אלוף בצה"לו, התדפקו על דלח כיתו של קצין גסטאפו. כרמי: "לפי הניירות והוצחמות הננו שהמקום שימש מוקר לפעילות נאצית. אכל הגרמני הכחיש. ההרתי אותו שאם אמצא נסק – זה יהיה מופו. שמונה שעות חיפשנו אצלו, כמעם כל הלילה, ער שחיטטנו בערימת האפר שבתוך התנור ומצאנו אקרת ומשקמת. הוא בשנר והתחיל לשתף פעולה. או התברך לי שהוא היה קצין בגסטאמו והממונה על הרכוש היהודים שהוחרם באוסטריה ואיטליה. פונקציור רציני כמנגנון הנאצי. לא זוכר את שמו. אחרי שמצאתי את האקרת הוא התמוטט התחול לשתף מעולה. ניסה להציל אח

Macajo 8

ישראל כרמי הטיל על הגרמני להכין עוד באותו אנשים. הגרמנים חשו שמשהו קורה, אבל קשה וויה לילה את רשימת הנאצים הפעילים ואנשי האס.אס. באיזור. הוא משחזר: "בבוקר, כשהוא הגיש לי את הרשימה, כמעט התעלפתי מרוב התרגשות. זו היתה מדי משטרה צבאית בריטית. הסוואה מושלמת חי רשימה מטודרת, כתובה במכונת כתיבה, והיו בה עשרות שמות עם כתוכותיהם של האנשים הללו, הרקע המשפחתי שלחם, השכלה, תפקידים שמילאו במישטר. היו איתי שם חיים (לסקוב), זרו, שייקח ויינכרג (בעבר מנכ"ל תיאטרון "הקאמרי" ו"בית התפוצות", כיום יועץ למוזיאונים, יב"ח) ואולי עור אחר או שניים, אני לא זוכר. קמתי ואמרתי שצריך לחקים חוליות חיסול. אף אחר לא התנגר. ואז מיסדנו את שיטת העכורה. לא זוכר מי אמר מה. קבענו שכל קחנו קצינים בעלי דרנות גבוחות. לא יוענו

חוליית חיסול תצא ברכב צכאי בריטי, עם קצין אז מה שאנחבו יודעים חיום על מכונה אחראי, שני שוטרים במשטרה הצבאית או חבר'ה שלנו ההשמרה. איך היא פעלה ידענו שהומן מוגבל. שלא ברור מה יהיה מחר. חששנו מהבריטים. ההוראה שלנו היתה לא להשאיר עשות בגרמניה ובאוסטריה היה קל מאור להעלים עקבות 死 גירונים למות. יש שם אגמים בשפע. קשרנו 🗷 הגופות למשקולות ולאבנים והשלכנו אותן לאגם נשארו תקועות בקרקעית. חלק התחננו על חייהב מ כאלה ששתקו. לא היתה לנו בעייה להיות קשווים

קטנה על כל מה שהם עשו. או כבר הספקנו לראות את המוזלמנים כמטהאוון, בדכאו, בלאבנוי באוסטריה אתה נכנס עם ג'יפ למחנה ויוצאים אליך שלדי את יצר הנקמה היה חזק. ידענו שאם נוכל – אנחנו צריכים

כרמי: "וו היתה יוזמה פרטיזנית. לא ידענו מי הם הגדולים, ולא היו לנו אמצעים לחפש אותם. לא ידענו שקיים אחר אייכמן. חיפשנו בעלי תפקירים חברי אם אס. והמפלגה הנאצית. תפסנו קצינים בעלי דרגוח גבוהות. פעלנו לפי הרשימה שלנו. לא תיכננו לתחג מסיבית. יכולנו להכנס למחנה שבויים או לבית זצלים ולשחוט – אבל נה היה מתגלה, כל גרמני שהסגיר את עצמו, היינו חייבים להעביר אותו לבריטים. חוסלנו ר כאלה שאיתרנו בעצמנו".

חייליה היהורים של הבריגדה הריחו שמשה מתרחש, אכל לא ידעו מה כדיום, אם אם החלו להתגנב השמועות. אהרון יריב, קצין בברינדה ליפין אלוף בצה"ל וראש אגף המודיעין במלחמת ששו הימים, אומר: "לא השתתפתי בחוליות החיסול, אבי כמשך הומן נודע לי שכרמי, זרו ולסקוב בעניינים לא ידעתי יותר מוה".

גזכר כרמי: ייום אתר כאו אלינו עסקנים יווריא שליחים של מאיר ארגוב ואחרים נורע להם שמתבצעים רברים והם ביקשו שנקים בית דיון שוה ולא נחטל גרמנים בלי משפט. אמרתי לוכון החשם נאצים ותשפטו אותם'. העסק היה כליכך רגיש כאוחה (המשך בעמוד 11)

לרעת מה בריוק מתרחש. החבר'ה מהברינרה היו מגיעים לכית גרמני מסומן, רופקים בדלת, לכושים מודיעים שלוקחים את כעל הבית לחקירה. מהחקדה הזאת אף אחר לא חזר. היו מסיעים אותו למקום מבודד בהרים, ביערות, ומסבירים לו שתחליטו לווחג אותו כשם העם היהורי כגלל השתתפותו כמכונת ההשמרה הנאצית. מתחקרים אותו על גרמנים אחרה שלגביהם היה מידע שטרם אומת, ואחרייכן יורים ט

לכושים כמדי משטרה צבאית, ושניים נוספים שישארו ה היה מדהים. מדי לילה היה קצין הגסטאפו לשעכר טרוד במלאכת השלמת הרשימה של המועמדים לחימול. הריוק ישלו בפרטים היה מרהים. כל יריעה אומתה כשני מקורות גוספים, אחרי מה שהם עשו. תחושה האישית של נטילת תי ארם כלי משפט? שטויות. לפחות השתתפגו כנקאה

ורק לאחר הצלכה – חוסל הגרמני. ישראל כרמי: "זרו, חיים ואני חילקנו לחוליות את המשימות. את המידע על נאצים בעלי תפקידים זוטרים העברתי ליריעת המוריעין הבריטי. כ'לוויתנים' סיפלנו אנחנו, בלי ידיעתם. הבריטים היו מרוצים מהמידע המרוייק שטיפקנו להם וכך גם יצונו קרקע נוחה להמשך המעילות שלנו. אנחנו לכרנו את לחסל כמה שיותר".

כיצד הצליונו להסתיר את מבצעי החיסול מעיבי הבריטים?

הרצינים".

כרמי: "ידענו גרמנית, שלטנו כאנשים וכאמצעים, היו לנו נשק ומכוניות. היינו בבריגרה מספר שתיים, וכתקופה זו של אימונים ופעילויות, נוצרה מערכת אימון כגדור השני. ידענו על מי אפשר לסמוך. היו אלה אנשים שהיו מוכנים לכל פקורה גם בנולא רכש וגם ככל מבצע שנדרש מהם. היו גם כאלה שלא נקפו אצבע. אנחנו כחרנו את הטוכים ביותר. הקמנו חוליות חיסול שפעלו בהסוואה, עם מרים של המשטרה הצבאית הבריטית. היו שם אולי מאה אנשים. חוליות של יהודים לא היה ששי להשיג רבב. לא היינו צריכים לחת דין וחשבון לכריטים. שלחנו חיליות לפי צירי תנועה. כל חולייה יצאה לבית הרתוק ביותר ואחרי כן חורה לכיוון המחנה. לפעמים: תולייה אחת חיסלה שלושה גרמנים כאותו לילה. האנשים שלנו היו מגיעים לכתים לפי הכתובות, רופקים ברלת ולוקחים האיש לחקירה".

הם חדרו 300 ק"מ לחוד גרמניה, נעו לאורכה ורוחכה של אוסטריה, התרפקו על דלתות והעלימו

משיג בחנויות המובחרות ברחבי הארץ:

ושת מטיות פולנת + רשת חנויות המשביר לצרכן + רשת תמשביר המרכזי + רשת טתה

האצני שו המלכים - הזה הלוי 29. מראל - העלית 16. ארון - פיין 11. בפר - אלובי 34. אלוברו - בן יהודה 26. גרינברג - שך ירושלים 66. ירושלים: ספורט חוד - יפו 29. לניס' - שמאי 19. חלבשת האצני שו המלכים - הזה הלוי 29. מראל - העלית 16. ארוכרו - בן יהודה 26. גלייצמן - סלומון 20. גרינברג - שד' ירושלים 20. ארוכרו - מסך מאול - מעלית 16. ארוכרו - מסך מאול - מרוכרו ביאלים 20. חירו ביאלים 20. חירו אירומן 20. אור - ביאלים 20. חירו ביאלים 20. מיאלים ביאלים 20. חירו ביאלים 20

4

(המשך מהעמוד הקודם)

ל אותה עת הוא כבר מנסה, עקב בצר אגודל, להתקרם בתקירה המסובכת של רצח התיירת מלה מלבסקי ז"ל, עוד תיק שנופל בירי חוקר אחת ל־80 שנה, שלא לדבר על הפרסום והחשיפה. הוא פעל בלחץ עצום, מבית ומחוץ. אשת הבעל הקנאי שהתלונן נגדו התראיינה וטענה שהיתה המאהבת שלו, תוך חשיפת פרטים אינטימיים כביכול: נדיה השיבה לשאלות עיתונאים, ומישל המשיך לחסור את פרשת הרצח, כשהוא בורק חשבונות בנק, שולח שוטרת מתחזה לבוטיק של חוה יערי, מצוטט לטלפונים, יושב במשרד שעות על גבי שעות, חוקר וגם מצפה לטלפון. 'קיניתי שיחעורר איזה כן אדם במשטרה, ויגיד: 'רק רגע, הלא עושים עוול לאיש הוה'. רק איש אחר, ניצב יעקב טרנר, ראש אגף כוח אדם, אמר לי משרו. הייתי כבר אחר הפקרים הותיקים כמשטרה. הוא רצה לכרוק מרוע. זימן אותי אליו. שוחח עם המפכיל. אמרתי לעצמי: 'אולי סוף-סוף התעורר מישהו. אולי קם איזה אדם שאכפת לו מערכת הור".

לכסוף הועמר מישל חדר לדין משמעתי. עשה עיסקת טיעון עם התביעה, כדי לחסוך את כל הערויות, והחשיפה, ועגמת הנפש מעצמו וממשפותו. "באילו סעיפים הוריתיז כושה: בצילום 100 מסמכים הנוגעים בפרשת הרמון אצל חכר, כי מכונת הצילום במשטרה היתה מקולקלת, ובהתחברות לעבריין. אני אומר לך באתריות שהאיש הזה אינו עבריין. היה לו באותה תקופה תיק אחר על משחקי מזל אסורים. וגם לא הייתי חבר שלו. רק רציתי לקבל ממנו מידע מוריעיני לצרכי עבודתי".

הקש ששנר את גב מישל היה פרסום הפרשה כעיתון ערכי. הדבר נודע ככפרו, "החלה שם חניגה. אמרו שעצרו אותי, וזה כשעה שהייתי כטיול בתו"ל. בטופו של דבר קיבלתי 200 שקל קנס ושבוע מאטר על תנאי. זה לא היה רק עלבון בשבילי, אלא בושה וחרפה למשטרה. בכל זאת בלעתי את הצפרדע. חשבתי, אולי נגמר הסיפור. לא יפה, אבל נגמר. אך החכרר שתוצאות המשפט לא סיפקו את יצר הנקמנות של הבעל הקנאי, והוא הגיש תלונה חדשה, על הרחת ערים ואפילו שאנסתי את אשתו. והוא דיכר על תקופה שהייתי בגכם עד למתניים כעקבות תאונת דרכים. טענות שיקריות עם יצר נקמנות נורא מאחריהן. ואני, שציפיתי להעלאה כררגה, מוזמן במקום זאת לעוד חקירה. מתנצלים וחוקרים, מתנצלים וחוקרים. התחנותי שיקחו את המתלוננים למכונת אמת. סירכו, למה? כנראה היה להם נוח להמשיך לחקור. הבעל חשר באשתו שהיא כוגרת כו איתי. אם וה נכון או לא נכון, זה לא מענין אף אחר, כייחור לא את המשטרה. הם פשוט הפכו כלי בירו של הבעל. והדרגה, כמוכן, שוב מעוכבת. המסכ"ל נאחז בפקורות הקבע שקובעות כי כל עוד יש הקירה נגר שוטר -קידומו מעוככ. או המתלוננים השיגו בדיוק מה שהם רצו – לנקום ביי.

לפני שכוע וחצי, לאחר שפרישתו של הפקר הנצחי, מהמעולים שבחוקרי המשטרה, היתה סופית, הגיעה אליו התורעה מהמשטרה כי הוחלט לסגור את התיק השני שנפתח, מתומר ראיות. זה כליכך לא עניין ככר את מישל חרר, עד כי לא סיפר זאת אפילו

גם לפרוש עזרו לו. כאילו לא היתה השנה' האחרונה שנת שיא בפרישת שוטרים (1,750 אישו), כאילו לא פרשו קצינים וחוקרים נכירים, כאילו משטרת ישראל שופעת קצינים וחוקרים מהליגה הראשונה. וערה רפואית קבעה כי מישל חרד יוכל לעכור רק ארכע שעות כיום, בעקכות התאונה. מישל יכול להודיע כי למרות המלצתה הוא מוכן לעבוד שמונה, ועשר, ואפילו עשרים שעות. אך דוא ספץ על המציאה, "איש לא ניסה לשכנע אותי להשאר", הוא אמר ועצב מכסה את "עיני הקטיפה". "כמו שאיש לא נגרי", הוא מספר. "היו אלה טענות של בעל גבגר אמר לי מילח טונה אחרי שיערי וגרנות הורשעו. רק שהקנאה העבירה אותו על רעתו. הוא טען כי קיבלתי ניצב טרנר שלח לי מכתכ ברכה אחרי הרשעתן, וכיקש טוכות הנאה ותחתברתי עם עבריינים. בסדר, תלונות כמה עוד אוכל לסבול שיורקים עלי ולומר שזה גשק?

ידעה מהו הרקע לתלונה של הבעל הזה והמשינה לחקור. ואני, קידומי מעוכב, ממשיך כל העת בעבודתי, חוקר, מפענה תיקים, ואיני יכול להתקום. לא היה כאן שום מעשה נקמנות מצר העולם החתון. סתם קנאת בעל שחשר באשתו שהיא מקיימת קשרם

יובער הקנאי הגיש חרונה חו שיי על הדחת ערים ואפילו שאנסחי את אשתו. והוא דיבר על חקונה שהייתי בגבס עד לתחניים בעקבות תאונת דרכים. שענות שיקריות עם יצר נקונות נוראי

עם חוקר המשטרה.

דיבורו של פקד (מיל.) מישל חדר רהוט. הענרית שבטיו טובה, אפילו מליצית. כשיא אורגיית התקשוה סביכו, לאחר שהכיא להרשעתן של הרוצחות המפורסמות יערי־גרנות, אפילו הודה כי הוא חומ ככתיבת שירים בעברית, וכי הוא שולט בשפה זו סנ יותר משפת האם שלו – ערכית. הוא כן 37. נולו בכפר מורעה, בין עכו לנהריה, ועם תום לימוריו נכיה הספר הנוצרי "טרה־סנטה" בעכו, רצה להיות כומה צ מורה, או שוטר. זה היה לפני כעשרים שנה מהמשטרה הגיעה תשובה חיוכית ראשונה, הצ צוחק. צחוקו מתגלגל. מישל חדר מעשן ללא וווי סיגריה מחוכה כתוך פומית. הצחוק הזה, האווייני והפומית, ומקל ההליכה האלגנסי שנעזר בו בקיבת תאונת דרכים, היו ה"צבע" שעיתונאים השתמשו ני בעת תאור המשפט המפורסם. "עיתונאית אחת אפינו כתבה שיש לי עיני קטיפה", שוכ מתגלגל צווק. כמעט כולם היו מאוחרים ברעה שלאיש יש קסם אישי רב. אפילו חוה יערי אמרה זאת.

אולם כשמישל שכ לתאור עינוי־הרין שלו עצמי. נעלם החיוך הכובש, נמוג הקסם, ואפילו עיני הקטיפה מתכווצות בועם, עד כי נדיה, אשתו, אותה הנים מרמאללה הישר לבית משותף של יהורים ברמחינו. ממש מתחננת: "מישל, תירגע". גם שתי הילוות הקטנות, הלכושות כאילו יצאו מתוך ירחון אופנה משתתקות כאשר מישל כועם. אבל כשאבא מישל צוחק, הן צוחקות כיחד איתו. אמירה ומרלן מדנחת

נדיה ומישל חדד והכנות: יכול להיות סיפור טוב של קרוב

לרדת".

גוכתי התתה.

לרתח שפלות

שאל: 'מתי אתה רוצה לפרושז' כליכך נעלבתי, שאמרתי: מחר." כך נסתיימן עשרים שנות שרות.

חרתיים תולה מישל חרד את הכוכע, והולך להקים משרד חקירות פרטי. כמו כולם. "אתגעגע למשטרה", הוא אומר. "יש לי חכרים טוכים שם. אני מאד אוהכ את המשטרה, רק סולר מהתנהגותם של כמה אנשים בצמרת כלפי. הייתי צריך לקבל צל"ש כפול ומכומל. כמקום זאת התאכזרו אלי. בושה וחרפה. אבל עוול לא נעשה רק למישל חדר. לא סתם פרשו 1,750 איש. מולולים שם כאדם שנמצא במערכת ועוכרים עליו בעיניים מבחינת שכר. ואין אצל מי לככות. משכורתי האחרונה היתה 1,000 שקל. איך אפשר לחיות ממשכורת כזוז אחרי עשרים שנה במשטרה אני גר בדירה שכורה של 'חלמיש' ובחוץ עומר אוטו ישן שגם אותו קניתי כגלל העסק החדש שאני פותה. הגעתי למסקנה שהמדינה כנראה לא מעונינת במשטרה יותר חזקה, אחרת היו מעלים את השכר. היום, שוטר רוכב על קטנוע עונה למודעה בעיתון שמחפשת שליח על קטנוע. מציעים לו 1,000 רולר בחודש. כמשטרה סגן־ניצכ מקכל שכר כזה. והשליח הזה אינו סופג סללות ועלכונות מאזרחים, ולא יושבים לו על הזנב עם טוהר מירות, זוזא לא צריך להשתתף בכל הפגנה. עוברה, הצבא כן על רמה, כי מפנים אליו משאבים. המשטרה היום זו לא אותה משטרה שאני זוכר מאז התחלתי. עכשיו אני הולך להיות עצמאי. מה שהרוותתי במשטרה ארווית לבטח בתוץ."

כשיו גם מישל חרך פורש. מחרתיים יתלה את מרין ויעזוכ את המשטרה. כדירתו הקטנה בנוה־שרת הוא מנסח כתב אישום חמור נגד המשטרה. שלא כחומר הראיות שהביא להרשעתן כרצח של חוה יערי ואביכה גרנות, ושנה קודם לכן להרשעתו ברצה של עודך דין שמעון תרמון – מתובל כתכיהאישום הנוכחי בהרכה רגשות. לפעמים אפילו מנצנצות הרמעות כזוית העין. מישל כלל אינו בטוח שכתב־אישום זה יסתיים אף הוא בורשעה. שהציכור ישפוט.

אחרי שעורך דין שמעון חרמון הורשע כרצח האתות כרמלה כלאס, צץ איזה סיפור של תלונה רכות מוגשות נגד שוטרים. תלונות מהסוג שהכעל הזה הגיש נכרקות חורש, חורשיים, חציישנה. אבל מפקר המרחב שלי גיצבימשנה אריה עמית נלחם שלוש שגיםז המפכ"ל, דוד קראוס, היה אז מפקר מחוז בשבילי. אני יודע. אכל גם הוא לא אמר לי כלום, רק תלאביב, הוא חבטיח לי לורו את החקירה. המשטרה

על היה סיפור על "אם זה לא היה סיפור על הפרשה מהמשטרה, זה היה יכול להיות סיפור טוב של שלום, של שרוב לבבות", אומרת הצעירה מרמאללה, פקשה גורלה עם נוצרי־ישראלי ומצאה עצמה לפתע כעולם אחר, ואפילו בליבה של קלחת רומנטית פודקורי הפרסומת מכוונים אליה.

אנג, לאחר פרישתו מתכוון מישל להתמסר לנישא הוה של קרוב הלכבות, בהתנדבות כמובן. כבר מוש הבא הוא ייפגש עם צעירים ערבים כיפו. אפר להם שחייתי מחצית מחיי בין יהודים, שאני סכיר את שני העמים באותה מידה, ששני העמים שחרי שלום, ורק מחרחרי הריב שבתוכם מונעים את מש של השלום", הוא אומר. "אומר להם שקורם כל ום ווינים כנאמנות למדינה שבה הם חיים. מי שחי נמדינה ואוכל את לחמה וגדל כה, חייב לה נאמנות הקי יותר מות: הוא צריך להתגיים לשורותיה".

מישל חדד יודע שיחיו אנשים שיגידו עליו: "עור, הנפן, משתף פעולה". אבל לא איכפת לו. הוא נבר שמע זאת בעבר. אבל כשנורע על פרישתו פנו אליו נהצעות להשתלב במערכת הפוליטית. "הכהרתי לכולם אני אפעל לבדי, בהתנרבות, כלי כל מעורבות פוליטית, כי זה איכפת לי ואני מאמין באמת, מנסיוני עם שני העמים, שהם רוצים בשלום ויכולים להגיע. אליו. לפתות כאן, כתוך הארץ".

כשחרר מרבר על נסיבות פרישתו, שוב מרעים קלו: "שיא הפלא", הוא זועם, "היה דווקא בעיצומה של חקירת רצה מלה מלבסקי. פתאום אני מתחיל לקנל מכרקים רחופים ממיחלק חקירות פגים של המשטרה. שנתיים וחצי הם לא עשו כלום. עכשיו פחצום הכל דחוף. שנתיים וחצי הם ישנו על התלונה של הבעל הקנאי. למהז אינגי יורע. אמרו לי שישנן חלונות שנחקרות חמש שנים. אמרתי להם שזו בושה, סצריך להניע מהר לחקר האמת. זה הרי רבץ מעלי

כנד אז חשב מישל חדר על פרישה. עד לאותה ומתנכות רומנטית, והתלתנות בעקכותיה, דרך כוכבו כמשטרה. רוא החליט להצטרף אליה לאחר שאחר. פאחיו התנויב לצה"ל ושרת כ"גולני". הוא כחר משטרה והתנדכ לשרת ברצועת עוה. אחריכך עשה תפקירים שונים כשוטר סיור, סיים קורס סמלים בהצטיעות עם המלצה להוציאו לקורס קצינים כעבור שנה הכל הלך כל כך טוב. נריה אשתו התאקלמה מהר ברחוב היתודי, למדה עברית, נולדו שתי מיפהמיות הקטנות, מישל עלה די מהר לדרגת פקר ותולה כחוקר שקרן וחרוץ, לאו דוקא מבריק אבל לימומי וערמנטי, יטודי מאד.

"נשבר לי ואהעבורה הקשה, מהביורוקרטיה, מהכיקוד הכושל"

שנה האחרונה הגיעה זמיר עזריה חושב שגם אתה צריך לשקר לאזרחים, לומר 🛏 הפרישה מהמשטרה למימדי 🛮 שוטרים זקוקים לוועד עוכדים. 🖯 להם שאתה מטפל בתיק שלהם, מגיפה. לא רק מבחינה מספרית. "אני גם חושב שמותר למשטרה בשעה שהוא קבור במגירות. גם האיכות פורשת. קצינים לשבות פעם". הוא מפתיע. "למח למהן כי אין להם כוח אדם". בכירים, חוקרים מנוסים לאז למה מגן־דוד־אדום יכול ומשכילים. ועוד צירוף מקרים לשבות, ומכבי־אש, ובתי־חולים, מוזר: פרשו שלושה קצינים ורק למשטרה אסור"ז הוא גם בכירים שהיו מעורבים בחשיפת קובל על כמה מנויים שהוא יערי־גרוות. כמן קללה רודפת את מגדיר "תמוחים" שהיו לאחרונה. המשטרה במקרה המפורקם הזה. "הצנחות" מבחוע. "זה פוגע חוץ מחדר פרש שגן־ניצב אריה במקצועיות של המשטרה", הוא "אחרי שבשנים האחרונות שניא שדחף את החקירה, ועתה אומר. "אין מה להשווה בין אדם הגיעה הפרישה למימדי פורש גם סגורניצב זמיר עזריה. שצמח במערכת, ואדם שבא סגן מפקד היחידה המרכזית מכתוץ". בתל־אביב שאף הוא היה מעורב

את עצמי במשטרה", הוא אומר.

ומכינה באוניברסיטה, וב-1984

סגן־ניצב עזרות מכקש לא

לחקיש ממשכורתו על משכורות

השוטר הממוצע. חוא מכיר

שוטרים שנאלצו לבקש גמילות

חסד בסתר. הוא עצמו קיבל,

באחרונה שלושים בקשות של

שוטרים לאישור עבודות וולפות.

בנלל מצוקתם הכלכלית אחד

ביקש ושות לחלק עיתונים

בבוקר, חברו ביקש לאפשר לו

לערוך שליחויות בזמנו חפוטי

אחד אפילו ביקש רשות לפתוח

באסטה בשוק. רק בקשוח

מעטות אושרו, כאשר לא 'היה

חברישה חימשך בקצג יכות

המשערת לא תהיה אמקטיבית.

"עד כמה שוח נשמע מוור". הוא

אומר, "מקרה רצח אינן מפריע

הפריצה לביתו, האלומות בכחוב,

התנועה בכבישים. שבן אלים

היום עדיין המשטחה אמקטיביה

במודה מקויימת. אך זה מתחיל להפגע און כן: במוקר המקכל תלונה, צריך להיות טופול ועול

בתוקה אזרחים מתחילים לתרגוש במקומות מסויומים

שחבל בכלל לבוא למשערת

תלוי היכן. המשעליות חורטיות

שקמות מופירות שאנשים מרמשים יותי בעודון, אינו רואה

היום שוטר בכל מקופי:

. טגן־ניצב עוריה חושש שאם

חשש לניגוד אינקרסים.

בתיק יערי־גרנות.

סגן־ניצב זמיר עזריה יתנענע במשטרה. זה יהפך, עם הזמן, מאד למשטרה. זה, אנב, מאפיין איש מתון ושקט, סגו־ניצב את רוב הפורשים. "תמיד ארגיש, שהפסדתי את המשטרה", הוא עזריוז. פרש בלי מרירות. "בניתי האזרחים, איננו בטוחים חיום. מחייך חיוך עצוב, "אכל היא גם

הפסידה אותי". 'תור כדי שירות עשיתי בגרות אחת בצהריים, ולהודיע על שמואל שחף הוא אחד מני פריצה. חם ימשכו אותן עד רבים שנילו את החלל שנוצר סיימתי לימודי משפטים". חיום למשמרת חבאה, והחוקר יויע הוא עורך דין, מטובי הקצינים, כאשר אורחים הפסיקו לחוש אולי בערב. במשך היום לא יגיע ונם הוא מושט מדיו. עם הרבה בטחון. הוא עזב את המשטרה, צער, אבל נחוש בהחלטתו. בה היה בלש ביחידה המרכזית 17:10 פריצות בלילה. בליל כמשפטו, בתפקיד כה בכיר, עם בתליאביב, והקים משטרה ותק של יותר מ-23 שנים, רכב פרטית המספקת שירותי שמירה צמוד, אין הוא מתלונן על תנאי בתשלום לכמה שכונות יוקרה השכר. "אוי פורש משום באיזור תליאביב. גם אשתו, שהרגשתי כי מיציתי את עצמי", אסנת, עובה את המשטרה. היא תוא אומר בפשטות. כך גם אמד חיתה חוקרת במחלק פשעים עובדת: השוטה חייבת לקצינים שניסו לשכנעו להשאר. במרחב דן "נשברתי מהעבורת הוא רוצה יותר פנאי למשפחה. הקשה. מהביורוקרטיה, מהפיקוד ולילדים. הוא רוצה להתחיל הכושל", היא אומרת. "זו עדוין

אליך חוקר. חיום יש במרחב דן הסדר, בקביעות, ישנן 50 פריצות".

אסנרנ: "אני אומרת לו את זה בבטחוו – היום המשטרה אונה להשתנות, אין אפשרות לעכוד בצורה כזאת".

שניתם נם קובלים על

שמואל: "אתה עוסק שם

במילוי תוכתך כלפי הטופס, לא

כלפי האזרח. הם חייבים, כאופן

דחוף, להעלות את השכר.

לפחות ל-1,000 דולר לחודש".

יש לו, לשמואל שחף, הצעה:

קטסטרופה, אני מציע

שהפורשים יעשו מילואים

שמואל שחף חושב שאנחנו,

"נטה לצלצל למשטרה כשעה

לאחד מתנאי השירות".

१३ साम्हर्गात

אין הגדרה אחת למלה עשיר, אבל השורה התחתונה היא שלעשיר יש מה שלכם אין... "פורצ'ן", כתב־העת האמריקני המתמחה בנושאי ממון, הקדיש גליון שלם למעמד העשירים בארה"ב. כתביו הצליחו במה שאצלנו היו מתקשים לעשות: להביא את המרואיינים לגלות מה גובה הכנסתם ולפרט את רמת חייהם. אחת המסקנות יכולה להיות שאיש המעמר הבינוני בארץ נוהג יותר בפזרנות מאשר מיליונר באמריקה. מאת תמר אבידר

"הכסף הוא אדון איום ונורא, אך משרת נפלא". פיט בארנום (איש הקרקקים הנודע)

יהו עשירז לא זה השמח בחלקו. את הנתגם רצוי לשמור בעיקר לשיחות עם ילדים. כאן הכוונה היא לעשיר ממש. זה שאצלו הדשא ירוק יותר, למרות שיש לו צרות עם נשותיו לשעבר, עם ילדיו שבעטו בו ועם בריאותו הרופפת. ביטוי פשוט לעושר לקוח מחייו של עורך דין אחד, עשיר מאוד, שטיפר כי הוא רוכש מכל ספר בעל כריכה קשה שלושה עותקים: אחד להניח ליד האמבטיה, שני ליד המיטה, ושלישי כדי שיובל לחלוש ממון בכל פעם כמה דפים כדי לקחחם עימו למשרד. ואולי זו ההגדרה לאיש עשיר. וה הקונה שלושה עותקים מכל מוצר.

היה זה אוסקר ויילד שאמר: "כשהייתי צעיר חשבתי שכסף הוא הדבר החשוב ביותר בחיים. עכשיו אני יודע שאכן זה כך". מצד שני אומרים שכטף לא תמיד מכיא אושר. אושים עם עשרה מיליון שקלים אינם מאושרים יותר מאושים עם תשעה מיליון שקלים. אני חושבת שרק סנובים אינטלקטואלים היו מסוגלים להמציא את הרעיון שללא כסף יהיו בני האדם מאושרים יותר. מה זה: חנו לנו כסף ואנו נחליט באיזו צורה לבחור כדי שהוא יאמלל אותנו. כמו שאמר פיקאסו, זה שידע לא רק לצייר ולפטל אלא גם להתעשר מוה: "אני רוצה לחיות כמו אדם עני

אין הגדרה למלה עשיר. שאלו חריטר אנשים שיפרשו לכם את המושג וחקבלו תריסר פירושים שונים. אבל השורה התחרונה בכל הפירושים היא שלעשיר יש מה שלכם אין, אפילו אין זה מדוייק. אוחנו חושבים כי העשירים הגדולים יכולים לעשות כל מה שעולת בדעתם, בעוד שאנו חייבים לקום מדי בוקר לעבודת יומנו, ולחשב את צעדינו בהתאם למצב-חשבון הבנק שלנו.

מדי פעם אנחנו אוהבים לשחק בנדמה לי. מה היינו עושים אילו היינו עשירים. במשחק הזה, ההמצאות המיידיות העולות בראשנו הן בזבוזים על תכשיטים בטיפאני'ס ובפדאני, טיסות לסוף העולם במחלקה ראשונה, פינוקים שורעיף על בני המשפחה, שולחן קבוע אצל כריסטיאן ביפו והעיקר: קץ לוויכוחים המסורתיים לפני הפסח באיזה מלון נערוך את העדר.

אומרים כי אושים עשירים הם "כאלה שאיום צריכים להטתכל בטור השמאלי של התפריט במסעדה, כאלה שאינם מקבלים הוראות מאף אחד, וכאלה שאינם חייבים לעשות דכרים שאינם וושאים חן בעיניהם". מקובל גם לחשוב כי אנשים עשירים הם אנשים משוחררים מעכודה, אלא שלא קשה לברר ולגלות כי כל האנשים העשירים מאוד שבסביבה הם אושים עובדים. ואפילו עובדים קשה.

התואר "אדם עשיר" הוא תואר יחסי. איש המעמד הכינוני בישואל נוהג בפזרנות רבה יותר מאשר מיליונר מצוי באמריקה. ניתן לקבוע זאת לפי סונון האירות הבוכזני מאין כמוהו, נשני כר־המצווה ויתר השמחות המשפחתיות. מנהל אמריקני בכיר, אפילו כזה שמשתכר 100 אלף דולר בשנה, אינו יכול להרשות לעצמו לחיות חיים בסגוון של "בעלי האמצעים" אם במקרה הוא נשוי בשנית ועליו לכלכל שחו סדרות של ושים וילדים. אדם מן המעמד הביווני בארצות הברית חי ברמת חיים זהה לזו של אושי העילית ברבות ממדינות אמריקה המרכזית. אבל בכל חכרה שהיא – העשיר הוא מי שיש לו יותר ממה שיש ל"כולם". למקום המגורים באמרוקה יש השפעה על רמת החיים. שוקאגו, במרחק 50 ק"מ מבירום, שם עובד המיליונר בגינה ורועה עדר של מאה כנשיה. למשל. היא עיר לא נאורחוות "זורו עור של מרחם" מוודה ערשים השובה ורועה עדר של מאה כנשיה. למשל, היא עיר לא ראוותנית. "זוהי עיר של ערכים", מעידה יורשת המוערכת הוא גם נוסע על הטרקטור שלו בשדותיו. "ניהול חברה זו עבודה נקייה", הוא בחמישת אם לא עשרה מיליוו דולר. אושות נות משה שלה דולר שוני מוש בשרה בחמישת אם לא עשרה מיליוו דולר. אושות נות משה שלה דולר שוני מוש בשרה בחמישת אם לא עשרה מיליון דולר. אנשים עם מאה אלף דולר אינם חיים בצורה אומר, "ואני אוהב להתלכלך".

אחד הנליונות האחרונים של "פורצ'ן". כתבהעת האמריקני המתמחה בנושאי םכון, מוקדש לסקירה מקפת על מעמד העשירים ומימדי העושר ככלל בארה"ב. הכתבים שם הצליחו במה שעמיתיהם בארץ היו מתקשים: להביא את המרואיינים העשירים שלהם לנלות מה נובה משכורתם/ הכנסתם ולפרט את רמת החיים שלהם. אצלנו הנושא הוא בבחינת טאבר. רק לאחר שמקימים שערוריה לאומית ומכופפים לאדם את זרועו, מביאים אותו לגלות וברמזו את נובה שכרו. ראה מקרה

"פורצ'ן" מסווג את אנשי "החיים הטובים" לשלוש דרגות: "בעלי האמצעים", "הינשירים" ו"חעשירים באמת".

មានខារិព 14

פאבלו פיקאסו, שידע לא רק לצייר ולפסל אלא גם להתעשר מזה: אני רוצה לחיות כמו אדם עני עם הרבה

הכסף הישן, לא זה שנעשה בעשרות השנים האחרונות. עדיין מרוכז בעיקר באירופה, מקום שם אריסטוקרטים כמו הנסיך יוהאנס פון־טורן ממערב גרמניה ואשתו הצעירה גלוריה, המכונה בשם הנסיכה טי. אן. טי. - חיים בסגנון מלכי המאה ה־18. הם יוצאי דופן. חיי המיליונרים כאירופה הולכים ומשתנים בשנים האחרונות. סקר של השבועון "ל'אקספרס" גילה שכ־55 מבין 100 המיליוורים של צרפת התחילו מאפט. ודווקא אלה אוהבים להפגין את הישגיהם בפומבי. לעומתם, מרבית עשירי אירופה נוהגים בסננון המאפיה. מעדיפים להסתיר את עושרם במקום לנפוף בו. ממשלות שמאל וחוקי מס שנועדו לכרסם בעשירים אילצו אותם לחפש כיסוי לעושרם.

הללו אינם קונים בנדי אופנאים נודעים או מכוניות יוקרה, אבל הם נוגעים בונב

– היא כלל־עולמית, ולדברי החוקרים מהווה סימן היכו דווקא של המעמד

הבינוני. ברכישת מוצרי היוקרה אתה מחזק את הדימוי העצמי שלך. רכישת פריט

יקר מדי פעם שבמחשבה שנייה אינך יכול להרשותו לעצמר, נעשית יותר למען הנפש. גם אם לא בתאום מדוייק עם חשבון הבנק שלך. וכך מוותרים על קניית

התופעה של "עינים גדולות" – לרצות ביותר ממה שאתה יכול להרשות לעצמד

העושר עם צעיף של "הרמס" ונעלי־נופש של גוצ'י.

בגדים כדי לרכוש וידאו חדיש או בושם במחיר משוגע.

אבל אם רוב האירופים, כמו גם האסיאנים השכירים־העשירים, חיים ביתר צניעות מאשר עמיתיהם באמריקה – זה יותר בשל יוקר המחיה בארצותיהם. בית בו שלושה חדרי שינה באיזור טוב בפרנקפורט עולה 750 אלף דולר. ארוחת צהרים במסעדה מפוארת בפאריס עולה 165 דולר לזוג. אנשים המשתכרים 75-100 אלף דולר לשנה יכולים לנהל לכל היותר חיים בורגנים. אבל כדי שיוכלו להרשות לעצמם מכונית שניה. טיסת נופש לאיים הקאריביים ולסוט־מוריץ וסעודות קבועות בחוץ – חייב לוקש המשכורת שלהם להגיע ל-200 אלף דולו לפחות. לחיים בטגנון אריסטוקרטי, עם חווילת־נופש בקאן, פנימיות מהודרות לילדים, משרתת ונהג – יש כבר צורר בהכנסה של למעלה ממיליון דולר.

אלא שמנהלים בכירים בחברות ענק המשתכרים מיליון דולר - יש רק בארצות־הברית. ראשי תכרות ביפן מרוויחים "רק" 200 אלף דולר. מנהלים ככירים החיים חיים טובים באירופה או אטיה, קובע ה"פורצ'ו", מצליחים לחיות כך רק תודות להטבות. דוגמאות: ב"מרקס אנד ספנסר" מספקים למנהלים הפחות בכירים מכוניות, שירותי־חינם של רופאים וטיפול שיניים. ביפן נהנים המנהלים ממכונית פלוס נהג, הקצבות נדולות לבידור וחברות־חיום במועדונים. הונג־קונג היא גן־עדן וינות תעפיות המותרות בארה"ב על קהל גדול פי כמה של צרכני־על שמשכורתם למקבלי הטבות. חברות רבות מספקות שם למנהלים יאכטות חינם ודירות עם

היורשים העשירים הגדולים ביותר ביפן מתגוררים בטוקיו. אבל לא תראה אותם. שם מזהים רמת־חיים ראוותנית עם טעם רע. הדוגמה היא של הירושי יאמאוצ'י, נשיא חברת צעצועים שירש מאביו. לא רואים עליו שערך מניות החברה

מאפייני החיים וסמלי המעמד של "בעלי האמצעים" הם: בית מרוות בסבים: טובה, מכונית וולבריסטיישן לאיחדשה בכניסה לבית. מכונית אולדסמוביל חושה במוסך, קולג'ים פרטיים מעולים לילדים (במידה שהם מתקבלים אליהם) חבוה בקאנטרי־קלאב ותופשות עונתיות בחו"ל. כל זה דורש הכנסה שנתית מינימאליו של 75 אלף דולר, ובארה"ב, יש 3.3 מיליון בעלי אמצעים כאלה.

בכדי לחיות חיים של "עשירים" יש צורך בהכנסה של 200 אלף דולו לשנה לפתות. זה מה שעולה כיום בארה"ב להחזיק בית מרווח או דירה בחלק הטוג ביותר של העיר, אומנת, בתי־ספר עממיים־פרטיים, אפשרות לבחור בין מכוייו פורשה" ו"מוצדס" שלאחת מהן נהג צמוד, וכמה יצירות אמנות מקוריות על הקיר. מי שנכנס למשבצת הזו הוא עוף נדיר למדי. רק 1.3 מיליון איש בארה"ב ה "עשירים" לפי הגדרה זו. אלא שלהיקרא עשיר פירושו להיות גם בעל ונסים ששוויים מיליון דולר לגיבוי אורח החיים הנ"ל.

"העשירים באמת" זקוקים ל"חבילה" של 10 מיליון דולר לניבוי חייהם, ואות יכולים להפסיק לעבוד וומת חייהם לא תיפגע. הכסף עובד בעבורם. רק 70 🕅 בתי־אב אמריקנים הגיעו לרמה כזאת.

אם בישראל רווחת האימרה כי "מהעבודה אי־אפטר להתעשר" – לא כן מתנה מן הדוגמה של משכורות מיליון הדולר של כמה מנהלים בכירים כתאגידים נחלים בארה"ב. ראה מקרה לי איאקוקה. אכל עדיין מרבית העשירים הגדולים שם הס יורשים או יומים נדולים, ולא שכירים.

דוגמה לשכיר עשיר הוא ג'רארד דראמונד (49), נשיא תברת "נרקו" לציוד כבר למכרות. משכורתו היא 400 אלף דולר לשנה ושוויו, נטו לפי ערך חסכונותיו. מתקרב למיליון דולד. הוא אומר: "כאן, כאשר אתה פוגש לראשונה את המיליונרים הגדולים, אינך יכול לקבוע שהם כאלה. יש להם סגנון". גם לו יש סגוון. הוא מייצר בעצמו את היין וגם את הדבש שלו, מגדל את היוקות וגם את האוונים העולים על שולחנו. דראמונד הוא בעל השכלה משפטית. הוא העלה את הכנסות "נרקו" מ־72 מיליון דולר לפני עשר שנים ל-600 מיליון ב־1986. אשתו סנדרה היא סגן־נשיא בחברה־בת של "נרקו", המטפלת בהומנת טיסות מסובסחה לעובדי החברה. אבל למשכורתה – פחות מ־50 אלף דולר לשנה – אין כמעם

לאחר ששלושת ילדיהם בנרו, יכולים בני הזוג דראמונד לחיות חיים יותו חופשיים. אלא שמלבד החווה, הפינוקים היחידים שלהם מתמקדים בצוד טווסים. לעתים קרובות הם גם טסים לאירופה או נופשים בהונגיקונג ותוואי. יוש אנשים הסונדים לכסף, אבל מה לי ולהם", אומר דראמונד. הוא כמובן יכול להרשות לעצמו לומר זאת.

בין שאר התופעות המייחדות את עולם העושר בארה"ב מתייחס ה"פורצין" ש ל-DINKS (ראשי תיבות של זונות צעירים בעלי הכנסה כפולה, ללא ילדים). כאשר שני בנייונג משתכרים, כל אחד, לפרות 50 אלף דולר בשנה, ואין להם הוצאית על נידול ילדים – הם יכולים לחרשות לעצמם תיים משוגעים, כמובן בתגאי שנשאד להם זמן פנוי מחוץ לשעות העבודה.

פתשו עו 40 אלף דולר לשנה, ושמספרם נאמד ב־26 מיליון. אלה אנשים שאינם מוצצים נספים על מכוניות וחופשות באירופה, אבל מרשים לעצמם לקנות אבזרי מחות כמו ארוקי "לואים ווטון" ב-250 דולר, שוקולד "נודייבה" הנשקל (כמעט) נות ועטי "מונבלאן" ב־200 דולר. בסקר שנערך בקרב צרכני המותרות הללו השים מחציתם כי הם רובשים את פריטי המותרות בכל עת שידם משנת. רק שלו בבורסה מסתכם ב־475 מיליון דולר. האיש לא נוסע להופשות, לא חבר חמישה אחוזים מתוכם משתייכים לקבוצת "בעלי האמצעים" המשתכרים כ־75" במועדונים, וחי בצניעות בבית סבו. אלף זולר בשנה. יתרם משתייכים לקבוצות הכנסה נמוכות הרבה יותר. האנשים על החווייה הישראלית של ארנסט יפת עוד לא שמעו שם. Louis Vuitton, For the voyager.

- "נעד ש"וק" 3.3 מיליון איש יכולים להיקרא "בעלי אמצעים" ו"עשירים

. בצילום המרכזי: שער ה"פורצ'ן" שהוקדש לעשירי ארה"ב ועליו

למכרות, ואשתו טודרה. בסופיישבוע הם עובדים בנינת חוותם, נוהגים בטרקטור ורועים את הכנשים. כצילומים מימיו: מסממני תעשיית המותרות. תיקיימסע של "לואיס ווטון" ומכווית בעבודת־יד של "קלנט" שמחירה מעפיל ל־98.000 דולר. האיש הכי עשיר בעולם. האמריקני סם מור וולטון (בצילום השמאלי) מעדיף דווקא לנהוג בטנדר ישן (צילומים: "גאמא").

15 BIRERIO

ליליאן שלום ושגריר מרוקו בארה"ב בחודש שעבר, רגע לאתר שתשנריו העניק לה את אות הכבוד מטעם חקן מלך מרוקו (בצילום,

פנתרה בחצר המלך חסן

בין יהודי ארה"ב יש עשירים, חשובים ומפורסמים ממנה. אבל עיטור מלכותי אין להם. בחודש שעבר מינה אותה חסן מלך מרוקו ל"קומאנדאנט" במיסדר שלו – כבוד בלתידגיל לאשה (השניה בעולם), למרוקנית (הראשונה בעולם), וליהודיה (כנ"ל). ליליאן שלום הגיעה לבדה מקובלנקה לארה"ב ב־1961 ובנתה שם את חייה. היא גם היתה התיירת ההדורה בפרוות־מינק שמצאה לילה אחד בחורף 1971, במוסדרה הירושלמית, את צ'ארלי ביטון ישן בכוך מתחת לחדר מדרגות. מאותו לילה היתה ללוחמת נחרצת בעוולות הפער העדתי בישראל.

מאת עפרה ישועה־ליית (ניר־יורק)

לא מכבר, בכנס מיליונרים יהודיים בניוריורק עם

שמעון פרס, היתה ליליאן מנושקת כמווזה על ירי

עיטור מלכותי – כמעם חואר אצולה – הוא נכס שרק

ישראליים, הורים שכולים, וליליאן שוב מתייפחת,

'מפני שלמה מגיע דווקא לי, כשאנשום אחרים כליכן

בחזרה לירןשלים, לחורף המקפיא של דצמכר

שנקרא מוסררהי, שעל קיומו למרה ממאמר שגורה

ה קרה במופת השלג הגדולה ביותר הזכורה לירור ממשיכות לזרום מרחבי העולם, עם זרי פרחים ליליאן ווין נתתה בנמל התעופה בן־גוריון עם ומתנות. בכית־עסק פאריםי מיוחר דוכנה ככר מהרורה מוקטנת של העיטור, וה'קומאנדאנט' עונדת אותו בחררת קודש לכל אירוע ("תובה"). כצר האחורי, הסמוי, של דש הבגד, מחוברת נסיכת בטתון עין זכוכית כחולה, נגד עין זרע, המצויה כשפע. תושים אחדים קורם לכן. היא לא זכרה בדיוק את

מהר מאוד מצא דיניץ את עצמו מסביר לפקירי

השכיבה את דומינים לישון, ויצאה לחפש מקום להאשונה בעולם), וליהוריה (בנ"ל). שלושה שבועות אחרי המקס המרשים בביתו של מה"וול סטריט ג'ורגאל" חיא גילתה ששכונת המצוקה שנוהר מרוקו בוושינגטון, שבו הועגקה לה המרליח המפורסמת אינה רחוקה בלל מהמלון המפואר ביותר

זשמש. המשימה הראשונה היתה למצוא חדר כמלון ואש לשכתה של ראש הממשלה גולדה מאיר, הופתע לקנל כלפון מגברת שפגש באירוע חברתי כמיאמי

הפלון את החשיכות שכפינוי חדר בעבור האם הצעירה והילוה הרוערת מקור. היה זה אך טבעי שהפקיד הבכיד נרתם למילני משאלתה הדחופה של כני הרשובליקה האמריקנית יודעים לחעריך במלואו האמיקניה המרוקניה בעלת הטמפרמנט המוער, פחות: אחר הצהרים מגיע לדירתה זר פרחים ממכרים משפקיים אורי שכף רגלה רוכה לראשונה על ארמת המדינה כמוחו נקראו לרגל ווינקו לרום כמהלך השנים שורה של אחרמים, ופתם בני ארם. המצב הזה מבלו. אף פעם לא ביקשתי לעצמי משהו ממרוקי. מקבל עכשיו נושפנקה רשמית מלכותית: בחודש רציתי רק לתה מרוסן ככר נתנה לי כל כך הרבה". שעבר מינה מלך מרוקו חמן השני את ליליאן שלום לישטאנראנטי (מפקרת) במיסדר המלכותי שלו – 1971. אחרי שרינין סיור לה את החרר במלון, היא בבור כלחיירגיל לאשת (השניה בעולם), למהוקנית

של ירושלים. הפלא אירע תוך דקות ספורות: "פתאום ב"וול סטרים ג'ורנאל" היה כתוב שביטוז זה

המרוקני שעושה צרות לממשלה של גולדה מאיר. ביטוו. סעדיה מרציאנו וצ'ארלי אברג'יל זינקו אז לכותרות עם תנועת ה"פנתרים השחורים", שהעלתה על סדר היום הלאומי את התלוגות על "פער עדתי" ו"אי צרק חברתי". גולרה מאיר אמרה שהם לא האישים רמי המעלה של היהרות האמריקניתו יש: נחמרים, וטרי קולק דרש מהמתגינים שלהם שיירדו לו מהרשא. בעתונות גרמז שמצכם הנחות של יוצאי ערות המזרח ויהודי מרוקו בפרט נוכע מפיגור חברתייתרבותי "בן מאות שנים".

הוקנה ממוסררה שליליאן פנתה אליה התכלכלה לגמרי. התיירת המהודרת היתה לכושה כמעיל מינק ונעולה מגפיים יקרים, אבל דיברה מרוקאית־יהודית צחת במוסררה עוד לא שמע איש על מרוקנית שלוכשת פרווה. האשה הפצירה ב"גבירה רכת החסר" שלא תנסה ליצור קשר עם בימון, הטיפוס המקולקל הזה שהוא בושה בשבילנו". אצל ליליאן אמרה לה "לא, אמא, זו לא בושה", ותוך דקות ספורות הגיעה ה"גכירה" לכוך מתחת לחדר חמדרגות ששימש לצארלי ביטון ביה.

(חמשך בעמוד 19)

17 KIREDIO

תל-אביב,חינה,בית לחם ועכשיו...ירושכים.

> עוד משרד חדש לאיבריה! ועכשיו לאיבריה 139 סוכנויות ומשרדי מכירות ברחבי העולם. איבריה מוסיפה שרות על הקרקע לשרות באויר ופותחת משרד רודש בירושלים. כך, איבריה מגישה, מדי שנה בשנה, את השרות הטוב ביותר, ליותר מ-13 מליון

נוסעים מרוצים באירופה, צפון אמריקה,

אמריקה הדרומית, אפריקה ואסיה.

ועכשיו גם בירושלים ברח' שמאי 8

טלפון: 02-232919, טלקס: 25617

תל-אביב בן יהודה 14 טלפון: 7,03-290976/7 חיפה דרך העצמאות 633261,104 בית לחם ככר מנגר 02-7,42966.

השקענו את הנשמה בטכנולוגיה

מאחורי טכנולוגית המחשבים המתקדמת של בנק הפועלים. תמצא אנשים החושבים איך לחסוך מזמנך היקר.

> עוד יתרון שפועל בשביצד. בכל סניפי הבנק תמצא מיכשור מתקדם שהוא המיכה האחרונה בתחום הסכנוקוניה נהמחשבים

הוראותיך מבוצעות באמצעות מסופי מחשב. דבר המבמיח לך טהירות פעולה ויכולת בקוח בלחיצת כפתור תוכל לקבל פירוט עדכוי ושיערוד של חסבונותיך והשקעותיך, שלי תשבת העריש שלד, ובן של רכישותיה השומפות בכקפוט "ישראכרט"

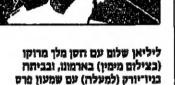
מעכשיו גם עומד קישותודיי ברובי האוים ברובי האוין: שרות טכנוקוגי חדש המאפשר קד לבצע – מחוץ לסויף. 24. שעות בינומה - את ביל פעוגרתיך הבנקאיות השוטפות למשרך מוומנים: להפקיד שיקים לשלם חשבונות, למתהוראות שונות לסניפך וכן לקבל מידע עדכני על מצב חשבונותיד העיקריים בבנק –בולל עניש

חטכונות והשקעות ערד סיבה לכך שבנק הפועלים: הוא היום חבנק חמוביל במדיוח

בוא ותראה איך פועלים טוב יותר

ובעלה, סטיבן שלום

הא ישן שם כמו כלב מוכה כלבת", היא זוכרת. 'געתי אותו ואמרתי לו בערבית: מי אחראי לאסון הה מה קורה כאוז הוא הסתכל עלי מלמטה למעלה

וומה הלכי הביתה, גברת, אל תבלבלי את המוח". השבועיים הראשונים של ביקור הגברת ממיאמי ניושלים ציירו אותה בכל מה שצריך לרעת על השל הערתי בישראל. את המלה "פער" היא אומרת משרות. "עם כל הצפיפות והעוני, הבעייה העיקרית לא היתה כלכלית אלא בעייה של כבוד ושל זהות", וא וותחת עד עצם היום הזה. "אם מספרים לך יונדים, נמשך שנים, שאתה אפס, מכוער ואלים – אז אה נהגד למכוער ואלים. אמרו להם שכל מה שבים אום לא שווה, לא תרכותי. גם איש עשיר שטל להשות לעצמו פסיכיאטר יהיה זקוק לעשרים אב כרי להתאושש מהמכה של אובדן הזהות. איזה סכוי הה לאנשים של מוסררהי"

יא חולת הביתה, וכעבור שבועיים שוב חיתה נירושלים - הפעם כצירה בקונגרס הציוני, כיחר עם יהודים ספרדים מודאגים אחרים מאמריקה. מול בנייני האומה השתוללו אנתרים לקבוצה הספרדית החדשה מאמריקה הוקצבו אנע רשת כדיון. ליליאן עלתה על הכמה ולא הספיקה לסיים את דבריה. האולם פרץ בזעקות חמס וקרצת כת. "אמרתי להם שאנתנו צריכים להתבייש שמה מדינה יהודית שאספה לעצמה את המרכיבים הר נועים של כל שיטח פוליטית וחברתית בעולם... אלחי שוו כושה שיוצרים נהפכו בישראל לפושעים, 960 אחוזים מהאוכלוסיה בבתי־הסותר באים מסשפחות מצוקה, שהכגות נהפכות לזונות מכים גם השושרים מכים גם להפגין – השוטרים מכים גם א הלרים... ושלאך אחר לא איכפת מה שקורה חמש ישה מבנייני האומה". ליליאן ווין נהפכה לאירוע תקשרתי. היא חזרה לאמריקה פגועה, אך מלאת רוח

"ירשתי רק רבר אחר: אבא שלי, שהיה איש עשיר נשוש, התרושש בשנת 1950, ולא היה חסר הרכה שיעלה לישראל כמו כולם. אם הוא היה עושה את זה, אני היתו נוחות בגיל עשר בשכונה כמו מוסררה תוך שנחיים הייתי נחסכת לזונה. טוב, בטח הייתי מאוד נעשית המנהלת של כל הוונות... אבל זה מה שהיה נעשה ממני, כשיטה הישראלית". גם את מלה חנור היא אומרת בעברית.

אביה, ז'ווף לוי, התעניין בקכלה ובספר הווהר יותר מאשר בעסקיו הענפים. אמנם הוא פשט את ורגל, אבל חוק ליכרלי מימי נפוליאון איפשר לפשקה להמשיר ולהחזיק כווילה בת 28 החררים נשוה אלנאנטית של קזכלנקה, שנרכשה נימים מונים חבית נותר "כקליפה ללא תוכן" לאחר אושים רופני ממנו את ההחיסים וחמצי הנרי ליליאן שנית למח בעסה על שנאלצה ללכת לברה המיק מסרק מעל לראשה "אכא אמר: ילרתי, עליר לארון לאלוחים שהוא בתכונתו האינסופית מעדיף

ללטף אותך ישירות במים הטהורים הזורמים מן השמים". משרתים נאמנים אחדים עוד המשיכו לעבוד ולהתגורר כבית הגדול, גם כאשר ירם של בעלי הבית לא השיגה לשלם את שכרם.

כך למדה ליליאן מגיל רך ש"כדי להשיג רברים אני מוכרחה ללמור להפעיל את הקסם האישי שלי, ולדעת לגרום לאנשים לעשות מה שאני רוצה שהם יעשו". היא למדה, ויותר מזה. "גוש של כאריומה". מכנים אותה כעתונות היהודית האמריקנית. הנהנית לצטט את כל מוצא פיה. ה"שארם" המרוכו לשה מופרו בכמויות סיטוניות וללא הרף על כל יצור חי בסגיבה - וכדרך־כלל פועל את פעולתו. אין אדם שאיננו אצלה בבחינת "דארלינג", "שרי" או "בובה" -כעברית, כמובן. הכינוי הזה שמור בעיסר לגברים ישראלים כמו רובר משרד החוץ אורי סביר ומנכ"ל משרר החוץ נמרור נוכיק.

הכוח לאהוב בזירה הפוליטית חוצה גכולות אידאולוגיים, ערתיים ומפלגתיים: ליליאן אוהכת אהבת נפש את שמעון פרס ('אין עור מדינאי ישראלי בעל שיעור קומה כזה"), דור לוי ("הוא מנהיג עתידי של מדינת ישראל"), אהרון אבוחצירא ("הישר באדם. מנהיג מלידה") שבני־הזוג שלום מוכנים לתח הרבה כרי לראותו חוזר למקום טוב כאמצע הזירה הפוליטית הישראלית, ויצחק רבין, למרות שאמר לה כנוקשות אוסיינית בשנת 1977, ש"בעיית הפער הערתי אינה נהנית מעדיפות לאומית אצלנו כיום".

"אבא שלי, שהיה איש עשיר במרוקו, התרושש בשנת 50' וכמעט עלה לישראל. אילו עשה זאת, הייתי נוחתת כגיל עשר בשכונה כמו מוסררה ותוך שנתיים נהפכת

"אני אוהכת אותו, כי הוא אומר אמתו", מצהירה ליליאן בלהט. אהבתה ונאמנותה לבני המשפחה -לבעלה השני מזה ארבע שנים, סטיגן שלום נראה מסגרת), ולכתה היפיפיה דומינים מנישואיה הראשונים אינה יודעת גכולות, וכל נשכח את אתכת ליליאו למלך חסן השני, ולאכיו המנוח הצדיק מחמר השני, שהציל את יהודי מרוקו ואת ליליאן כת הארבע בתוכם כאשר סירב להסגיר את יהודיו לנאצים בשנת 1944, וכשליליאן מגיעה הביתה אחרי יום מעייף של פעילויות היא נוסלת בנשיקות על צווארת של לית הספר בנשם, כלי המשרת שבימים הטובים "הנשמה שלי" – העוורת המרוקנית ספרדיה מיה, המנישה קפה בכלי כסר ומפיות רקומות ויודעת את משאלותיה של מאראם כמעט לפני שנוסחו בקול.

"אני לא יודעת מה מריץ אותי", היא אומרת בכנות נוגעת ללב. "אהכה? משהו אחרז אולי אני בורחת ממשהו? מאין הצורך הזה, כל הזמן להקסים את כולם? אולי חרדה? המעברים הפתאומיים האלה מדיכאון לאקסטאזה. כשאני חושבת על עצמי, זה תמיד כמו שתי המסכות של השמדי פראנסו: אחת העצוכה, של הטראגדיה, והשניה הצוחקת, של

הפארסה, והן מתחלפות כל הזמו". מה שכטות, וגם כזה היא מורה – כלי מסכה היא לא יוצאת מהכית. ידידים ומכקרים כאחד סכורים שחלק מסודה הוא כשרון משחק מדהים. רגע אחר היא אשת חברה ניוייורקית שנונה וזוהרת, וכמשנהו משחקת את ה"פראחה" המצויה, קומפלט עם הקללות ותנועות היריים. היא עריין מרברת אנגלית במכטא כבר, אבל עם שליטה וירטואווית בשפה, והיא ירועה כנואמת בחסר. נאום התודה שטוף הדמעות שלה בטקס הענקת העיטור המרוקני היה מלאכת מחשבת

של נוסטאלגיה רגשנית ותכונה פוליטית דקה. האל הטוב (היא מורה לו באופן אישי בכל כוקר), ברך אותה בגוף נערה מיניאטורי וברעמת שיער שופעת ששזורים בה רק חוטי כסף מעטים. היא מפורסמת בכובעיה וכטוב הטעם של בגדיה התפורים אצל חייטי צמרת, אך אינה מאפרת כמעט את פניה החלקים מקמטים. היא מצהירה שהיא כת 47. אד נראית צעירה מגיל זה בהמש עשרה שנה לפחות. את התמונה משלים קול "באס" נמוך להפתיע שמגביר את רושם ה"פאם פטאל" במפגש פנים אל פנים, אבל גורם לאנשים ורים לקרוא לה "אדוני" כטלפון.

חינוך הפורמאלי שלה הסתיים כ"אליאנס איוראליט" של קובלנקה. כגיל 19 יצאה לחפש עבורה לסייע בפרנסת המשפחה מרוכת 🖠 הילדים. ג'וב זמני של דיילת ביריר מסתרי אמריקני היה הקשר הראשון עם מוסרות אמריקניים במרוקו, ששמחו להעסיק את הצעירה הרוברת אנגלית, צרפתית וערכית. כמהרה התכרר שליליאן פיתחה מילדות כשרון טבעי לחרגום סימולטני. היא חבה על כך תורה לסכא לוי, שלא קרא צרפתית, וררש שהנכרה המוכשרת תתרגם בעבורו מדי יום לערבית את המאמרים שהוסיעו בעתוניה הצרפתיים של סובלנקה. אבא ז'ווף לוי, מצירו, עמר בהצלחה מול דרישתה של האם מדלין שהילדים ידברו בבית "רק צרפתית" כיאה לכני מעלה. מאכיה ירשה ליליאן את הקשר העמוק לתרבות המרוקנית, שאת עלכונה היא תובעת מירי הישראלים ער היום הזה.

היא עברה קשה, שקרה על ליטוש האנגלית והחלה אפילו ללמר את השפה. ב־1961 זכתה במילגה מטעם ממשלת ארה"ב ללימוד אנגלית באוניברסיטת ברגדיים, אולם חשבה לוותר על החלום מפני שהמילגה לא כללה את כרטים הטיסה והוצאות המחייה כאמריקה. ח"בוסיס" בשגרירות האמריקנית. שלמדו להעריך את כשרונותית של הצעירה הרצינית, חגר את הרעיון לסרר לה עבורה במרכז הארם. לניו־יורק הגיעה בלא להכיר שם נפש חיה. 'שנאתי :

(חמשך בעמוד הבא)

19 HIDEDIO

ליליאן וסטיבן שלום. הוויבורו הגדול היח בליל תסדר: הוא לא רוירו בורו צור מתני שבארותה לא תונש אורו, כפי שהורגל מבית הוכיו. היא מתתה. במדוקו אורן נחשב חמץ. חונ שהוועק אמר שמה שוכון במרוקו לא בהבררו נכון בדמשק, ולהפך. ליליאן ויתרה רוא מאמינה בשלום

ספק אחד הגברים המעטים שתיו יכולים להרשות לעצמם אשה כמו ליליאן בלי לחסתבך בבעיות של אנו גברי פנוע. האיש העדיו ונעים החליכות חזת, שעיניו הכחולות מעניקות לו חוזת אשבננית למתדריו. ידוע בחוגים מסויימים כ"מלד של יהודי סורית". תוא נולד עם כפית וחב בפה למשפתה מכובדת מתמודל של "עזרא ספרא ובניו". אביו. אייזיק שלום, תירבת בפעילות ציבורית וחקים בין השאר רשת של בתייספר יחודיים, "אוצר התורח". הפעילה עד תיום בחסות המשפחת במרוקו, אלג'יריח, ובצרפת. עד מהפכת תומייני 'תיתח קיימת גם באיראן. שלום הוא "יונה שביונים". ופעיל בנסיונות מעניינים של מפגשי אישים יהודים וערבים אמריקנים, המבקשים

'תתיכרות שהובילה לנישואיו עם ליליאן קשורת קשר הדוק לפעילותם במסגרת מפדרציתי תסברדית. היא העמיקה בהקופה שליליאו וסטיבו וחלצו, ביחד עם ידידם ניסים גאון, להגנה על אחרון אבוחצירא בשני המשפטים בחם חית: ואשם, שניתם לא נרגעו עד חיום ממה שראו אז כמשע הכפשת מכוון של חמימסד נגד מי שנראה בעיניחם כמנחיג חמבריק ביותר של חיהדות המורחית, ומי שעמדותיו בנושאי דות ומדיוה היו יכולות לשמש משקל נגד לחקצנה של הליכוד וש"ם. "שים הוא חרמה שאין כדוגמתה", אומר: "סקיבן שלום, ולא איכפת לו שיצטטו אותן בעחון... יותר מכל דבר אחר הם חיו רוצים לראות את אבוחצירא וקלט בממלגת תעבודה, במקום טוב

באמצע. "אבל יצחק נכון אמרו על נופתי המחה". טועו שלום במרורות.

למצוא פתרון לסכסוך היהודי־ערבי.

על מעורבותם בענייני מבלגות בישראל אין בני

פרחו". אלה לא היו העסקים של הבעל, אלא של

האהובה. את המלך חסן השני פגשה לראשונה להגיע לגיוייורק ככל פעם שהמלך ביקר כאמריקה. היא מרגישה שלא היה לה כל חלק בחכנת ביקורו של היום הוה. נולרה צוטטה כאומרת ש"מי שלא מדבר את עיטור הככוד המלכותי קיכלה על פעולתה "למען השכנת שלום בין יהורים וערבים".

כפרט. "יהדות מרוקו חייתה במשך אלפיים שנה ביחד כצר הפעילות הציבורית היהורית שנשנו. הררי. עד עצם היום הוה איש אינו נוגע לרעת כיהורים העסקים. אדם שפגש את ליליאן ווין בישראל ב־1976 במרוקו, בכתי הקכרות ובכתי הכנסת. לשנוא עלכום? חיאר אותה או בפני ב"אשתו של מולסי מיליונר". היא וה רעיון זר לחלוטין ליתודי ששורשיו במרוקו". וכמו צוחקת: "לא איז לי הרבה מיליונים, אכל העסקים כל הרעות החולות שנפלו על יהורי מרוקו

את הטעות של האיש שפגש אותה או ככך ש"באמת

התנהגתי והרגשתי כמו מלכה". היא מצאה, כמובן, זמן גם לביקור במרוקו כשעברה כאו"ם. כמשך השנים עשתה לה מינהג שמעון פרס כמרוקו -- אבל ביחר עם מנהיגות האירגון העולמי של יוצאי מרוקו, שהיא משמשת סגן־נשיא שלו, ותקנלה כחצר המלך אתרי הפגישה ההיסטורית.

היא ווכרת לרעה, ומאשימה שחוםר הרגישות שלה הפוליטית של בני ערות המזרת ככלל והמרוקנים עם הערבים המוסלמים, כאווירה של הרמוניה וכבוד

הגברת ווין. היא נכנסה לשותפויות, חשקיעה, ייבאה – תמיד עם האנשים הנכונים. "ב-1978 נסעתי לישראל ארכע פעמים כענייני הפער ותוכנית שיקום השבונות, וכאותה שנה נסעתי גם ארבע פעמים לסין ולהונג־קוגג בענייני עסקים", היא אומרת, ומסבירה

אין רכר שמציק לה כיום יותר מההקצנה

"המלך של יהודי סוריה" ו"מלכת יהודי מרוקו"

יליאן וסטיבן שלום נישאו בחוג פרטי - הזוג ששים לדבר. מה שברור הוא. שכמעט אין בניו־יורק למני ארבע שנים. שלום תוא ללא 💎 עסקן ישראלי שמגיע לניר־וורק שאינו מנסח ליצור איתם קשר. ליליאן עצמה אומרת בזהירות שחיתה רוצה להיות "שוחפה אפיתית" למה שקורה בישראל. חיא מותה על שהישראלים איום מבינים את הצורך חזה של יחודי אמריקה. במשרדו תמרווה של סטיבן, הממוקם באיזור חיוקרתי ביותר של השדרה התמישית, הוקצה חדר גדול לליליאו, ומשם היא מנתלה את ענייניה ביד ומה בעזרת שתי מזבירות, מכונית וותג

דירתם חניו־יורקית של בני חזוג שלום מצוייה בגורד השחקים מסמוך, שבנה אריסטוסל אונאסים. קירות תוכוכית מעניקים מבט פאנורםי על נחד ההאדסון, ואוסף מסלים מודוניים של סעיבו משלים את התפאורה הפנימית. בצד איסוף תרומות, נאומים ותופעות ציבודיות, עוסקת ליליאן כתחביב אישי ב"נמילות חסדים" פרטיה לצעירים ממוצא מרוקני, המבקשים לקשלים לימודים במיכללות יוקרתיות בארת"ב. מפעילות הצובורית של תזוג שלום אינה נעצרת בפוליטיקה היחודית. השניים מעורבים מאוד במערכה תפוליטית האמריקנית, ב־1984 אירתו בביתם את נארי הארט, ואילו השנה הבטיתו את תמיבתם למייקל דוקאקים, מושל מאסאצ'וסטס, שאשת

מיהודיה קטי היא ידידה ומיקה של ליליאן. הוויכות הגדול ביותר ביניתם מוה בשנה . הראשונה לנישואיתם, ליליאן מספרה שבליל תסדר הראשון שערכת תוא לא היון מרוצה ממני

שבארוחות לא תונש אודו, כפי שתורגל מבות תוריו. תיא מחתה בתוקף, מפני שבמרוקו אורו נחשב חמץ. חרב חמרוקני שתועיקה לעזרה אמר שמה שוכון במרוקו לא כחברה נבון בדמשקה ולחפר. ליליאן ויתרת, כמובן. לא רק מפני שחובה האשה ללכת בעקבות הבעל, אלא בגלל שכתרוקנית אמיתית, תיא מאמינה בשלום כית.

כארץ־שראל, בעיניה גם זו מכה אשכנוית. אלא מה וו לא המכה היחירה. עוד יותר מההקצנה הפוליטיח מודאגת ליליאן מן ההקצנה הרתית שחלה בערב הערה, שהיא "מנוגדת לכל המסורת המרוקנית".

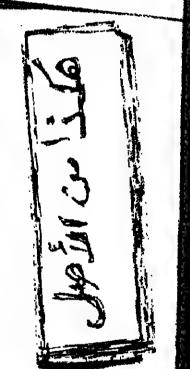
מה שקורה זה שמשפחה מרוקנית עם קשיים כלכליים נררשת לפתע לכחור כין שתי תפיסות היים מנוגדות: "העוכר הסוציאלי מציע לכצע הפלה -כלומר – רצח של תינוק. לעומתו מגיע חסיד אשכנדי, שאומר לאמא: תני לי את הילדים שלך לישיבה. אמא מרוקנית מעדיפה כמוכן את החסיד עם הוקו. הילרים הולכים לישיבה, ושם מלמדים אותם יהדות קשותה, חסרת רחמים. תפתכלי בישיבות: רבנים אשבנזים. תלמידים מערות המזרח, וכולם מדכרים אידישו ה נוראו ופתאום יש רב מרוקני שאומר שאם ילרים נהרגו בתאונת רכבת – זה כגלל חילול שבתו נה חילול השם

הכי גדול שישי. היא אומרת יחילול השם" בעבריה האירגון העולמי של יוצאי מרוקו, קם, היא מודה על רקע ארשביעות הרצון של בני העדה בחרל מהתרמית החרשה של הערה כארץ. המרוקנים כישראל היו קורכן נוח ושום רבר לא מאפיין, בעינה את הניצול הוה לרעה כמו הצורה החדשה שלבש הגיגות המימונה. את הגברת הראשונה הואת של היהרות המרוקנית לא תראו כמימונה כנן מאקר

אפילו לא לצירו של ידירה שמעון פרס-עפרה ישועה וניים

בחוםפת מזערית של $60\,\mathrm{FR}^{\prime\prime}$ אשראי על בל הסכום בחוםפת מזערית אפקטיבית $250\,\mathrm{C}$ לשנה)

אחקור אחפא

waeain 20

אותנו עד עצם היום הוה.

(חמשך מתעמוד הקודם)

כל רגע, לא תארתי לי שאפשר לסכול כליכר. לא היה

לי אפילו מעיל לחורף, ובפעם הראשונה בחיים, בגיל

22, ראיתי שלג. כאילו קפצתי לתוך קרחון". היא

אפילו לא חשבה שאפשר להשיג אוכל כשר בניוייורק,

בן־עטר, או אכוטכול. אכל פישר, או כרגרז איך!

יכולתי לדעת שאלה יהורימו?. היא לא הכירה את: כללי המשחק: "הייתי מודרנית אבל מפגרת. תרגמתי כמרוייק את כל הדיבורים המנופחים כאו"ם, אבל לא

ירעתי מה זה 'רייט', או שאפשר לצאת להיפגש עם בחורים ולא קורה אסון". מן הכרידות גאל אותה בחור. יהודי מבוגר ממנה כ־15 שנה שגר כאותו כית דירות

ועכר גם הוא כאו"ם. הם התחתנו כעבור שנה. "יותר"

מסע על פני ארצות־הכרית בעקבות הקריירה של

הבעל, שהחליף מקומות עבורה כשיטת הסרט הנע.

סטנלי ווין היה כלכלן מבריק, אבל ארם קשה לבריות.

בסוף שנות השישים הית נדמה שהם מתכססים

בלוס־אנג'לס. ליליאן שכנעה את הוריה להצטרף אליה

– אפילו מרוקו הסוכלנית נראתה מסוכנת ליהודים,

בגל הועם ששטף את העולם הערבי אחרי מלחמת

ששת הימים. אבל סטנלי מצא משרה חדשה במיאמי

שבפלורירה. כאשר גם כאן התפוטר תוך שבועות

ספורים. היא התמררה, והחלה לחפש לעצמה פרנסה.

של "כום" כלכלי אדיר, וכל שליליאן נגעה בו נהפך

לוהב. היא החלה כמשרד לאספקת כוח אדם וכ"ציד

ראשים" (הכינוי האמריקני לכשרונות מקצועיים),

וסיימה – ביחר עם הבעל – בעיסקי מקרקעין שביסט

את מצבה הכלכלי מכאן ועד עולם. תיי הנישואים,

לעומת זאת, היו עצובים, וכשרומינים שאלה פעם

"האם אתם נשארים כיחר כגללי", ההורים הורו

באשמה, והחליטו להיפרר כדיסקרטיות. למעשה,

אומרת ליליאן, עד לפני ארכע שנים, כשנישאה

לבעלה השני, סטיבן שלום, רוב מכריה לא ידער שהיא

יה זה, למרות הכל, בעלה הראשוז

האינטלקטואל, שעורד את התעניינותה'

כבעיות מכרתיות. ה'פנתרים' הראשונים

שפגשת ליליאן היו שחורים "אמיתיים" כמו

סטוקלי קרמייקל. היריעות מישראל הרתוקה על

הטרגדיה המרוקנית הוניקו לפעולה את הדינאמו

האנושי שהיה חבוי כה. היא יצרה קשר עם יהורים

ספרדים אמריקנים ועם המימסד המאורגן היטב של יהדות ארצות־הכרית. אחרי ישטסה פעמיים ועל חשבונה) לישראל כחורף של 1971/72, ככר היתה

קצת מפורסמת, והתקכלה לפגישה אצל ארווין

כרנסטיין, מי שעמר או כראש המגכית היהודית

המאוחדת. היהודי השנון אמר להג 'אותי לא מעניין

העניין הוה, אשכנוים־ספרדים. כעיני יש שני סוגים

של יהורים – אלה שתורמים כסף מכיסם, ואלה

שעוסקים כהתרמה. או תחליטי מה את רוצה לעשות:

לתת כסף, או להתרים". זו הותה התורה כולה. כיוון

שכטף משלה עדיין לא היה לה או, אספה אותה

היא אומרת. במסעות הרצאות כרחכי ארצות הברית

מיא הונשתה כשקוך אש וגפרית על הרפת הפער החברתי כישראל. העיסוק החדש הביא איתו שורה של

נטיעות לישראל. הפנישות הראשונות עם ראש

הנימשלה גולדה מאיר השאירו כפיה טעם מר עד עצם

אירים הוא לא יהורי, וליליאן נעלבה עד עמקי

נשמתה. את הגברת מאיר ו"תנוח בשלום על משכבה")

כנושא הפער, כדיוק כמו כנושא הפלשתינאים, דווף

"זה היה בית־הספר הטוב ביותר שעברתי בחיי".

המגבית לחיקה על חקן של "אנפאן טריבל".

וו היתה הצלחה מסחררת. מיאמי היתה אז איזור

111

שנות הנישואים הראשונות של הזוג הצעיר היו

רחוק לא העזתי להגיע", היא אומרת כמכט לאחור.

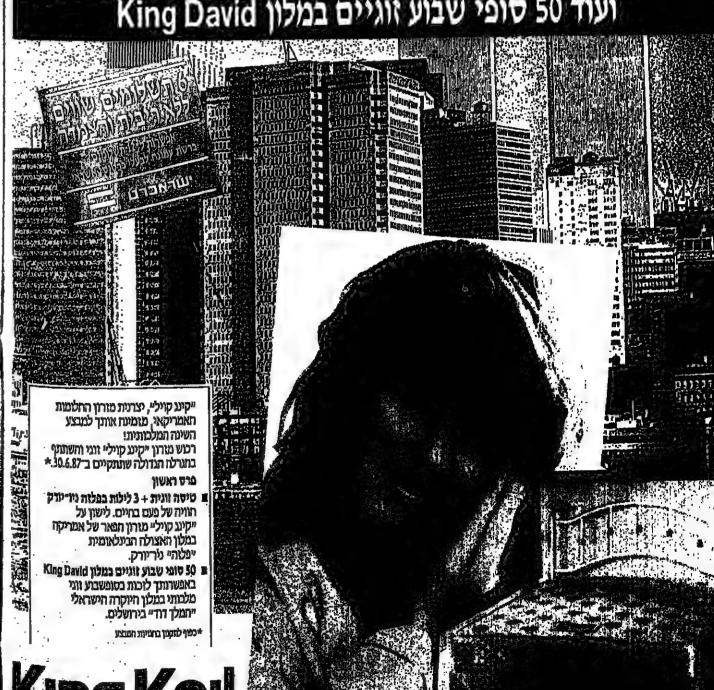
"יהודי כשבילי היה מישהו שקראו לו לוי, או

וטוענת שלא ידעה כלל שיש יהודים בעיר הואת.

פרס ראשון טיסה זוגית + 3 לילות בפלזה ניו־יורק

ועוד 50 סופי שבוע זוגיים במלון King David

בוא לרשת הנויות עמינה, לחנינות הרחיטים המובחרות ברחבי תארץ ולרשתות השיווק הגדולות. אולי אתה תהית הקינגו

מאת נילי פרידלנדר צילמה שי גינות בשיתוף רשות שמורות הטבע

-24. עשר דקות מירושלים

שמתאים לילדים ביום תם. להביא פנס.

תד חטיולים חיפים לימים ● אל תפעיין: קל לטייל בכפר סטף. הש־ ממגרש החניה הולכים בשביל העליון ממשיכים ללכת בשביל ומגיעים לכריכת האל של הבביש המהיד ירושלים ה"א. המעיין. הילדים מאוד אוהבים את זה. ש שביר מביר, ומי שלא – צפוייה לו שני המעיינות הכולטים כאן חם עין סטף משיעת תתומים בסלע. מעיינות סטף בו האנשים שנוז כאן את המעיינות מעל ספי שה, ושימשו אלפי שנים להשקר נקראים מעיינות ניקבה, כי חצבו להם מי שתקת שלחן בין עצי הבוסתן.

מעוקבים מים בשעה. המים נאנוים בברי-ער לולומת העצמאות היה כאו כפר עוד בי שתושביו המשיכו לעבד את אדמתם נשעות העתיקות. אוציו המלחמה וצוייי רבה. תצבו אבנים לבניית הקירות או שהד שנטן פעין של יוצאי ארות הבחתנוות ופילטו תעלות למים שנשלחו לערוגות, סישואל. הנועון החקלאי התפרק, והכד לחשקות את הירקות. לכן קוראים לתם קם שימש כבטים לאנשי יחידה 101 מתחום בפיקודו של אריק שרון. לאט לאן וחוש תעלות המים, המעיינות וסרד • הטיול בסטף: הטיול הקצר שמתואר ם, הלואשות התמוטטו ותבריכות – מד מתי הכפר – הדבולאן בשנכי עמר.

רנו החלו לשקם את תמקום. ממעל של הקון הקינות לישראל בשיתוף הסוכנות בוצוית והמעצה המקומית וצרי יוצדוו. שהי משתחת צעירות, צורף ובשן, באו לעד כאן, קיבלו את המקוט הזה לעבדין לשמו והם עושים עבודה נוחדוו. מנקים או הפעיעות ותעלות ההשקייה, ובונים שואסות, ערונות מדורנות, במודד תהר, כהן הם מנדלים ירקות עונתיים וצמחי תבלון. במדעות הדר שוב צומחים כרמי יתום ונפנים ללא השקייה. החקלאות המנוחות של הדי ותודה קמה לתחיית. נעתיך יקימו כאן ביתיבד לאצירת שמן זת ונת שבה ידום את העובים ליין.

• אל חד איתן: לכפר סטף, במדדון הדרר שישוחי של הר איתן, פניעים מיוזשלים לעםי סטוי, צובא והד טייסים. שמאלה משינם לעבד ברציגרא הדר יעלה (טייול נצומת כום פונים ימינה משיטם לעבד בריותא וחד יעלה (טיול מכ זו) מחברים המחיר ירושליםדורא שות כ'מחלף הראל" לכיוון מעורציון, ואוירכן מונים שמאלה ויורדים בדוך יש יד למוש העייה. אמשר ים לחש איז או המבונית בצומת, ולרדות בשביל לי השילט. לאיטובושים ולטיוליות אין מיחו בדוך העפר לסטף, והמטיולים מלףם נשבל מסטף לחניון נחל פורק, ול הביש לבר גיורא, שם ממונין לחם

הילוכת החלות ציברית וק בימי חול מצא אר שנש 13 מבווני האומה בירושלים לצר

וזרון החלומות האמריקאי

עין־ ביכורה. שמח הערבי: עין אל שרקיה הארכים של תחילת הקיץ: בילים משולטים, ובכניסה יש תחנת מר למערה נדולה בתתתית המצוק. במערה לבוא לסטף, במרחק עשר דע ליד המזנון. אם תביאו פנס תוכלו לשר יש פתח, ובו יורדים בזהירות. כאן הוא – המעיין המזרחי. כאן אפשר לרדת במ־ דקות מירושלים או ממחלף לב בטיול גם זחילה קצרה בחוך ויקבח - עין סטף, חמעיין שנקרא בערבית עין

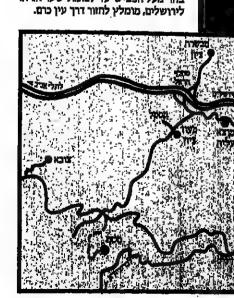
האוש. כש משוקם של הקלאות הרדית נעין ביבורה. כבר בימים קדומים בנו וחצר כה. כאן ריכלו הנשים, צחקו ופיטפטו. פאת ששכות והים הגדולות והיפות לשכבת טלע אטומה, נושאת מים. הם שבה זחלתם, ומעוד נביעה בחדר קטן מחדת נביעת, והם נותנים כארבעה מטרים - מכילה כ־170 מ"ק מים היוצאים מתחתית כח חצובה בסלע וממנה משולחים אל קודת מוצא המים מגיעים ע"י ירידה בש" המטביל. מימינו, מנזר לושים ע"ש אליש" הטראסות, שבבנייתן הושקעה עבודה ביל מהבריכה, ופנייה שמאלה במידוג בע, אמו של יוחון. ביאו אותן לכאן, ואתריכן מילאו באדמה מכאן יורדים במדרגות הקבועות בקיר

המידרג לזה הנמוך יותר. כאן רואים את הירקות וצמחי התבלין הגדלים לפי אותה שיטת חקלאות עתיקה הנהוגה בחרי יחו־ דה אלפי שנים. הצמחים גדלים בתלמים או בערוגות שקועות. המים מועברים מת־ כאן כולל גם זחילה קצרה בניקבה. מה לם לתלם ע"י הזות סוללות עפר קטנות בעזרת מעדר או בכף הרגל.

דרגות לניקבה ולטייל בה עד מערת הנכי־ אליבלד, מעיין הכפר. מימיו הישקו את עה שיש בה נטיפים ווקיפים. הערונות ושימשו לשתייה ולכביסה בברי בשיוצאים מהניקבה עולים בשביל, ורו־ אים, מימין, כרם חדש שניטע כחלק הבריכה מקבלת את מימיה מהניקכה משיחזור חקלאות הכעל, ללא השקייה. בהמשך רואים את כרמי הזיתים המשוק־ בקיר חבריכה. כשהבריכה מלאה, היא מים, ויש תצפית נהדות על האיזור מ"וד קנדי" ועד שכונת עין ברם. ממול – מושב הבריכה וזורמים לתעלות ההשקייה. לני אבן ספיר, ותחתיו רואים את מנזר יוחון

• תודה וצמחי הבלין: תודה לחנוך ולגידי, תושבי סטף, שהדריכו אותנו – וגם על הירקות וצמחי התכלין שהם מגדלים כאן בחקלאות אורגנית, ללא שימוש בריסו־ סים ובוכלים כימיים. אפשר גם לקנות את תוצרתם ולהכיא הביתה מזון טרי ורענן.

• ובחזרת חביתת: אם יש זמן, יוכלו החל־ אביבים להאריך מעט את הטיול, בחזרה הביתה. פונים לכיוון צובא זווסעים דרך הר טויסים לצומת שמשון, ומשם, פנייה ימינה לצומת שער הניא, לכביש המהיר. אם לא – לחזור לכביש לת"א דרך מעוז־ ציון. כדי להרווית נסיעה בדרך נופית יפה אפשר לסטות מהכביש המהיר ימינה ליד אנדרטת פורצי הדרך, ולחמשיך כ"דרך דיפנבייקר" המשולטת היטב, והנמשכת בהר מעל הכביש עד לצומת שער הגיא.

23 BIDEDIO

הקבוע בפתח. מאז מעריפים רבים לטוס אך ורק במטוס זר. ברגע זה, כאמת הרגשתי שאני נמצא בירים בטוחות, ירים ישראליות וירי האפיפיור הפולני. "כשתגיע לאי סאןיקריסטיבל – הוסיף ראוכן – תמתין לך שם נציגת החברה, מריהיחווה מונטנגרו. היא מדברת אנגלית היטב, זתנחה אותך במסעך בין האיים. לא תוכל לטעות בה. היא הבלוגרינית היחירה כשטח".

הגשם הרתאי

was a man management and a management an

המיפגש הראשון עם גאלאפאגוס קצת מאכוב. בדימיוני ציירתי את המקום כאי פראי ובו שבטי אינדיאנים המהלכים עירומים, נושאים קשתות וחיצים ומוכנים להחליף פסלי אמנות מקומית ונתיכי זהכ במחרוזות צבעוניות של זכוכית מערבית. להפתעתי, גיליתי עם הנחיתה שרה תעופה מסורר, כניש, בתי אבן, מלונות, משררים, מסערות קטנות, שלט של דיסקוסק ואף, מריה זחוה, נציגת חברת התעופה "סאף".

מריה, שקיבלה בעור מוער הורעה על כואי, שלחה אותי מיר בספינה לאי סנטה־קרוז. "שם", אמרה, "קל למצוא מקום פנוי בספינת תיירים המהלכת בין

את החום זהיובש של קו המשווה שטף בנת־אחת בשם עו שטיפותיו בקוביות קרח. בספינה ההולכת לסנטה־קרוז יכולתי או להיחנק בחום – באולם הנוסעים שבתחתית הספינה – או להישטף בגשם העו על הסיפון העליון. ניסיתי את שתי האפשרויות ובחרתי באחרונה, להרטב בגשם שחדר עד לשר העצמות. אלא שתופעה זו אסור שתוליך אותך שולל. במרכז). באיזור זה של העולם, כאשר לאחר שעה או שעתיים ווורת השמש ומוסיעה, היא חמה ולוהטת כליכך שמשחת שיזוף, משקפי־שמש וכובע הם ציור הכרחי

במפרץ האי סנטה־קרוז ממתינות סירות הריג הישנות שאולתרו להוכלת מטיילים ותיירים. מספר היוצאים כספינה כזו אינו עולה על עשרה. בכל ספינה מטבחון קטן, כמה תאים למגורים, בית שימוש, קפיטן – שתוא בדרך כלל גם המדריך – ועוזר נוסף האתראי על הכנת הארוחות ותחווקת הספינה. מי שיוצא לדרך בספינה ללא מקלחת מטתכן, וכאלה ישנן רכות. הזיעה עשויה למרר את חייך, ואפילו רחצה במי האוקיאנוס המלוחים אינה תרופה להרגשה המעיקה שמביא החום הכבר. במסערת הרגים שעל התוף סוכבים הקפיטנים ומוכנים לצרף לסירתם כל נוסע מקרי, במידה שיש כה מקום. כל דולר, במקרה זה, חשוב להם מאוד, ולמציאות האלה, למקומות פנויים אלה, מצפים טיילים כמוני שכאו לכאן ללא סידורים מוקדמים. לצורך זה אתה חייב להצטייר בהרבה סבלנות וזמן. לעיתים אתה עשוי לחמתיו למשום בספינה שבוע או שכועיים, ולעיתים יום אחר בלכר -- כפי שקרה לי.

(חמשך בעמוד חכא)

25 ชเวยจได

. הלל 1, 027-145289 • ת"א, פרישמן 50, 37-146183/4 • חיפה. הוניאים 1, 04-668462 • בארישבע, רמב"ם 11, 057-37671.

מול סות סארה הושלים 52-539242 ס; תל אביב 33-37991 מיפה 34-725676; באר עבע 057-35844 אילת 2059-059

דאיינעוטיין עול יפו

כאיי גאלאפאגוס כ־1835, ופרק זמן זה הספיק לו בכדי לכסס את תורת האכולוציה שלו. תורת התפתחות הארם מן התי. כשאתה עומד באי איספניולה שהוא המאוכלס כיותר ככעלי התי השונים, אתה רואה את תורתו של דרווין כמכט אחד כלכר, תורה שבוראי אינה מקובלת כליכך על הרב פופיק ארנון המכיר היטב את מיסתרי הישיבה כירושלים אך לא את פלאי

של הספינה פָלנְכִיטָה, ארוחת צהרים מרגי ים שהעלה קורם לכן כחכתו. הוא מוביל אותנו אל אי "האריה הישן", שבר סלעים המתרוממים לגובה רב ומאוכלסים בעלי חיים וציפורים ארומות־חוה וכחולות־רגליים. בסיום ימי המסע הימי אנו שבים לאי סאן־קריסטובל, אל מריה חוזה מונטנגרו הממתינה לנו כבית המלון

קידתה שהיא עבדות

וצמחייה, מעניינים אותי יותר תוצאותיה של תורת הכרירה הסכעית של דרווין, כלומר האנשים החיים . לבנות את כיתם כקצה הזה של העולם ששמו

איי גאלאסאנוס.

בעוד אנו מסיירים באיים, מכין פרנקלין, הקסטן

וצאצאין פזורים היום על פני האיים.

לאגרות האיים האלה.

בוכות האינדיאני

מריה דווה, ילידת ספרד, אתות במקצועה, קיבלה

(תמשך בעמוד (1)

יום אתר מכתב מקנדה, עליו היה חתום ארמנויו,

שהציג עצמו כאינדיאני יליד אקוודור שרא את

תמונתה כאחר השכועונים, התרשם מיופיה וביקש

מריה חווה וכעלת די חדשים כמקום. רק שנתיים רק חמישה שבועות שהת הוצקר צ'ארלס ררווין הוצי. לפני בוא התושבים החדשים היתה כאיים מושבת

הקטן אותו היא מנהלת הי

עד כמה שאני מגלה עניין בבעלי חיים נדירים גאלאפאגוס. מעניין אותי מה הוליך לכאן את (צילומים: עמוס

ראובן פניאל מחולון! איש התעשייה תאווירית הישראלית המטפל במטוטי חברת "סאן" (ימין); במרכז -

וצינות של עולם העופות העשיר של גלאפאגוס, ובצילום חתחתון: מריה מוזח מננטערו. המנהלת את כיח וזמלון

(המשך מהעמוד הקודם)

ממשיכיו של צ'אדלס דרווין

את היום שלפני ההפלגה כיליתי כמכון דרווין הנמצא בעיירה ארויו שכאי סנטה־קרוו. הכיולוג, רַמוֹן אַנְדְרְדָה, יליר אקוורור, הינחה אותי בין סודותיהם ובעיותיהם של איי גאלאפאגוס. לדבריו, איים אלה הם שרידים מן השבר הפרהיהיסטורי בין היכשות. חמשת חרי הגעש הפעילים עריין, כאי איובלה, הינם סימן לכך שאנו יושכים כאן על קרום ארמה דק מאוד שמתחתיו רוחשת לכה לוהטח. זרמי המים החמים המקיפים את איי גאלאפאגוס וריתוקם מד היבשת ומימפגש עם הארט, איפשרו התפתחות ושימור בעלר החיים, הציפורים והצמחייה הנדירה הנמצאת רק נמקום זה על פני כרור הארץ. כמשך אלפי שנים לא דרכה נמקום כף רגל אדם. רק לפני ככאתיים שנה הגיעו לכאן שודריים ופיראטים למיניהב שהפכו את האיים למחסני האוצרות השרודים. האדם הכיא להרס אוכלוסיית החי המקומית ככך שעסק בציר ואכילת כיצי הציפורים הנדירות והצכים הענקיים.

אחרי השורדים והפיראטים הגיעו החוקדים, ואחריהם התיירים. אלה הביאו עימם מן היבשת מחלות ממחלות שונות, ועתה עוסקים כאן אנשי התחנה הבין־לאומית במכון דרווין לא רק בתצפיות וכמחקרים, אלא בשימור היש. ויכוחים ומלחמה מתמדת נערכים בין המכון הדואג לאוכלוסיית החי והצומה כאיים לבין ממשלת אקוודור, המעוניינת כהגכרת החיירות. רק שלושה מתוך האיים הרכים מיושכים, כך שהררך להגיע אל שמורות כלבי־הים, הפינגורינים, האיגאואונות והציסורים כאיים האחרים היא בסירה כלבר, ועם מדריך מוסמך. חוק שמורות הטבע המקומי אינו מאפשר ליותר מ־90 איש לשהות באיים האחרים ליותר מפרקי ומן קצובים. כל זאת כדי לא להפריע למהלך חייהם של תושבי האי האמיתיים

כמכון דרווין, בנוסף לתחנת המחקר כה מצויים מרענים וחוקרים כני לאומים רכים, נכנה מוזיאון מיוחד כו ניתן לקכל תמונה ראשונית על מכנה האיים, תולרותיהם והחי והצומח המצויים בהם. את התמונה המפעימה, המרתקת, החיה לעיניך, זו המוכירה את מה שראה צ'ארלס דרווין ככואו לכאן, ניתן לראות רק כסיור כאים הכלתי מיושכים, לשם יצאתי כספינה

הספינה הקטנה, פַלנפיטה, והספיטו פראנקליו הסיעו אותנו אל האיים ברתולומי ונורם סימור, אל סנטה פה ומאוס פלו'ה, אל סאר כריסטובל ואיספניולה. שמות האיים בלבר יש כהם גירוי רב לרימיונם של הרפתקנים ותוכפי מסעות. הספינה בררן־כלל עושה דרכת בלילה, והיום מוקרש לביקור באי וה או אתר. כאן, כמנעייר, אתה יכול לחזות באצות ההופכות לרגים, כלסאות האיגאונה הענקיות המהלכות על באיים אלה. מעסיקות אותי יותר השאלות מה מביא הסלעים, בכלביים השוחים לידך במים הכתולים, אנשים לעזוב את מה שאנו מכנים ציוויליוציה ולבוא בציפורי האלבטרוס המקונות או מלמרות את גווליהן שות עתה בסעו לעיניך מן הביצים שיעור ראשון כתעופה. כאן מהלכים להם צבי הענק, המכונים בענה מריהיחווה מונטנגרו, בעלה ארמנוז ושני ילוייהם. המקופית "נאלאפאנוס", ועל שמם קרויים האיים.

เมายาโต 26

נדמה לי עלפני חצי ישעוויר פרו דור הגלי

פרופסור יהושע פראווד

הסטוריון

נולד בפולניה, 1917, עלה ארצה

הפקולטה למדעי הרוח ופרו־רקטור

באוניברסיטה העבריה, יו"ר הועדה

וממייסדי אוניברסיטת חיפה. הוא

חבר במוסדות אקדמיים באנגליה

הבינלאומית למסעי הצלב, חתן

פרט ישראל במדעי הרוח (1969)

ופרסים נוספים. עד היום הוציא

האנציקלופדיה העברית (מכרר 18

עד 34). אלמן, אב לבן, סב לשני

נכדים, גר בשכונת רווביה, ירושלים.

קרוב למאת פרסומים, בחם 8

טפרים. עורך ראשי של

בגיל 19. בין השאר היה דיקן

לרפורמה של מבנה החינוך

ובצרפת, סגן נשיא החברה

ראי את חות ועהררת הזו שעל הקיר. שערה משתלב יפה כל־כך כעלוות העצים. ראי באיזו תנועה חיננית היא תופסת את הפרי. זה צילום של תכלים מהטימפנון והמקום שבין הקשת למשקוף) של כנסיה ב־Auten. כורגונריה, משנת 1123. המיוחר כזה שאנו יורעים מי האמן: נזיר בשט זיולכרט. והוא ידע לא מעט אנטומיה. אלוהים יודע איפה למר את זה. ופה, הפסל הזה, זו תות מצפון צרפת, מ־1270. יסהפיה, אבל לא הייתי דוצה להיות בסביבתהו נראה שהטילה פחד על כל החברה. וזה לורוס הקם לתחיה בעורת ישו. עושה רושם תקין אחרי שלושה ימים בקכר. וברקע --ירוטלים זה חלק מהמשקוף של כנסיית הקבר (משנת 1140) הנמצא כיום במוזיאון רוקפלר בירושלים, צילום כמעט חלח מימורי שצילמה גברת אמוץ. וזה רישום של ירושלים, בטכניקה מיוחרת מאוד, של צייר גרמני החי כיפן. ארכעה מראות שכל אחר מהם נותן את ירושלים מזורית קצת שתת. הצייר מאוחב בירושלים.

אני לא יכול לתאר את עצמי גר במקום אחר. איפה עוד אפשר להיות ישראלי המרצה בצרפתית על הצלבנים בביה"ם דומיניקני, ליד השוק המוסלמי, במשם שעל פי המסורת סקלו אבות־אבותינו את סטפן הקרוקה הבראות מעל חר הויתים זהר הצופיםן איפון יש עוד מראות כאלה:

עם כל הירירות שלי לבייץ'. את תליאכים עם האנם שלו אפשר, אולי, לראות כלילה, יש נשים שכלילה, עם איפור, איכשהו 'עוכרות'. את רואה את האוד כאן בשעה הואחז רק בפלודנץ יש אור כזה, ואבן אדמרמת כוו יש רק בירושלים. היא כאה מענחות.

ההתרגשות שלי מהעיר העתיקה חוזרת בכל יום שאני שם, ואני שם כל יום. לא הפסקתי בתשופת

นเลยอเอ 28

המאורעות ולא עפשיר, אחרי ההתנכלויות ליחודים. אם אין לי זמן, אני עובר אותה במכונית. בשבילי, לחיות בעיר העתיקה זה מסור להשראה, לחיים, זה חלק מחווייתי. אני הולד למצורה, עוכר כשוק, רואה את ההמון, שומע את דיכוי השפות, קולט את ריחות:

השוק – התבלינים, הפירות – זו ירושלים. אחד מלחמת ששת הימים, הייתי בצוות הרדיו הראשו ששידר מירושלים העתיקה. אחרי היעדרות של עשרים שנה לא טעיתי כאף סימטה, זכרתי בדיוק איפה יהיה מוכר הקפה הבא. התבלכלתי רק בכנסיית הקבר, ואי התברר שהם הורירו את החומה.

כשאני מטייל בעיר העתיקה, יש לי הרושם שלפני חצי שעה עבר פה דור המלך, אולי הכון הגדול של שלמה המלך. הזמן בינינו מתקצר. אם כי אני הסטוריון, יש לי גישה איהיסטורית מוחלטת לעיר העתיקה. זה חלק משלי, חלק ממהותי. כשהעיר העתיקה לא היתה כידינו, הייתי נוסע לעכו, בהינת מקדשימעט. תיאורי החוף כספרי לקוחים מעכן או

עם כל האהבה שלי לפארים, לא הייתי מסוגל לנור בה. כשבילי - המזרח וה האור. צורת הכנילה. האבן, הצוק שאני מאוהב בו, הריתות, הקולות בועון לראות עצמי כשום מסנרת אחרת, אנושית או תרבותית, מזו שיש לי פה. המרחב השמי אומר לי משתו. אף פעם לא הייתי כנעני, אבל הכרתי את החבורה, ובאספקטים מסויימים מצאתי אליהם קירבה וישנה שורשיות עברית מסויימת, כשבילי, עברית אינה דק שפת קומוניקציה. זו שפה עם עבר, וכשבאה לי פראזה מקראית, אני מרגיש את האימקקט שלת למרות שאין זו השפה הראשונה שלי. למוחי עברית מגיל חמש. פולנית היא השפה בה כתבתי שירים והתאהבתי. היום אינני מסוגל לכתוב פולנית. שפת הכתיבה שלי חיום היא אנגלית, וכשחסרה לי סלה בעברית – אחפש אותה קודם באנגלית ואתיים

מצרפתית בשבילין אין ספרניה כמנ זו שבמאהים כמעם

יש לי כבוד לאנשים שעושים. זה לא אומר שאני אוהב דווקא אפיקור<u>־</u> של תלמידי נכנס עכשיו להוראה באוניברסיטה, בעובדה שאומה פצפונת כזאת מסוגלת

למי היית רוצה להחטיף סטירת לחיז *לעצמי, לפעמים.*

למי אתה בזז <u>למי שאינו מרגיש שבורותו היא פגם הניתן לתיקון, ועושה ממנה ערך.</u>

אנשים אתה מרגיש נוחז <u>ידידים איתם אנחנו יחד למעלה מעשרים ישנה,</u>

שנוים פראזות בעברית תקינה. כשאנשים מתחילים להיות מאוד פומפוזיים – זה מפסיק

לן שוואיםז <u>אני מתאר לעצמי. עשיתי די הרבה דברים בחיי</u> ואיני מ*סוגל ללכת בין* תעושת ודאי עלידני על כמה יבלות.

איד אתה מפנק את עצמרו לוקח את המכונית, ונו*סע.*

מה אתה אוחב לאכולו <u>אוכל טוב. צרפתי או איטלקי וגם מזרחי. לפעמים אוכל פולני־יהו־</u>

בים, אבל אםשד ליצור אווירה אחרת. איזו אושיות הסטורית אתה מעריץ! <u>אין לי נוסטלגיה לעבר. מי שחושב שבימי הביניים,</u>

<u>לפשל, היה טוב יותר, אינו יודע על מה הוא מדבר.</u>

איוה ספר אתה קורא עבשיוז "אפיקורוס בעל כורחו" של בריוסף. אילו שחקניות קולנוע מוצאות הן בעיניךו <u>אני לא רוצה לענות על זה; עכשיו הן כולן</u> <u>שישות, מה שנקרא בארכיאולוגיה 'בשימוש מישני'... אהבתי מאוד את ויויאן ליי ואת</u>

ושלי. מוב לי, נאמר, עד שייפודו, אותו אני בכר לא

אינגי מתיימר לחיות פבין נחול באמנות אני

איש של דושים פתוחים. צלען קומפוויציה, טקסטהיה

אלה רברים שאני קולט במוכן שכרוכ המקרים אני

לודע מה הרקע האידאולוגין בשאחון מתכננן בוציהו

מימו הביניים עליך לרעת שלכל דבר יש סימבוליקה

יודע, אתה נהנה ממנח כמימר השלישיו הנה, פה חלוי

הייוניקורף, ממל חטוהר אפשר להנוח מהתמונה תופלאה הזאת גם מכלי להיות מובעים למשמעות

חילם פירים, אלף הפרחים הקטנים האלה, ימכל

שר להנות מכלי לבעת אותה אכל כשאתה

אוהב, הוא כמו גוף של סוכו.

ננה השתניה במשך השנים: <u>הטמפרמנט החסידי שלי קצת והפך ל"מתנגד".</u> איזה ספר אתה עוד רוצה לכתובז *ספר שייקרא "ירושלים – בירת הצלבנים"*.

> אני לא יכול לתאר את עצמי גר במקום אתר לבר מירושלים. איפה עד אפשר להיות ישראלי המרצה נערמוית על הצלבנים בביק"ם יומיניקני, ליך השוק המוסלמי. נמקום שעל פי המסורת, מקלו אנותיאבותינו את סטפו והקדושו"

בא לקליני תכנס לאותו חדר ששע שבו נמנא

מדי. בראיונות, הטלוויזיה שלנו לא חוקה: או שישנה אגרסיביות וולגרית – או שמתקפלים. עם הנכד אני מסתכל על ה"סופרמנים". הוא מסביר לי כמה מרובר, אחרת אני הולך לאיבור. יש לי הרבה רספקט וסקרנות לטכנולוגיה חרישה, אכל אני יודע על זה מעט מאוד. יש לי מעבר־תמלילים שאינני מסוגל לעכוד עליו. אני כותב ביר, בדיו, בפארקר שלי, על גליונות שלמים. לא מסוגל לכתוב על פתקים.

אני עוסק באלף דברים. זה מחזיק אותי בחיים. בין השאר אני כותב עכשיו את הפרוגרמה למוויאון לתולדות ירושלים שיהיה במצורה. משהו על הקווים של בית התפוצות, שאני חסיר גדול שלו. ואני שמח שבעניין זה אני משרר כגל אחר עם טרי, אותו אני מעריץ. אם בי, כמו שאני מסביר לסטודנטים, השמועה הנפוצה שהוא בנה את חומות ירושלים, מוגזמת...

"הטלוויזיה שלנו די משעממת. לעתים קרובות אני משלם את האגרה למלך חוסיין. שם רוב הסרטים הם מתוצרת אנגליה, לא אמריקה, וזה סוג אחר של עבורה. בראיונות הטלוויזיה שלנו לא חזקה: או שישנה אגרסיביות וולגרית – או שמתקפלים".

בושר הריכוז שלי גבוה דעש לא מפריע לי. בתבתי חלק ניכד מעבודת הדוקטורט פבית קפה ערבי, קרוב לשער ימו. כאורה מכובר, חיו מושיבים אותי שרוב לרדיו, שהיה פתוח במלוא העוצמה היום אני פותם בעיקר בכית או בחרדי באקרמיה, שם נמצאים חלק מספרי אינר מסוגל לכחוב כושיל, למשל, אני צרור את הסביכה שלי

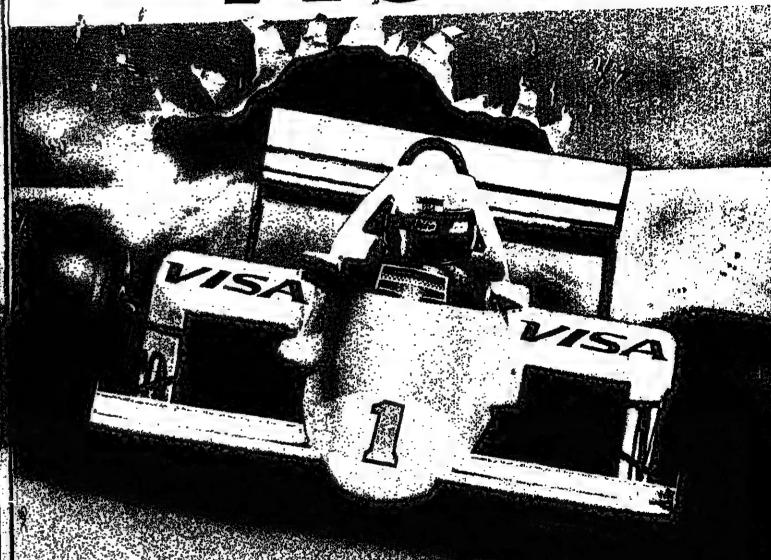
בארון שליד שולחן הכתיכה - המילונים גרמנית, ספרדית, לסינית, צרשתית, עברית עברית בארון השנו - תאורו ארץ־ישראל בכל התקופות. והכרוניקות של מספי הצלב. כרגע אני חי עם תיהודים תחת שלטון הצלבנים וספר שנמצא בדפום, באוקספורד, ויוסיע בעברית נעוד כשנה. עם התייחסות להחיישכות כאיי, העלייה לרגל, מה היה מצב הררכים ומחירות הנסיעה, מה אכלו, איך עיבדו את האדמה ובעיקר - הדוכע היהודי בעכו ברבע האחרון של המאה ה־13. ספרויים ואיטלקים ואשכנוים יהורי מצרים וסוריה חסיהי קבלה ומתנגדיה רציונליסטים ולא רציונליסטים, יחורים המסכלים את

חתורה כלשונה, תומכי חרמכים ומה לא. בחרר, השני נמצאים הספחים שבחם אני משתמש פחות ספרי אמנות, ספרים של תולבות הספרות המדיוואלית, יהויות והנה כרץ ורובנוכ שקניתי, תוך ויתור על הרבה אווחות לשהייתי סטורנט. ופה, ספרי אַדָּי בַּמָחַקרוּוָם הַתַרשִים, בחרף השלישי עור ספרי אמנות אשתי עסקת בזה היא עשתה את הארכיון שכ תולדות האמנות כאוניברסיטה.

על ארן החלון עומרים הספרים שאני סורא מעת לעת: The Joys of Yiddish. לורנס, אכא בובנר בלשים אותם אני קורא בתקופות של עבורה: קשה - ברברה טוכמן, בוסוול, עננון, אותו אפשר לראות מה הרקע הארום עושה לודום, בכל פעם שאני בי לשרוא קמעים קטעים. קראתי לא מכבר את "שם הורות אלי מבחינה ספרותית זה לא טוב, אבל צריר לקרוא אומו פרקיפרק. כל פרק וח פנינה יש כו ירענות שלא תתואר ספרים יש ככל חחרוים. הם מצטברים וקשה סאור לדלל. ומי בכלל דוצה לדלל

ראיינה: נורית ברצקי צילום: יוסי ומי ("סקום 80")

אורו צווברטיס היחיד המאפעוד לך:

א קליות ומשיבות מאמנים ברו"ל בתעולומים בשישת האשראי אל א א קויות בתשכומים ב-7,000 בוד עסק בישראו בשיטו האשראי אבן א

* מעויכת הוומנים ב"פספומטים" ברחבי חבר

א חיוב רק פנים בחוקש ב-150 חושה דכק ברוובי הארץ

משהו

חג הביכורים כל־כך מתאים לנו. רק יש כמה פירות ראשונים - וכבר רצים לעשות חגיגות.

מכתבים מרייגן אבוחצירה

ואהרון שלום. אינני נוצה להאיף הק, אק אהק אהק אהק אהק אהק אה הפוצע אנים ומצות אונים הוציבה הבינא אומית. תיכנון מש בשנה ובראה מתקבה כהר כאה להומת, כי שום הוקרר י סופית מה החלטתק. האם תלק . בים הלק . בים הלק . בים הלים בים הלק . אודה אק האוד אם תודיעני באהרה אר צדניק, כדי לאוכל הם אני לדדר אר בדניק, מדצמין אוקף לחופל מי בדני, ולדצמין אוקף לחופל מי ונני מישן

אוקר אפותצירא און וקיראק فادله المرماد موالا دواد مار المراد المراد المراد المرواد المراد לאוני ול לקבוד של לוח הציעים שלי ekal, alth fulla in 13k esta ikl ek unlich sagni raipit ikl ek unlich sagni cak, Ejk

3 KATIN

עוד על הסטודנטים ששירתו בצבא

אין שום קשר בין מה שאומר עכשיו לבין יהודים וערכים. אני מבקש אפלייה כין יהודים ויהודים. אפלייה שקיימת ככל חברה בריאה, והיא – מי שלמד יותר ועשה יותר – מוערך יותר.

הצעתי היא: מי שמשרת בצבא ועושה מילואים, לא ישלם בכלל שכר

אכל זה רק החלק הראשון, והטיפשי יותר, בהצעתי. יש לה גם חלק שני: מי ששירת כצבא, לא רק שלא ישלם כאוניברסיטה, אלא גם יהיה פטור מחלק מן הלימודים, מחוגים מישניים ומהעשרות למיניהן. זאת אומרת שהשירות הצבאי יהיה שווה איזה שהן נקורות־זכות בלימודים האקרמיים.

זה בגלל שלמי שעשה צבא יש יותר מידע כראש. ולכן יש להפלות אותו לטובה, כמו שמפלים בין מי שיורע אנגלית לכין מי שלא.

קורס מ"כים יהיה שווה כך וכך נקודות, קורס מש"קיות ת"ש כך וכך, קורס

ואגב, המחזור המוצלח ביותר במינהל עסקים בהיסטוריה האמריקנית, שכל כוגדיו הם היום מנהלי החברות הגרולות ביותר, הוא המחזור של מי שהשתתפו במלחמת העולם השניה.

ועוד בעניין מי שלא שירתו בצבא

אני מכיר יהורים שהיו מוכנים לשלם 500 רולר קנס מפלה לשנה במקום ללכת לצבא. עכשיו אני רוצה להכיר את הערבים שיהיו מוכנים לשרת את

פעם אמרתי את זה ליריר מזרמן ערכי: "לא לוקחים אתכם לצבא, אז למה אתם לא עושים צבא משלכם? חיל שלום. אני מלמר אותר עכשיו איר לרפוס אותנו. יש לכם שלוש שנים. למה שלא תקימו, כלי לחכות לאף אחר, צכא של חמישה עשר אלף צעירים מניל 18 עד 20. גייסות שיקחו על עצמם משימות של קירום הארץ, צאן לעזור בעיירות פיתוח, בבתייחולים, בנו את מסילת הברזל לאילת, שפצו את תליאכיב המקולפת, גונו את בארשכע, הקימו ותחוקו בתי־אכות, אתה יודע מהז מרקו לתיפארה גם את אום־אליפאתם. חסר מה לעשות למען ישראלז כמה שלא תעברו, זה לא יהיה קשה כמו שירות צבאי, ואל תשכח אחריכן גם תודש מילואים כל שנה בחיל השלום, בחופשת השלום. בחופשת חקיץ מהאוניברסיטה".

הוא צחק, כי הוא חשב שוו עוד בדיוה, ובגלל שהוא שחקן הציע שנעשה תוכנית סאטירית ביחד.

אקסיומות כלבבי אבל חיל שלום ערבי - עוד יותר.

נכנסים למצבים כאלה מבולגנים שאי־אפשר להכין אותם יותר.

פי זה הוא חעניין בחיי השלולית. לעיתים קרובות, בלי לשים לבן

הערטים העריה

VISA

הווו מוזו מות מנסף

נסיבה אות אבל נסיכה, היה לה תונול שקראו לו מיו.

המערדע היה בשלולית רשקה, מקום שהכירברות אליו וממנו נדירות מאור וטיפשי לצעות שם לנשיקות פלאים.

ווא תחלתו של סיפור כל כך מסובר שאני לא יוויע איך לומשיר אותו, אם אתם יודעים, אנא, הישבו על מוצא.

"נשבד לי ואהעבודה הקשה"

המשפטים המשמעתיים - "תיקים ירוקים" בענה המשטרתית. "על כל שטות מעמידים אותר לדין

סון־ניצב (מיל.) אמנון הַלפר מתון יותר. הוא פרש במאי 1984. היה ראש מדור בילוש ביחידה המרכזית. לא עזב בעריקת דלת. פשוט יצא כדי להרוית יוחר בשוק הפרטי, ואכן עשה ואת. היום הוא עוסק ביצוא ושיווק, ויש לו גם בית־קפת בתל־אביב. הוא לא חשב על קריירה משטרתית כאשר התגיים למשטרה, אר הענין היה כה רב, עד שהסיפור ומשך עשר שנים. היום הוא רואה חברים ובים הולכים בדוכו. פורשים. "למה: בנלל המשכורות. אפשר לגמור חודש, אבל רק חודש של שלושה שכועות. וישום גם הרבה פיתויים. מהבוקר עד הערב. לשמחתי, מספר השוטרים שכשלו בטל בששים. למרות הפרישה, גראה לי שעדיין יש לנו משטרה טובה. אכל אני חושש שבעוד זמן קצר מאד נראה את תוצאות הפרישה. האורת לא יקבל את השרות ומחגות. בתוך שנה, למשטרת לא

אמנון חלפר חושב שיש לבטל כמת שירותים שהמשטרה אינה צריכה לתת: הוצאה למועל, טימול

ברחוב, במקומות ציבוריים, באכיפת חוקי תנועה. אמנון הלפר מכיר לפחות עשרה קצינים בדרגתו ובומתו שפרשו מאז פרש הוא עצמו. אחד מהם הוא איתו צ'תנובר. היום קציו הבטמוו של הסינרמה בתליאביב. לראזיו אותו שם זה כמו לפרוע ליעד מבוצר. מצלמות במעגל סנור, שומרים חמושים, מוקד נסטייל משטרתי במנים, דלתות אלקטרוניות. עד לפני שבעה חדשים היה פקד ביחידה המרכזית. כינו אותו שם "קוו'אק". חי ונושם כטחוו. מתמצא כמכשירו קשר. גם היום, כשהוא רואה ניידת עם בלשים חשה לארוע, הוא מסובב את הרכב ודולק אחריהם. חסר לו מ"אקשן". את המרץ הוא מכניס בכטחון הסינרמה. 45 מאבטחים. "עשיתי כאן מה שרציתי לעשות במשטוה". הוא אומר. "אוי משתדל להחזיק את זה כמו משטרה, עם פיקוד, חקנות, סדר ומשמעת. אנשים מגיעים מגולחים לעבודה, לבושים טיפיטום, עניבה; כובע. אחרי כל ארוע ומופע, וזהו המקום תגדול מסוגו בארץ ומחגדולים כאירופה, יש הפסת לקחים ומסקנות".

השוטרים בחמונה. לכל תלוש משכורת הוא מצרף דף לשוטר, ומעדכן את האנשים.

יהיו די שוטרים לביצוע המשימות שלה".

בפריצות, ("שתביטוח יעשה את זה. חמשטרה בין כה וכה אינה מטוגלת לאתר את הרכוש"), גניבות רכב ("בלאו מכי תברות פרטיות מחפשות רכב נגוב"). הוא חושב שהמשטרת צריכה להתרכו באיכות החיים,

אז אם אתה כליכן מתגענע למשטרה, מדוע

איתן: "קיבלתי הצעה שקשת היה לסרב לה, המשכורת במשטרה היחת ומוכה מדי. חוץ מוה, ראש אוף כוח־אדם במשטרה, ניצב יעקב טרנר, אומר ראיתי עוולות שנעשות שם לאנשים, ולא היה בידי שכשנה האחרונה חל שימור רב הן בתואי השירות

> "כו. תתיקים הירוקים. אם חשוטר שומתת לו תיק ירוק נמצא לבסוף זכאי, הוא נענש רק פעמיים. אם יצא אשם – הוא נענש ארבע פעמים. כיצד: כבקשה: מוגשת נודך חלונה - מיד ופתח לך חיק. דרותך מעוכבת אוטומטית. כך גם קידומך. כלומר, כבר

ניצב יעקב טונר: "עד כמת שידוע לי וורד פרש בגלל בעיות בריאות". . (צילום: שחר מלמד).

אמנון הלפר (מימיו) ואיתן צ'חנובר: "ראיתי עוולות שנעשו לאנשים ולא היה בידי לתסנו".

נענשת פעמיים. יצאת אשם – נקנסת, ודרגתך מעוכבת לעוד חצי שנה. כלומר – נענשת ארבע

איתן צ'חנוכר יודע. הוא תיה בחצנה הואת. יש לו תיק שוסחב כבר שמונה שנים. היו לו גם כמה וכמה תלונות שמרובן, הוא אומר, יצא זכאי.

במסיכות, עם חבריו האזרחים, שמע בדיחות חבוטות על השוטרים, וחרק שיניים. לעיתים זה היה בתום יום ארוך שגם במהלכו שמע גידופים מעבריינים וגם מפי סחם אזרחים שומרי חוק אך לא לשון. הסטטוס של השוטר נמצא בשפל המדרגה. "חמיד תייתי בחברה במצב של מתנונות". הוא מספר.

היום רווח לו, לפחות כלכלית. עד כה תוא "סחב" שבעה אנשים מהמשטרה, והם עובדים עימו בסינרמת. ובכל זאת הגעגועים אוכלים אותו. "משטרח", הוא אומר, "זו דרך חיים. זה חיה לי

כה קשור תית לעבודתו במשטרה, עד כי בעודו בשרות הלך ורכש ככספו מכשירי קשר משוכללים יותר לאנשיו, כי לא יכול לשאת את חציוד המיושן שהמשטוה נתנה להם. צ'חנוכר בא ממשפחה מבוססת. למשרדו היה בא במכוניתו תפרטית, היקרה. אכל למשימות, הוא מספר, הם נאלצו לצאת ברגל ובאוטובוסים, כי למשטרה לא תיה רכב. ואם הית – מוא הוחנע רק בדתיפה.

והן בציוד המשטרתי. אך הוא מאשר כי לעומת 1,600 פולשים בשנה שעברה (וגם זה לא מעט), מרשו השנת 1,750. יעקב טרור, מתיאלוף (מיל.), טיים קרבי. הקים את מוזיאון חיל־האויר, כשנעון כמעט פרטי. גבר איכפתויק שהניע למשטרה ב־1985, שבוע אחרי שיחרורו. חברים שאלו אותו: "השתנעת: משטרה"ו וחוא ענה להם: "גם אני הופתעתי לגלות כליכך הרבה אנשים טובים במשטרה, וגם תחומים הנמצאים בשליטתי, שניתן עוד לפחת. אני עסוק ועובד, ודברים מחקדמים".

כראש אגף כותיאדם הוא גילה, אחרי תיליתאויר, תיקים ירוקים: יעקב שרנר מסכים שירוענין נסחב. שוה לוקה יותר מדי ומן. לפעמים שלוש שנים. לא. חייל נדול מאד במשטרת. 18 אלף איש. "יחסית אין דבר כזה, עכוב אועומאטי בדרגה. וגם אין דבר לנודל האוכלוסית", הוא אומר, "היינו צריכים להיות כות ששוטר נענש פעמיים גם כשהוא יוצא זכאי. ה גדולים גי שניים. מה גם שצרכינו כה שונים וכה רבים יקבל את דרנתו רטרואקטיבית". מישל חרדו "עד לכן העויבה כואבת לו יותר ויותר. מספר

כמה שידוע לי, הוא פרש בגלל בעיות בריאות". ווצר, איפוא, מענל ססמים: משטרה חלשה ועניה יוצות אי שקט אצל האזרחים. הם רוצים יותר בטחון. קמות חכרות שמספקות את הבטחון הוח באופן פרטי. הן רוצות להיוח טובות, או תו מפחות שוטרים טובים לפרוש ולהצטרף אליהן. המשטרה וחלשת עוד יותר, האזרחים תשים אי שקע נובר וחוזר מלילה.

יעקב טונר מנסה לשבור את מעגל הקקמים חווג אם לא יצליח, לא 40 אלף בלשים פרטיים יפתובבו ברחובותינו, אלא 400 אלף. כל מורש – בולש.

יה קרה כל כך מהר וקל – גם אני נדהמתי מהתוצאות. הכרס היומים וכל ריכוזי השומן נעלמו ב־50 יום. כמו חלום! היום, מופעות על הבמה, אני נע בקלות -- עם המון ביטחון... מקהל – גם הוא נדהם – לא מאמין שאני זה אני. "דורון! /שמה הכרס?" הם שואלים... נהניתי מהתכנית האישית ו מילוב עם הכמוסות והמשקה ב"מרזית"[®], שהותאמה לסדר ישי המיוחד – בפיקוח רפואי. נהניתי מצוות היועצות במקצועי, והחשוב מכל, נהניתי להצליח – ללא תרופות –

לאחד כל הניסיונות הרבים שנכשלו. ענשיו, אין לי ספק! יש רק דרך אחת להרזיה בריאה וסילוק השומנים – מרזי מורית."

רת' אוצר הצפחים 6 הרצליח

סיבה נוספת לפרישה – יש אלטרנטיבות. אנשים אינם פורשים כלי שתחיה להם אלטרנעיבה. הוא מצא ש־40 אלף איש עוסקים היום במדינת ישראל בשמירה ואבטחה וחקירות פדטיות (כנ. ארבעים אלף אישו). ובחוץ משלמים טוב יותר. אמנם בטווח האוד חמשטרה עדיפה, בעיקר בגלל זכויות הפוסיה שלה. אך המורשים הצעירים אינם חושבים על הפנסיה. "חשנה, 68 אתווים עזבו בגלל שכר נמוך, לעומת 57 אחווים בשנה שעברה", שולף יעקב טרנד נתונים. תוא יום ראיון עם כל מתפטר שתוגדר כבעל ובה ובוחה. מדי שבוע ישב עם 15-10 אנשים, באוירה נינוחה, על כוס קפה ועוגה, כלי כעס ומרירות. ושמע מהם את סיבותיהם לעזיבה. הוצתע להזוכח בצעום. "הכסף הכריע אותם", הוא מודה. "מה אניד לשוער שעוזב כי אינו יכול להרשות לבתו ללמוד לנגן על

פסנתרו אני מבקש מחם להתאור בסבלנות. אוחנו

מתקדמים. הנה, כקרוב נודיע על ריפוי שיניים חינה

לכל השוטרים. בני משפחותיהם יקבלו הנתה

ניצב טרנר כנה מודל של עווב ממוצע: 3-8 שנה

שירות, 2.5 ילדים, אשה שאינה עובדת והתהייבותה

של כעל משפחה בהקמח. לפני כשבועיים שלח

מכתבים ל־700 פורשים וביקש מתם לשוב תביתה.

כמו שעשו ליורדים. "בוא הביתה", כתב, "המשטוה

חיום יש במשטרת ישראל 900 הקרם לאימאויישים, כולל אלח שמוקפאים בגלל קיצוצים.

עיקר המחסור – באנשים בשטח. וזה משפיע, תוא

מסכים, על כולנו. פחות ניידות, פחות אנשים בתוך

הניידות. השוטרים אינם מניעים מחר כשוקוקים

להם. חוקי תנועה ואבפים פחות. "זו המשמעות של

משטרה קטנה ומטרה", נאנה יעקב טרנר. לא, אין

תוא מודאג עדיין. המשטרה אמום עניה, מחשבת כל

גרוש. אך ישנן תחנות משטרה מטופתות להפליא, עם

חדרי מנוחה. הוא מסתובב הרכה בשטת, מקשיב

לטענות, משתדל לשפר, אבל תשוק הפוטי קורץ

ומפתה. למשטרה עניה שמחשבת כל גרוש, קשה

זקוקה לך".

להתמודד עימו.

יכוס יום – בפיקוח רפואי

לותין הוא מוניש דורון, חיוצא בחודש סצ למסק תופעות באירומיו וארודיב, "שכל 27 בל יהו הוקא באיתורים מבעייוניים שלי מינת במיוחד של התכשירים לריכוזי חשומן מפן וופית תמרויה שלי." ומוטיף דורון "רויוגי משת, ללא דעב, ללא הנרופות, ללא מפנשים בחונים, ללא 'מכשירי פלא אלקטרוניים"

נפיטם הטבעית ביותר. אני מרגיש קל יותר, ספונדים אומנתי, מופיק בבבדים צמודים –

ואיק סון בן מ־45 הינו זמר מפורטם בלהקת תשתקים. קולו המיוחד ושיריו הפכו כבר עם וכד משראל וכאירופת. מחוש בנרואר 67 הצטרף דורון לשיטת שויצים פלפוף מורית במשקל 103 ק"ג, לאוזר של ניסיונות ההרויה שלו נכשלו. כעבור 50 ימי

שנית תוצה אישית, תמחיות בקלות 27 ק"ב, נהשו לובנית פחוונאבה לסוד יומו הביוחד, בחום מחתעות ובהקלטות - ע"י חצוות

מי103 ק"ג ל־76 ק"ג

מיביתר, צעיר יותר – עם הבון בטחון ונאווח ממית תיום, זהו הקיץ תנפלא הראשון שלי. מש נש ומפן" מדינך דורון ומוסיף: "לראות ים הקהל בתופעות – זותי בחוזלט חריה בשים, כם ישבים המומים, לא מאמינים שאני האחו והון השבן ששד להם לפני חורשיים. ש, נחוש האחרון, הצטרטו בעקבותי עוד 3 שומ יחעות לשיטת "מרוית", גם הן כבר

אחדי 20 יכוי הרזיוז – 90 ק"ו הרזיה עם "מרזית"[®] בנוסחא בלעדית

שיטת מרוית 🏓 – החידוש המתפכני בהרויה, עם הוכחות מדתימות להצלחה – פותחה למענן ע"י הצוות וזרפואי בחב' NTERNATURAL בניר יורק, עם הצוות המקצועי בחב' PHARMACKON בשוויץ והצוות בימרוי מודית" – בלעדית עבח שיטת החרזיה וסילוק חשומנים שלך.

ללא תרופות

תשיטה משלבת בהוכה משקה וחדשני – בטעם מיוחד – עשיר בויטמינים ובמינרלים, ביחד עם הכמוסות המהפכניות – ללא תרופות בנוסחא צמחית בלעדית לשיטת החרויה. הצוות חרפואי במרוי מודית משלב את מעדכת חמשקה והכמוסות בימרויור – בתוך תבנית התאונה תאישית שלך – בדרך מיוחדת בין תארוחות (ולא במקום הארוחות) – מה שמבטיח לך שיטת הרזיח מחירה ובריאה ללא רעב וללא

בנוסף מתאים עבודך הצוות הרטאי תכנית אישית לחרזית ולסילוק ריכרוי השומן המותאמת לנוצוניך ואורודוזיין, בשילוב עם התכשירים חבלעדיים לריכחי השומן – מת שמנטיח לך כי בכל 10 ימים יפחיוו גופך 10-3 ק"ג ודווקא. באיזורים "הבעייתיים" שלך. צוחו יועצות מנוסה מענים לך בבל יום ייעוץ ועדוד פרטי – בכל תקופת החרויה וגם לאחר

תוכנית החרזיה בביתך

תוך 48 שעות שירות מיוחד להרשמה מיידית

למענך, שירות מיוחד של "מרזי מורית"

ניתן למסור פרטים אישיים, לצוות

זיועצות, לצורך מילוי שאלון החרשמה.

דורון, לאחר 50 ימי תהרזיה - 76 ק"ג:

"נהניתי מהתכנית האישית בשילוב הכמוסות

והמשקה כ'מרזית' – שהותאמו לסדר יומי

באמצעות חטלפון, בכל יום, בין השעות תוך 48 שעות, תגיע לביתך תכנית התרזיה האישית שלך, ומיד תוכל להתחיל לרזות.

ירון' אלפטי 30, ח.ד. 4456 ירושלים, 91043

א שילחו לביחי - חינם: חומר הסבר

"מרוית" + הסבר לתכשירים הבלעדיים

שאלוו הרשמה מרעי - ללא כל

מפורט לשיטה + הסבר לכמוסות ולמו

גם בלילות ובשבתות 02-663125 .02-630423

אחרי 30 ימי הרויח – 85 ק"ג

דורון לפני ההרזיה – 103 ק"ג

זמר בלחקת השחקים

בשיטת "מרזית"

הפחית 27 ק"נ ב־50 יום

– והקהל – גט הוא נדהם

בא מאמין שאני זה אני_"

02-653126 מו לשלוח את התלוש חמצורף ולחזמין ללא כל התחייבות: חומר חסבר לשיטה + חסבוי לתכשירים לריכוזי חשומן + הסבר לכמוסות המהפכניות ולמשקה החושני במרוית + חוכתות מצולמות לחצלחה

חינם – 24 שעות ביממה או בתלוש

עכשיו, בשהחרויה שלך בטוחה – כל שעליך לעשות חוף לחיינ, כבר ברגע זה לטל: 02-663125 שאלון תרשמה מדעו גם בלילות ובשכתות.

ម្រាច១១១ 32

עכשיו, כשהנכדים שוברים את החדם, הם חונקים כאב ומכליגים. מכחינתם, הזמן עצר מלכת. מה שהיה צריך לתפום גם היום. ז'כוטינסקי מעל הכל.

חורה להם שהלהט הכית"רי המקורי הולך ונמוג. וזה לא הלחט העכשווי של בית"ר ירושלים, אלא מין תערובת נדירה של אהכת העם והארץ והקנאות למורשת העברית, ציונות במובן המעשי של הרעיון, ככוד הדדי עם הרבה הרכה הדר אישי. הדר, זו עדיין מלת המפתח שלהם. וכמוכן זה הם שמורת טבע איראולוגית, כמעט חמישים שנה, שמצירם יכולה להימשך ער מאה ועשרים. "לתת את הכל למען ארץ־ישראל, זה מה שהינחה אותנו", הם אומרים, "בשכילנו להקים מדינה הית חלום שהתגשם. הילדים כבר באו אל המוכן, ולכן ההכדל הגדול". ויש עוד נקודה חשוכה שמבדילת אותם. היחס לערכים. לא שנאה. לא התנשאות. רק תחושה שחייכים להיות חוקים מולם. לצבור כוה. לא להתכופף. ז'בוטינסקי קרא לזה "קיר הברזל".

לוכרונות יש טעם מר. כיוון שנכית־הספר התרכזו כעיקר בתרומת ה"הגנה" לשחרור הארץ משלטון הבריטים, הם ראגו למלא את התסד וסיפרו לילרים את עלילות האצ"ל. הכי כואב להם, ועריין רורף אותם, דור המפא"יניקים. אלה שמנעו מהם עכורה, נהגיעם לארץ, הכל כגלל שלא היו כמחנה הנכון: אלה שלרבריהם סילפו את ההיסטוריה, אלה שמנעו ועריין מונעים מהם הקצכות. אבל הם לא מאלה שיעשו מהומות, אלא יתכנסו בחלקת אלוהים הקטנה טלהט, ויבליגו כשקט. לא יכתימו את ההדר, כאילו ביקשו לחיות ללא נקיפות מצפון כצל תמונת ז'כוטינסקי התלוייה כמעט בכל בית. הם עריין מרכרים כהתלהכות עליו ועל כגין תלמידו. פחות מתלהכים מיורשיהם. שם המושב אומר הכל. המייסרים נהנים לספר על הימים הראשונים והקשים במקום. הם מעולם

לא התכופפו. קיר הברול. זוכרים? בשבילם, הערצת ז'בוטינסקי היא כמו סם חיים. אגרה היה. "הוא היה אבא של כולנו", אומר שלום ורד, בן 74. הוא עלה מפולין כגיל 15, מרכר לאט וכנועם. עדיין מקפיר על נימוסים קלאסיים. "היתה לי הזכות לשבת ליד ראש כית"ר ממש כפי שאני יושב מולך. יום יש הברל גדול. אנחנו בית"רים לפני שאנחנו אחר הוא התגורר במלון ושמרו על חדרו שני בית־רים. הוא יצא וכיקש מהם תפוז. מיד רצו שניהם והכיאו לו. הוא תתך את התפון והגיש להם פלחים על מפית. הבחור שמר אותה ככיסו ימים רבים ובגאווה היה מוציא אותה ואומר: במפית הזאת ראש כית"ר נתן לי חפוז. היינו פשוט מסונוורים ממנו. עד עכשיו עוברת בי צמרמורת כשאני נזכר כו. סגדנו לו כאילו היה על־אנוש". ורד מַרבר וקולו רוער מהתרגשות. הוא לא קורא לו'כוטינסקי כשם המפורש, אלא ראש בית"ר. בגין קרא לו "אכינו שכשמיים". "כשהגיעה הידיעה על מותו", זוכר ורר את הרגע כאילו ארע אתמול, "דתגוררנו או כתנאים לא תנאים כגבעת תל־צור. לא יכולנו להוציא הגה מהפה. ישכנו שכעה, וכמשך שכוע קראגו מכתכיו. הילדים הבינו שיש משתו באוויר ושרו כדי לעודד אותנו 'ו'בוסינסקי ראש בית"ר חי חי וקיים". אתרי מות המנהיג נקראו על שמו שמונה ילרים כישוב, זאב או זאבה. גם בתו של ורך נקראת

כשהליכור עלה לשלטון למני עשר שנים, הם הרגישו שמתגשם חלום. לפחות כך האמינו. אכל המציאות ספחה על פניהם. הם לא מרגישים שהתקרכו לצלחת. לא מפי כולם נשמעות תלונות שהקיפות נמטך. זה כוחו של הרגל אחרי שנים של התעלמות מוחלסת מהמחנה שלהם, "היינו המומים מהמתפך, כי המנהיגים שלנו רצו להיות טוכים לכל העם, כניגוד למערכניקים שהיטיבו תמיד רק עם אנשי שלומם. ב'תרות' לא רואה בנחלה נקורה היסטורית כדרך הרצון הוה שלא ליצור אפליה היה מונוס", הם אומרים. לקידום הפוליטי. יותר חשוב, ובעיקר משתלם, לעשות שאנתנו מהאצ"ל". הוא לא שוכח ולא סולת. מאו הוא היום, אחרי מה שהתרחש כוועידות "חרות", נחרדים רעש עם ישוב חרש ביהורה ושומרון. רוב חברי הנחלה גם לא אוהב מערכניקים. כאן מההשמצות ומהמכות, אכל רק ממלמלים כינם הם צירים כוועידת התנועה. הוותיקים כבר פאסיבים, לבין עצמם "אוי ויי", ורוטנים שרור לוי ואריק שרון כנראה לא רק מכורה הגיל. ככלל לא ו'בוטינסקאים. חורות להם מלחמות הגנרלים על הכסאות. איפה ההדר, איפהז

של כל וותיקי בית"ר שנמצאים היום בסוליטיקה, בנימינה לזכרון־יעקב, שעלה על הקרקע ביוני 1939. להתנבל ובאו כלילה להודיד אותם. "סינוודנו אותם

Higeald 36

ההרגשה היא שהם מנהלים קרב מאסף. הכי כואב להם שתורת ז'בוטינסקי נזנחת. והלא גם הם היו קיצוניים וקנאים מאוד לדעותיהם. אכל איך אפשר להשוות את המטרות, והעיקר את הסגנון של אז ועכשינ. ורד: "אנחנו היינו רור איראליסטי. הדור החדש הוא פרגמטי. והכוונה ברורה. כסא. זה בעיקר מה שחורה לנו. אין איראולוגיה. אנחנו שמחים שהם בשלטון, אכל חרותניקים. הם חושכים רק איך להגיע למושב הכנסת.

בנחלה מתהלך סיפור שאנשים סירבו פעם לשתות חמיצת סלק בגלל צבעה. את הוותיקים זה לא מצחיק. האדום תמיד היה מוקצה מחמת מיאוס. לילדים לא התירו לשחק ב"הפועל", וב־1 במאי הכריחו שאיחר אותנו". אותם ללכת לבית־הספר.

> כשביל זה לא צריך להיות בית"רי. אפשר להיות בכל מפלגה. הוותיקים עור משתרלים שלא לבייש את הפירמה. אולי הנכרים ישגו דכרים".

נועת החרות הנמצאת כמיעוט על מפת ההתיישבות, תמיד ראתה כנחלת ז'כוטינסקי, המושב, את המעוז הכי תוק שלה. אכל היום

להתיישב במשמר הירדן והתפרק בעקבות מעצר חברים נידי הבריטים. חלק מהחבורה דילגה למבצר שוני העתיק הנמצא לא הרחק, אחרי שהיה צפוף להם על התל. כ־1946 התלכדו שתי הקבוצות ונצמדו לבנימינה, מקומה הנוכחי של ה"נחלה". מלכתחילה התייחסו אל תליצור ושוני כמוצה מעבר. כוונתם היתה להקים את יישוב הקבע בקרכת "גן הנריב" של ימינו. פיק"א סרכה להחכיר להם את הקרקע ולחצה שיתנבח את כנימינה. היה ויכוח סוער והצבעה שבסופה נסצאה פשרה: ישכו ככנימינה, אבל כמושב ולא כחלק

אסתר ברונשטיין שעלתה מפולין לפני 54 שנים, אומרת: "רעיון ההתיישבות לא היה מקוכל בתנועה הרביויוניסטית. זה איפיין יותר את תנועת העבודה היינו ילדים חורגים, גם בתנועה שלנו וכמונן מל תנועת העבודה. חיינו ללא תמיכה. הלמנו על הקלאות. על ישוב הארץ, למרות שוה היה רעיון קצת סוציאליסטי". יחיאל (צינס) גבעוני, כן 76, יליד לאטוויה שתוייב כמו כל בית"רי לשרח שנתיים בפלוגות הגיוס באמצע שנות השלושים, מוסיף: "או מה אם היינו חבר'ה מאוד מגובשים, עם רעיונות של חיים משותפים? העיקר שכולנו היינו בית"רים, חה כה

שמוליק קרושינבסקי, כן 68, היה משרודי הנרעין של משמר הירדן. "עבדנו בחקלאות בתנאים כמו של ערבים. העיקר לעבוד. רצינו להשאר במשפר הידדן כי השקענו שם את כל מה שהיה לנו. נתנו לנו הלקה, כדי שנוציא אותה מידי הערכים. אחרי שנה וחליטו לקוא מאתנו את הארמות. הבושי עשה את שלו. ב־39 תפמי אותי בקורט של אצ'ל שהתאמן במשמר היודן. קיבלתי המש־עשרה שבה. משה ריין ישב איתנו בכלא עכו. אבל הוא וחבריו ומ"ג מניכי סורס מפסדי ה"הגנה" זה כבר לא מוקר לעלייה לרגל. הרור החרש 🏻 שנתפסו ליד יבנאל) היו עצורים במדצה מיוחר מהוק לחומות הכלא, ואילו אנחנו ישבנו כסנים, כגלל

קרושינבסקי שוחרר כעבור שלוש שנים הצטרוי לגרעין כתל־צור שנאחו שם ממוך למאמרו, כליל חג השבועות. ישוב בית"רי יחיך בשרשרת "חומה ומגרל". הלרעין שלהם התגבש מיוצאי פלוגות כית"ר 32 צעירים ששרידיהם ווכרים איך קראו למקום "קיד שעלו ארצה כתקופות שונות. הוא התגלגל מראש פינה המוות". כנופיות ערבים היו מתכות להם מאחור פנקסי הטלפונים שלהם מכילים את שמותיהם לנהריה ומשם לתל־צור, ישוב הקבע הראשוני שבין השיתים בעיקולי הדרך, ויורות. גם הבריטים ניסו וררכם הם מנסים להשטיע לשימור המורשת. אבל מאוחר יותר הצטרפו אליהם שרידי גרעין שניסה עם פרוו'קטור גדול והם פשוט לא יבלו לעלות להר",

לגביהם. אחרי לכתו של מנחם כגין, שום דבר שהיה כבר לא יהיה. הוא היה המנהיג, ושמיר או כל אחד מהמתמודדים על מנהיגות התנועה, קטנים מלהיכנס כנעליו. כגין, הם זוכרים כגענועים, היה מבקר אותם ככל אירוע שהיה קשור לנחלה. את ספרו "המרד" הוא כתב לסירוגין בבתיהם של ודד וקרושינבסקי. ברונשטיין: "לולא כגין, כתקופת הסזון היתה פורצת מלחמת אחים. גם אחרי 'אלטלנה' הוא אמר שאסור כשום אופן להרים יד על יהודי. בניגוד לבן־גוריון, בגין התאפק". קרושינכסקי בטוח ער היום שכנין הוא האיש שהקים את המדינה. לא כך נודיון. לפני תשע שנים, כשבא לכרכם בתגיגות ה־40 להקמת המושב, נישק בגין את ידי הנשים והן מילמלו בהתרגשות: "המפקר".

שלומיק גרבץ: "יום יבוא ואעבור ליהודה ושומרון. על זכות לא מוותרים. אני עוד מאמין בארץ שראל על שתי גדות הירדן. אולי תנועת החרות ויתרה על עבר הירדן, לא תנועת כית"ר".

סיני, למרות שכגין חתם. האחרים כלעו את הגלולה המרה, הודות לבגק. כולם יודעים שאילו המערך היה מחזיר שטחים, הם היו כועסים. מאור. כמו שהם בועסים היום על פרס כגלל הוועידה הבינלאומית. לפרס קוראים כאן "בוגד שרוצה למכור את המרינה". בלי טיפה של הדר. יחיאל גבעוני אומר שבלי חברון הם לא יכולים לחיות.

בינתיים, דור הבנים יכול לחיות כלי נחלת חלום התורים של ציונות מנשימה בחקלאות. נאוות

> ניניהם, ונם שמואל תמיר, לימים עורך־דין ושר נישראל. ורד נעצר כשוני שחיה אתר אימונים של לאוד מבצע פריצת כלא עבו ערכ הקמת המרינה. הם כיסיהם נעשר הארץ, סגולה לכל מקרה. הם היו מוזים שלא יראו שנית את ארקיישראל. גם אלמלא מצו כולות לא היו יכולים להשפיע על יחסי הכוחות נעו התבעה הנחלית, כשברוב נדול הוחלט להקים צו עולה ובוטינסקי כשולי בנימינה, כליות ברירה. לפשצה רוכ החברים הם כורמים המנולים ענבי יין.

יום, כארבעים שנה אחרי, שוב נסתיימה תקופה

אכל קרושינבסקי היה בין המתנגדים להחזרת

שיך שייםה מתנאי, היום כן 77. אבל למחרת, כאו

ונים לעוד ולכוך. היה יום חמסין. מישהו זרק בול

פעיה והתלקחה אש שהחלה לכלות את המקום.

'עומי פקודה לרדת מחור", אומר מחנאי שנבתר

למומר הישוב, "אבל או קרה נס משמיים, הרוח

"עדע על הר, ללא מים, ללא עזרה משום מוסר.

דיעו פשום על סף תרעב", נזכר יחיאל גבעוני. "עשרה

לרם היו מתחלקים בליטד חלב ביום. אבל ככה רצינו

למיות ואהבנו את מה שעשינו", ממשיכה אסתר

כותשטין. למרות שחיו רחוקים מאד מהסוציאליום,

ואנילו מועבים אותו קצת, והזיים שלהם כראשית

שלום ורד: "אנחנו בית"רים לפני

שאנחנו הרותניקים. נציגי המפלגה

של היום חושבים רק איך להגיע

למושב בכנסת. בשביל זה לא צריך

להיות בית"רי. אפשר להיות בכל

מפלגה".

פינתה כיוון ההלכה להרים".

תוך הין ממש כמו בקיבוץ.

ז'בוטינסקי. רבים עובו ויצאו לתפש קריירה. ויתרו על הצורים מסתיימת בכך שמרבית הבנים שרתו ביחירות קרביות, כמו שלימדו אותם כנית, וקצת נחמה יש מהעובדה שהבנים נשארו כית"דים, לפחות ברוח. כנחלת ו'כוטינסקי נושבת רוח פוליטית חוקה. חלק פנה לעסקנות, אבל לא כולם. ח"ב אתור אולמרט, בן הנחלה. כמה מדור הכנים של הנחלה נמנים על חצר ה"נסיכים" כתנועת החרות. הם גדלו על כתכי ז'בוטינסקי ובגין ועלילות אצ"ל כמו שכתלאכיב בלעו את "הסמכה". גם הם חיים בתחושה מסויימת של רדיפה חלקם מדברים על אפלייה.

נמרוד ("מלשון מרד, לא הניבור התנ"כי") גבעוני, בז 48, הילד הראשון שנולד כתל־צור, הוא היום סוכן ביטוח מצליח בחברת "הסנה". חברה הסתדרותית. אכיו לא אומר מלה. "אבא שלי פנאטי. אני קצת פחות. השנים והזמן מיתנו אותי. פעם הייתי כמוהם. אכל למערך לא אצביע לעולם. מה שלא יהיה. גדלתי באווירה של רביזיונסטים. היו לי לבטים אם לעכור בחברה שקשורה להכתדרות (במשרדו תלויות תמונות של ו'בוטינסקי ובגיז, א"מ). הכן שלי משחק בהפועל וצרה. אבא שלי כחיים לא היה מרשה לי לשחק כ'הפועל' וללבוש כגד ארום. אבל אני לא שונא

הבריטים עצרו ארבעה מחברי הגרעין בחקופת מערכניקים. ערכים אני שונא". מוטי סירמאייר, שנולד בנחלה, הוא היום ראש המועצה המקומית כנימינה. "בילרים היינו חבורה הצדל, עם כמריות נשק לא מבוטלות, חבויות סגורה", הוא זוכר, "היתה תחושה של גורל משותף. כיסלקים" הנשק לא נחשף, רק את האנשים עצרו. גם השנאה כלפינו ליכרה אותנו. לא רצו שנצליה, אבל א קיושיננסקי עצרו, אבל מאותר יותר, כתל-אביב, קרה כריוק ההיפך". לאחר שנכחר לראשות המועצה ניסה קירמאייר להקים קואליציה עם המערך, וקומם נכים שלשני שנשלתו לגלות באריתריאה, מילאו את עליו רבים בנחלת וצומינסקי. אתר מהם הוא שלומיק גרבץ, יו"ר בית"ר העולמי, קנאי קיצוני. בשיחה לעתון הוא משתרל להיות מעון. "כילר היפלו אותי בכיתה. המורים אף פעם לא אהבו את הילדים שהגיעו וכל זה על רקע פוליטי". שריה ורד, בנו של שלום, נפשר, שהא אגורה שיתופית, מתגוררות היום 37 מספר על מכות בין הילרים, על קנאה מפני שיתמיר היינו הכי טובים בכיתה, העלית האינטלקטואלית". לו בית "ר".

ולשמוליק מחנאי, אחיינו של ישעיהו מחנאי, יש תיק במשטרה אחרי שב־1 במאי הורידו דגלים אדומים מכניין המועצה. את משררו של ראש המועצה מוטי קירמאייר מקשטות היום תמונות של ז'כוטינסקי, הרצל ובך גוריון. שלומיק גרבץ מנסה לשכנע אותו שיוריד את תמונתו של בן־גוריון, כי "אין בכלל מה להשוות בינו לבין ז'כוטינסקי".

ל ההורים הם מרברים ביראת ככוד. דור ' נפילים, הם קוראים להם, אנשים גדולים, ענקים. גרבץ: "הם חינכו אותנו על אהבת - הארץ, והורות להם אני קשור אליה בקשר דם. הילדים שלי ככר לא עוברים אותו התהליך, וזה מפחיר אותי. החינוך היום לא מתרכז באהכת

הארץ, וזה מסוכן מאור. זה בנפשנו וכדמנו". הוא מצטער אך לא מסכיר מרוע לא נקט בשיטות של הוריו. שוקי קרושינכסקי, בנו של שמוליק, היום מזכיר המושב, מרבר כמו אניו, בתוכן, אכל בטון שקט. היפוכה של סערת הרגשות בה נתון האב. "בכית לא חינכו אותנו לשנוא כמו שהשמאל שנא אותנו. אצלנו לא היתה שטיפת מוח".

בשכוע בו החליטה הממשלה על הנחה בשכר לימור לסטורנטים יוצאי צבא, שלומיק גרבץ לא התייחס להחלטה כאל אפלייה לרעת הערכים. יכבית'רי חונכתי שכל ארם הוא שווה ואסור להפלות את הערבים. אצלנו בתנועה אסור לנצל את הערכים ולהתייחס אליהם כאל 'נייטיכס' כפי שעושים אנשי העבודה המזוייפים. מצר שני אני מבין את הצורך לתת הטכות ליוצאי צבא. לכן היחס שלי אמביוולנטי". כעבור יומיים היה החלטי יותר. "תשכח מה שאמרתי לך לגבי האמביוולנטיות. מי שלא קס ב'התקווה' – לא מגיע לו כלום. זהם עוד צועקים פלשתין. טוכ שעשו את ההפרדה בשכר הלימוד". שמוליק מחנאי, היום

נמרוד גבעוני: "אבא שלי פנאטי. אני קצת פחות, אבל למערך לא אצביע לעולם. היו לי לכטים אם לעבוד בחברה שקשורה להסתדרות. הבן שלי משחק ב'הפועל חדרה'. אבא שלי בחיים לא היה מרשה לי ללבוש בגד ארום".

ראש מחלקת הנח"ל של בית"ר, אומר ש"לא היו צריכים לעשות זאת בראש חוצות, למרות שאני שונא ערבים". בנחלת ז'בוטינסקי, לפחות כלפי חוץ, משתרלים למתן תגוכות. לא אוהבים שרואים בהם קן של קנאים. בשטענו כלפיהם על שאינם פונים במרכול של "קו־אופ" שנמצא בקרבתם מכיוון שהוא קואופרטיב הסתררותי, הם אמרו "שטויות", ומישהו מציין את העובדה ששלומיק גרבץ וחבריו עשו ביטוח חיים ב"הסנה" ההסתדרותית. רק מהז את התשלומים מעכירים ישירות לסוכן, הלא חוא בן נחלתם נמרוד

גבעוני. כמובן שהם בעד ארץ־ישראל השלמה, אבל האם ביהודה ושומרווז

שוקי: "זה עקב אכילס שלנו. כולם רצו, אכל לצערי זה לא יצא".

שמוליק: "לצערי אני לא יכול לעזוב כאו משפחה. אמי נמצאת לכר, אני כן ממשיך". מופות "אני לא רואה הכדל ביו בנימינה ליהורה

שלומים: "יש לי יסורי מצפוז לא סטנים. אני בטוח שיום יכוא ואעכור לשם. אני כדילמה קשה, אבל מתנהלה, היו מתנכלים לנו כציונים, ובשיעורי חברה, עדיין לא ויחרתי על הרעיון. על זכות לא מוותרים. אני עוד מאמין בארץ ישראל על שתי גדות הירדן. אולי תנועת התרות ויתרה על עבר הירדן, לא תנועת

37 HJ2EJIO

פעם היו בגרים לבנים סמלי מעמר. בעלי הממון והפנאי לבשו אותם בשעות של התרגעות נינוחה כחיק הטבע, בשעות נמרצות יותר שהוקרשו לסוגי "ספורט "אריסטוקרטיים דאו, ולנשפים. היום הלבן בהישג־יד וכים, תמיד אופנתי, תמיד הענן, חסר גיל ומחמיא ביוחד בקיץ ישראלי.

שמלה מכוחנה לבנה חיא רקע טוב לשחק כו ולהוסיף לו אכזרים ועריים צבעוניים, גרביים לבנים או כחים, נעלי ספורט או נעלי עקב. (עיצוב: ג'רי מליץ, "משכית").

בגדי מלחים – קלסיקת אפנתית שהיא גם "קלאפח". מכנסיים רחבים, מקטוכן קצר, ווצאית. אם מוסיפים לחני חולצת בסים וכוכע מלחים – עושים מהם בגד שובב וצעיר. (עיצובו דו קרן). בצילום השמאליו לכן יכול להיות בתולי או דרמטי וגם צירוף של רושניים, כמו חליפת כותנה בסגוון של פעם שעודכנת במכנטייגרכ צמודים. (עיצוב: אורנה אלעמי, "מודאדא").

לגן זה צבע של עשירים. הוא מעלה אסוציאציות של חיים בסגנון נינוח של פעם ומניא לראש תמונות יפות מספרים לראש תמונות יפוח מספרים וסרטים על תקופות אחרות ("גטסני הג" דול", "המעבר להודו"), עם גברים ונשים לבושי לכן מכף רגל ועד ראש מתרווחים על יאכטות במרינה בריוויירה, משחקים סריקט או כדורת על כרי רשא רחבים, מתרוצצים על מגרש הטנים, לוגמים תה על המרפסת ממטרון פרמי בהורן המולוניאליה. במוערון פרטי כהורו הקולוניאלית. אז זה באמת היה בגד רק של

עשירים. עכשיו גם תפרנים יכולים לפרגן לעצמם את המותרות שבלכוש הלכן. כגר מכותנה לכנה הוא בגד כלי תווית מחיר. קשה לנחש איפה קניתם אותו וכמה שילמתם כעכורו. ללכן יש תדמית צעירה, אכל הוא מחניף מאוד גם לאנשים זקנים. יש לו הרבה יתרונות, ורק חסרון אתר קטן: כרי ליהנות ממנו צריך מכונת ככיסה צמורה. בעירן של כבס ולנש ומיבחר של אבקות פלא לכביסה - זה לא נורא. אפשר להסתדר

בגרים לכנים – בתנאי שהם שמורים ומטופלים כהלכה – אינם מסגירים את תאריך ייצורם. אף אחר לא יגלה או יוכור כמה זמן הבגר הזה כבר תלוי אצלכם כארון. הפסטלים הרכים, הוורודים, הצהוכים והתכולים ינכלו פרחייהאכיב שבשדות. לכן יפה לנצח.

בשבועות, לפי המסורת, לוכשים לבן, אולי כתזכורת לבגרי הכוהנים. הכהנים היו אנשים חכמים שירעו כי אין כמו לכן לעשות הופעה ולהרשים את העם. לבן של שבועות טוב גם כסמל להתחלה חרשה, פתיחה רשמית של קיץ. עריין הכגד הכי יפה לעבור איתו ימים חמים. גם האנשים שעושים אופנה ארהכים אותו.

הלכן של קיץ 87 הוא גם רקע שעליו בונים מראות שונים. רומנטי, ימי, סקסי, דרמטי. אתם תחליטו. בעמודים אלה כמה רוגמאות מהשטח. בכוטיקים יש. עכשיו הרבה בגרים לכנים, וקל לקנות אותם.

39 Blacalo

בין עכשיו

ואתמול

7 סיבות טובות ליהנות כל השבוע

בקש עוד היום בחנויות ובספרית מעריב.

תל־אביב : דרך פתח־תקוה 72 א' חיפה בדיהורה 29 בארישבע ו קק"ל 90

שפרים מבית טוב-ספרית **מעדיב**

הנוקמים

תספה, החלטנו לסלק את האנשים האלה כלי משפט. ירענו שאם נקים בתידין שרה ונמסור אותם לבריטים, העסק יתפספס. אנחנו בדקנו והצלכנו ערויות, כדי פלא נוציא להורג אנשים חפים מפשע".

'נמשך מתצית השנה שהיינו בטרביזיו הספקנו לחמל מאות נרמנים. אמינות המידע שהשתמשנו בו התה כל כך גבוהה שיום אחד ביקשו המפקרים תריסים, שנהנו מהפירורים שלנו, להכיר את המקור העמני שלנו. החלטנו שאין כרירה וצריך למהר ולוטל אותו ואת אשתו, שגם היא היתה פעילה נאצית. מון כלל היינו מטילים את העבורה על חוליות מאלים. הפעם ביצענו את העבודה בעצמנו – זרו, וים ואני. לקחגו אותם להרים, נכנסגו לתוך מערה מתונה נצלע ההר והרגנו אותם ביריה. הריגתם לא מעה נהמשך הפעילות שלנו, כי בינתים נוספה די צנשומציה גם ממקורות אחרים שהמשיכו לספק וסימת. לפעמים חיסלנו 30 גרמנים בלילה", סיפר

בסתיו הצטרפה לטרביזיו המחלקה הגרמנית של ושלמה. ע היתה יחידה מעולה של ישראלים דוברי נומית, כלונדים תכולי־עיניים שהתאמנו לפעול ולתפקי כנוענים. יצחק שרה הקים את היחידה כאשר וומל התקדם לעבר מצריים והיה חשש שהגרמנים יכשו גם את ארץ־ישראל. המחלקה הגרמנית נועדה לפעל בעורף הגרמנים, לבצע מעשי חבלה והסחה ולווע בקובם מבוכה. רומל הובס כשערי מצריים, נדך לאתור, והמחלקה הגרמנית המשובחת נותרה ללא תעסוקה. לקראת סוף המלחמה סופחה המחלקה לנדינדה תשלמה לאירופה. באופן טבעי השתלבו כמה פשרה בפעולות החיסול של "בקם". כרמי מאשרו 'ורינו צריכים שם חבר'ה רוברי גרמנית עם מראה צמי, כאלה שיוכלו להסתוכב בגרמניה ולהתמצא. תופר אלינו מונדק, (אלוף משנה בריתקוה) והחלטנו

לפתי אותו ואת חבריו. הם עזרו לנו". מנצע 'נקם' לא היה הדבר היחיד שהעסיק את מנרים. כשתברו אליהם פליטים יהודים, הם יצאו לדית בחילוצם והברחתם לארץ. רכבות יהודים מולטו נקוח כומי וחבריו. הוא שלט במשאיות. מרדכי פוקם ואצים עסקו בעלייה. כשודיתה בעייה – כרמי

תאום נתקלתי בדבר מדחים. סגשנו שלושה שליחים של אכא קובנר, ונודע לנו שגם מורה אירופה רקמו תוכניות נקם. אכא קוכנר היה האידאולוג שלהם. הם החרירו יהודים מנות שנויים של אנשי אס.אס. כרי לכצע בקרכם וצלה המנית. כשהועברנו מטרביזיו, השארתי להם זק שלנו, יחושאל רבינוכיץ (בר־אב), איש קשר, עם ונג צנאי, כסף וכל מה שצריך. הם רצו להעביר פשות רעל באירופה, ועשו את זה ברכב שלו".

אנשיו של קובנר אכן חדרו למחנה שבו רוכזו 36 אר שנויים מאנשי האס.אס. והחדירו רעל ללחם -ד התצאה היתה מאכזבת. לפי פירטומים שוצים מתו ין אלף מתומנים. אולם הערכות אזרות ריברו על וונה פחות. כרמי מעריך כי אלף גרמנים אכן הורעלו ותפרו לבתיחולים, אך ספק אם מישהו מהם מת.

כים: לשתניען יריעות על יהודים שיצאו חיים שמעת קומי את 'נקס' לאחרים, יצאתי עם יהודה פיאל וכצויל הגיע לדרנת אלימו למחנות ואירגנו שירת לפונוי אלף ילדים יונודים. זרו וחיים לסקוב את סקומי. פתחנו מחנה מעבר להוצאת רככות "וצרים מסורה אירופה".

מקשה זוי חוביל כרמי שיירות של עשרות פאות פל הצכא הבריטי בכבישי אירופה, כשהוא לניה נאמצעים נועוים פליטים יהורים ממזרח חילי הכריגרה הפכו את פונטכה למתנה מני לפישם יתרים תחלו לסייע במילוטם ארצה. זמתה היה אחראי מרדכי סורקים, ממנהיגי

שוקת יכשותו צריך לכצע דכר רציני קראנו לאין כל הוא האינו ליאות מעבר הוא האינולקים המתירו בהרים, וכלה ברברים משורים, וכלה ברברים משורים, וכלה ברברים משורים, וכלה ברברים משורים, וכלה שלם קל אישורים,

ואני חתמתי. הוא הוכיל הרכה שיירות עם פליטים. עשה הרבה עבודה. איש אמיץ־לב, פייטר גדול. היה מופיע אצלנו כשצריך, ביום ובלילה".

וכאמת כשהיה צריך עזרה - פנו לכרמי. הוא מספר: "יום אחד הודיע לי מרדכי סורקים שיש חשר שמישהי הסתננה כפליטה למחנה המעבר בפונטבה שלושה ק"מ מטרביזיו. לקחנו אותה לחקירה והתברר שהיא לא יהודיה. שבדקנו יותר, התברר לנו שהיא היתה קצינה באס.אס., ולמחנה חררה בניסיון להציל את עורה. היו הרכה גרמנים שניטו להציל את עצמם באופן רומה. הכלגן היה גרול. היא התחננה על חייה, אמרה שהיא מוכנה לעשות כל דבר, אפילו להתמסר. חיסלנו אותה". מישהו מהחברים חנק אותה למוות. כרמי, לפי העדויות, ירה כה ליתר בטחון.

קם" פעלה במשך כחצי שנה, מתחילת מאי 1945. יתכן שהיתה מרחיבה פעילותה אלמלא גילו הבריטים שהאנשים הללו עוסקים בהברחת יהודים לארץ ישראל. הבריטים העבירו את היחירה להולנד ובלגיה, שם המשיכו יוצאי "נקם" להבריח יהודים ולהתאמו ולהכשיר כוח לוחם לכראת החזרה ארצה, למלחמת העצמאות.

כרמי: "כשהגענו להולנר, חורתי ארצה כדי לשכנע את ראשי ההגנה שמוניה מרדור ייצא אתי ויקבל סמכויות לעסוק ברכש נשק. בתוך כך דיווחתי לצמרת ההגנה על מה שעשינו. למכצע שלנו היה מעין אישור לא־רשמי של צמרת ההגנה".

כיקורו כארץ נועד כדי להגניב לאירופה את מוניה מרדור שפעל עמו כנושא הרכש. קטע אחד מתיאוריו של מרדור בספרו "שליחות עלומה": "למולי ולשמחתי הגיע כאותו פרקיזמן ישראל כרמי מכלגיה. האמנתי בו, בכושרו, כהתמצאותו, בעוז רוחו ובנסיונו. היתה לי הרגשת כטחון שאיתו אצליה להגיע לאירופה ביתר קלות".

כך נהפכו אגשי "נקם" לזרוע מבצעית של מרדור להעברת נשק חיוני ארצה. ישראל כרמי גיים את תושייתו להובלת משאיות תחמושת בכבישי אירופה לנמל מרסיי, ומשם ארצה. עוד פרק הירואי שלו ושל חבריו. פרק ידוע ומפודסם. יהודים הסתובבו באירופה כבודדים וקבוצות ועריין גיסו לנקום, לרוב ניסיונות כושלים. פה רצח, שם אונס. מטבע הרברים, סיפורים שלא פורסמו ברבים.

גם מפקדי "נקם" שתקו. כרמי: "לאור היחסים המתפתחים כין ישראל לגרמניה היתה הנחייה לא לדבר. אני לא התראיינתי. מעולם לא דיברנו על חעסק הזה. מיכאל בריוחר מצא בזמנו מישהו שחשתתף באחת החוליות והסכים לדבר. המפקרים לא דיברו. כשהוא פירסם את ספרו כסוף שנות הששים על כל מיני כודדים וסכוצות שביקשו לנקום בנאצים, הוא הזכיר גם את 'נקם'. ואחרי שבריווהר פירסם קצת על הפרשה. הגרמנים פנו רשמית ודרשו להעמיד אותנו לרין. אתה מכין שחסרו אנשים במשפחות גרמניות. והתחילו להגיע תלונות. מדובר בכמה מאות שחיסלנו. לא ניהלנו פנקסים, אנחנו לא מכירים את השמות. בעיתונות הגרמנית קמה צעקה שתגרמנים מחפשים אנשים שנלקחו לחקירה ולא חזרו. בעקכות הפרסום

ההוא הגרמנים התחילו לקשור את החוטים". בתחילת 1969 הגיש גרהארר פריי, המו"ל של ירויטשה נאציונל צייטונג" הנאוינאצי, תכיעה נגר 18 אזרחים ישראלים וביניהם חיים לסקוב וישראל כרמי, בטענה כי רצחן גרמנים לאחר מלחמת העולם השנייה. התביעה היתה מכוססת על ספרו של בריזהר "הנוקמים"

כעבור שמונה חורשים המסיק משרד התביעה של מינכן את החקירה שערך בנושא. הנימוק הרשמי: תביעתו של פריי מייחסת לישראלים עבירות בתקופה שבה סמכות השופוס בגרמניה היתה נתונה כירי בעלות הברית. כרמו וחבריו לא אישרו, לא הכחישו "כמובן שזה לא הסריע לי לחזור לגרמניה הן במרי צון"ל – כחבר במשלחת רשמית – והן לכקר בה כאורת פרטיה, הוא אומר. עכשיו לא אכפת לו, לוכר

וצווק בו תוריו

אדיום גל אבא גוס

ליצור עמה קשר. מריה־חוזה - שהמיסתורין במכתב והאקזוטיות האיגריאנית הרליקו את רמיונה - יצאה לאחר פרק זמן מספרד לקנרה לפגוש באינדיאני המיסתורי. "כמה התאכובתי", אומרת מריה "כשגיליתי כי לפני לא אינדיאני ולא כן אינדיאני, אלא בחור אקוודוריאני המתגורר כקנדה שניסה להקסים אותי כסיפור הברים שלו. אבל לאחר שבועיים נישאנו... שני בנינו נולדו בקנדה אל תוך העשן והרעש העירוניים, לקצב הרצחני של הרדיפה אחרי הממון, רחוק מן החלומות שלי על עולם שקט ורגוע, אותו עולם שמצאנו באיי גאלאפאגוס כשהחלטנו לבוא לכאן.

"כשהגענו, עדיין לא ידענו בריוק מה נעשה. בעלי הביא עמו כמה מכונות כביסה וייבוש בתקווה לפתוח מַכַבסה, אך העונה היתה יבשה מאור והמכונות נותרו ללא שימוש, לכן פתח חנות לספרים ומכשירי כתיבה. במקצוע האחות לא יכולתי לעסוק, כי באיים שקטים ונקיים מזוהמה אלה אנשים אינם ממהרים לחלות. ילרינו אמנם לא זוכים כאן למשחקים אלקטרוניים וחשמליים, כמו בערים הגרולות, אך הם ממציאים את משחקיהם ושעשועיהם בעצמם. כדורגל וכדור־עף הם מן השעשועים החביבים על תושבי המקום, וכן רחצה בים. הטלוויזיה לא חסרה לנו".

"בינתיים אנו צופים כסרטי וויראו ובשעה וחצי של שידור מהתחנה המקומית המנוהלת על ידי הכנסיה. אפילו טלפון אין לנו, והקשר בין האיים לבין היכשת והסירות המהלכות ביניהם, נעשה כאמצעות מכשירי אלחוט. יש רבים שנולדו כאיים שטרם היו ביכשת. אחרים פשוט פותרים לנסוע מאחר שאינם יורעים מהו טלפון, מהי מעלית ומהו רמזור. העולם החיצון רחוק מאיתנו ואינו חסר לנו. טעמנו אותו, ואנו מערופים לחיות את חיינו כאן. המגע עם העולם הגרול נעשה כדרך כלל גאמצעות התיירים הפוסרים את האיים. אלה לרוב אנשים מעניינים שלא באים לכאן לחפש קוינו, הימורים או בילויים, אלא את השקט, השלווה והיופי שמקנים איים אלה למכקר

כאן רואגת מריהיחווה לציין שרווקא המטיילים הישראלים הם הסימפאטיים ביותר. הם יודעים מה לשאול, יורעים מה הם רוצים לראות, אינם מתלוננים אל אי־נוחות ויודעים להגות ממה שמציעים איי גאלאפאגוס. ברור לה, למריה־חוזה, שבכואה לכאן התגשם חלום חייה גם כזכות המקום וגם כזכות בעלה ארמגדו שיש לו ידי זהב והוא מצוי ככל מלאכה. ללא יריים שכאלה, בוודאי היה להם קשה מאור להסתרר במקום הלוקה בחסר בכל השירותים האלמנטריים. יכולנו לשבת עם מריה-חוזה ער השעות הקטנות של הלילה, אלא שבחצות, כמו בכל לילה, ככה הננרטור המספק את החשמל לאי.

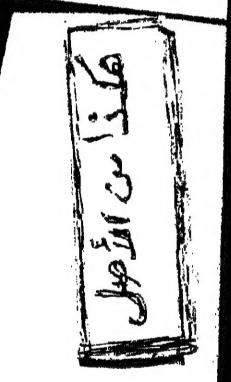
תאה שנות אושר

סיפורה של מריהיחוזה מונטנגרו הוא רק אחד מאותם סיפורים של אנשים שבאו לפיסת עולם זו השרצים שהם נושאים על גכם, וגם כאלה, מתברר, אפשר למצוא פה. למראה שמחת החיים של מריה ברור לה ולי שאין חיא כאה הנה למאה שנות ברירות, כבסיפורו של גבריאל מארקס, אלא להרכה שנים של אושר וכריאות בחיק הטבע.

אינני יודע אם מישהו, חוץ מכני, היה מצליח לסחוב אותי לפארק הלאומי ברמת־גן או לגן החיות של לונרון, שם יש הרבה יותר בעלי חיים מאשר באיים אלת. אכל השם כלבר, גאלאפאנום, יש בו כדי להצית את הרימיון ולגרום לך לעשות הכל בכרי להגיע לכאן. רגע תפרירה מאיי גאלאמאגום הוא רגע. של פרידה מעולם אחר.

עמוס אטינגר

41 HIJEDIO

חיים ואוהבים

סקס וכוס תה

עקבות מכתב שקבלתי מד"ר שרגיל, רופא 🖿 מומחה לרפואה פנימית ומחלות אנדוקריני־ ות, כתגובה על הקטע "יועץ נאמן" ב"חיים ואוהבים" ("סופשבוע", 10.4.87) - אנ" מרגישה חובה לעצמי למחות את האבק מעל כדיחה ססיפר לי פעם רופארגיגקולוג:

פציינטית מתייעצת עם רופא כרכר שיטה יעילה להימגע מהריון. הוא מציע שיטה כטוחה: "את משתמשת כטבעת דיאפרגמה, אותה את מושחת תהילה בחומר קוטל־זרע, ובנזוגר משתמש בו־זמנית

> הפציינטית: "וזה בטוח מאה אתוז?" הרופא: "הסיטה הבטוחה יותר היא כוס תה".

- "לא עושים סקס. שותים תה, במקום". וה פחות או יותר, מה שמציע הירחון הרפואי הבריטי "לנצט" (7 בפברואר עמ' 1323. ר"ר שרגיל טרת על תרגום הקטע שאני מכיאה ממנו שורות

"זהירות בקשר לקונדוניים כמונעי איידס": "מחקרים מעכדתיים הראו שנגיף האיידם אינו עובר את הקרום הבלתייפגום של קונרומים מאיכות מעולה. אולם לקונדומים יש גם שכיחות כשלון ניכרת. 13%-15% מהנשים שבני־זונן הזכרים מסתמשים בקונדומים כאמצעי העיקרי לפניעת הריון - נכנסות להריון בתוך שנה אחת, וקונדומים נחשבים בדרך־כלל כבלתי אמינים: מתברר שכישלון הקונדומים נובע בגלל קרעים או בגלל שימוש לא נכון. שיעור הכשלון עלול להיות אף גבוה יותר בומן

פעילות מינית בין וכרים הומוסקסואליים. כערים אמריקניות רכות, שכיחות הזיהום כנגיף האיירס כין זכרים המקיימים פעילות מינית שבן־ווג הומיםקסואלי יהיה נגוע בנגיף האיירס היא קופסה מנרתיקה ומחלקה בין החברות. גבוהה למרי. אם ניקח כחשבון רק את שכיתות כשלון הקונדומים בתכנון המשפחה, הרי שהומוסקסואלים המקיימים ביניהם פעילות מינית בפי־הטבעת, ימשיכו עיני, כלכ רומא, סעורה רוסית של חברות משלחת להיות בסיכון של חשיפה לנגיף האיירס גם אם כלשהי, לכושות בכנדי היוסיטוב שלהן, חוסכות מטבע ישתמכו בפונרומים.

השימוס כקונרומים כומן הזדווגות של

1.5, "מסגשים מן חסוג האורבני", היה ממש משובת (הכוחרת – מצצהו). אני אפילו סולח לך בשמו של להיקורביזיה (La Corbusier) שהחלפת בקוניאק משובח מסוג Corboisier. הקטע בהחלט גוור מן התיים, ואני בקלות יכול לשבץ בו

של איירס - עשוי להוריר את שכיחות ההרבקה בנגיף האיירס, וזאת רק בתנאי שקרום הכובעון היה ונשאר שלם. התוצאות האפשריות של כשלון בשימוש בקונדום, כשאתר מבני־הזוג מזוהם בנגיף האיידס, הן רציניות דיין כרי לא לחאר את השמוש בקונדום

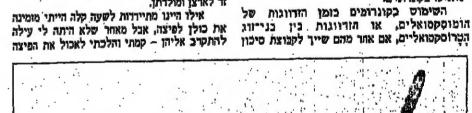
"הטכניקות הן כה יעילות שכראי שתהיי במוחה עירוד פעילות מינית כלתייחודרת – שאינה איזה גבר את בוחרת לפני שתתחילי לנסותן, אחרת תמצאי עצמך עם הגבר הלא מתאים". כאילו מרובר כנסיון כימי במעבדה. על בעייה אחת אין הספר משיב: היכן קיים מאגר הגברים אשר ממנו תוכל האשה הרווקה לשלוף

מהודווגות בפי־הטכעת, עם או בלי קונדומים. ועל החתום באים ה"ה: ג'. א. קלי, ג'. ס. סט־לאורנס, מן המרכז הרפואי של אוניבויסיטת

מיסיסיפי, ארה"ב. אז מה נותר להציע? רק חיבה והרבה תשומת-לב, ורצוי עם כוס תה.

ו ישכו על המרגות הספרדיות כרומא. כמה נשים בשרניות, רגלים נפוחות קרסולים, ריברו ביניהן רוסית וליקקו מקופסת ריכה זעירה שהעבירו ביניהן, קופסה מן הסוג שמחלקים בטיסות ובמסערות. מאחר שגם רגלי היו כבר נפוחות, התיישכתי על המדרגות בסמוך להן. הומוסקסואלית – נעה כין 20% ל-50%, והסבירות ראיתי כיצד הגברתנית שבהן מוציאה עוד קופסה ועוד

מישהי שלפה משקית־הניילון שלה כיכר לחם

tratala 42

כמה וכמה שמות. נחניתי לקראו, ואני מחכה

"סקס והגערה הרווקה", גם הוא מורה־דרך לנבוכות בדרכי גילוי הגבר הנכון של החיים. ספר מתאים כמתנה (22 שקל) למי שמתאוששת משברון לכ ו/או למי שיש מאחוריה כבר כמה טעויות רציניות בבחיות כני זוג. המחברת כה משוכנעת שהתוכנית שהיא מציעה כספרה אכן עוזרת למצוא גכר, ער שהיא מצרפת אזהרה: כ"מין בטוח" לגבי קבוצות הסיכון.

פותחת פתח לחדירת נגיף האיידס למחזור הרם -קשה יותר מטתם המלצה על שימוש בקונדומים. בכל־זאת, החומרה של משבר האיירס היא כזו, שיש לשרל האנשים מקבוצות סיכון לאיירס, והעוסקים בפעילות מינית, שימנעו מהזדווגות ממש, וכייחוד כלימיני טיפוסים על אודותיהם היא קוראת בספר?

עגולה וסבין, בצעה את הכיכר – והנה כך ראיתי לנגר זר לארצן ומולדתן.

לבר. הפיצה, אגב, נבירת ממלכת הפיצות, היתה

כל־כך מאכזכת עד שעוררה בי גענועים אל הפיצה.

"ר טרייסי קאבוט, הגברת האמריקנית

שכתבה את הספר "איך לגרום לגכר להתא"

הב בך" והוצאת כנה), היתה רווקה עד גיל

40, כך שהיתה חייבת לעבור הרבה אהנות

טרייסי קאכוט היא פסיכולוגית ומפרסמת

לא נכונות עד שהגיעה לכתיבת ספר מתכונות־אושר

רשימותיה ב"קוסמופוליטן", הירחון לרווקות מנהטן,

שגם העודכת שלו, דהן גירלי בראון, היתה רווקה

משופשפת וותיקה כאשר כתבה את רביהמכר שלה

אחרי כמה פרקים, נדמה לך שמרובר בעררי גנרים

פנויים המקיפים אותך וכל שעליך לעשות זה למוגם,

לעשות קצת ריאטה, ולכחור את הגבר המתאים לו-

איפה הספר ואיפה המציאות - הישראלית, לצורך

かいてん ツノ

של רמת־אביב, או שאולי פשוט התגעגעתי הכיתה_

ציד גברים

שבין 29 במאי ל־4 ביוני

תאומים (21 במאי עד 20 ביוני) חבר לעבודת יוסה להתחרות אתכם. והיות שבימים אל קיים עורם של מירמה וערמומיות בענייני שוחמיות, כר אי להיוהר ולהגן על האינטרסים. החמונה הפינוסית פר אית בעדר, ופרוזיקט בתחום הקריירת מתקרב לשיוה.

(משבר עד 21 ברצמבר) (21 ביוני עד 22 ביולי) או לשוקום נכמח נושאים מינוסיים. זח ומן עוב וח זמן מצויין לארת נלהתארת. מנויים ומנויות עשויי מושו אשואי נוסף או כקמים לשימוש שוטף. לפגוש חשבוע אושים חדשים ומעניינים ולהוחיל לש רים רומנטיים. יש לכם רעיונות טובים, וכדףי עכפיו חיווצו עבשיו מהיחוח משויימה ביהסים עם חב הצעה עישקית טעונה בדיקה. לוסות לתגשים אותם.

פנטהארז הבת. החלה לשוחה עמה על עולם הכלכים, מספרת לה על מחקר שנערך כארה"ב וקבע כי רוב כלב"הבית באמריקה פשוט... משועממים עד מוות. ל־95 אחוזים מהם אין מטרות בחיים, גורסת הגברת ברברה בוצ"י, בעלת מרכז לאילוף כלבים בכרמינגהם שבמישיגן. המומחית קבעה: "אין לכלבים תעסוקה. שוב אין הם

יה או חופש פסח, ולגליה גרמה היה שהשיעמום מתחיל ליצור דמיון מוזר כין 🧵 פָּתה, רינה, לבין כלב המשפחה, כוני. רינה קמה ככוקר לראות טלוויזיה, מסתוכבת לפס למקום, מנסה להרוג את הזמן. בוני יושב על השים, ראשו כין כפותיו והוא עצל ער כדי כך פרוער אפילו על המשחק האהוב עליו, ציד ובוכים.

השעמום הפך את כוני למלגכולי. עיניו החומות שנונו כגליה במין עצבות, כשואלות מדוע בכלל צה כלנ הגון לחיות בעולם משעמם שכזה. ורינה תמנה כגליה בעיניה הכהירות, וגליה נרהמת מחוסד הדפון כהן, עיניים משועממות של גערה משות המישלטלת בין מצבי רוח סוערים לאפתיה היה שמשכת לפרקים שאין לה בשביל מה לחיות, קייה שום עניין. השיעמום הפך את הנערה

ליער 21 באונוסטו

אל לחק בנוחקר לצורך מרוייקט.

עוסט עד 22 בספטומבר)

ונמממבר עד 22 באוקטובר)

רעד וז בנובמבר)

א לפוחם צפויה עבשיו הצלחה.

פושים עכשיו עסוקים מדי ובלתי מטוגלים לארח

מי ועלם, אך תקבלו וזזמנות לבילויים, ולא כדאי

יסק אתן נה ומן טוב לעירוב עסקים עם חיי חב"

מושים ש העין כרוכים בתצעה עסקית כלשחי.

ליק להיחופיים צריבים להיות במוקד חתעויינות: אואסק, זה זמן טוב לחשמיע דעות שאוםם מאמינים אות היה היה שו טוב לחשמיע דעות שאום מאמינים

שומרים על עדרי הצאן, אין הם מושכים מיגררות. בקיצור – הם מובטלים. כלב שאין לו מה לעשות 24 שעות כיממה מנסה להתגבר על השיעמום כנכיחות סתמיות, נשיכות או תעלולים דומים". הפסיכולוגית המתמחה ככלכים מייעצת ללמד אותם להתיישכ, לקום, להלך לצד הבעלים לפי פקודה, להביא עתון או נעלי כית, להחזיר כרורים ויוצא באלה פעולות. תהליך הלמירה והציות מקנה להם מטרות ומחזיר אותם לעבודה. גליה ריברה על בוני והתכוונה לרינה. בתקופות קדומות נשאו גם כני גילה בעול פרנסת המשפחה, עזרו להגן על הכית. היום הכל שונה, והילרות

כל האחרים בסביכה לדכר בקול רם. גברים מנומסים

שקודם־לכן שוחחו בשקט עם ידידיהם הרימו קולם.

נשים שריכלו להן כנחת מצאו עצמן שואגות זו

כאוזניה של זו. כל זה התרחש מכלי שמי מיושבי

הקפה היה יכול להסביר מרוע בעצם החל לפתע

לצעוק. ואז פרשה חבורת הצעירים לדרכה, והשקט

להרגיש מתי ולמה אנחנו מתחילים לצעוק כדי

להתגבר על קולם של אחרים. אדם מאבר כך את כל

כללי הנימוס והתרכות שלו מכלי לחוש שהוא מתחיל

להשתלב באווירה הפרועה והרעשנית של הכלל.

וכשגורם הרעש מסתלק, הוא חוזר לאורח הדיבור

חייכה אל בתה. לרגע עבר ביניהן איזה ברק של

הבנה. וגליה אמרה: "את רואה, כך בדיוק קורה לך לא

שאינך מרגישה מתי את עוברת את הגבול. רק כשאת

לבדר את יכולה לחזור ולהבין שחצית את הקו הדק

גילה של כתה שהתקרבה לעברן. בפניה היה משהו

דוחה, כמו גם בררך שבה פסעה. כשהתקרבה עוד

יותר, התכהרה התמונה: מעל למכנסי ג'ינס הרוקים,

דהויים, מתוצרת "דה בסט" עם רוכסנים בקצות

המכנס, וחולצת ג'ינס דהוייה אף היא, נישאו אל גליה

שעליה כתוב, בכתב ילדותי ובאותיות מרוסקות: "אבא

תולה לב, אמא שיכורה... נרכה...". הצעירה לא ריברה.

למיפלצתיות אינה מאפשרת לה להנות את מלות

התחינה, ולכן היא משתמשת בנייר הכתוב. גליה

הזו כאה משום שלרינה היה מול והיא נולדה בריאה,

בת למשפחה מסודרת. אמידה, מה שנקרא "בית טוב".

שהתרומה הזו היא מעין מם, כפרה לאל הגורל.

לרגע התכוננה כבתה. פתאום משכה שהתרומה

רינה לא הנירה עפעף. גליה תהתה האם הכת

שגדלה בחברת שפע, שיש לה הכל, איבדה את

הרגישות עד כדי כך שאינה מסוגלת להשתתף

כגורלה הקשה של צעירה כת גילה. התיוכורת היתה

גלויה וחריפה, אך ריבה נשארה שלווה, ארישה, אפילו

כועסת. פניה לכשו הבעה זועמת, קצרת'רוח, והיא

אמרה לרינה: "אמא, בואי נלך מפה. המקום הזה מגעיל

אותי", והתעטפה בשתיקה שנמשכה כל הדרך הביתה.

ועל הרחמים. גליה הביאה כרוגמה את התנהגותה של

רונה כדיונגוף סנטר. דינה ועמה "את לא מכינה, אמא,

הרלת וחזרה למרפסת עם צעירה חייכנית כת גילה.

ואו נשמע צלצול דלת הכניסה. רינה פתחה את

לגליה גרמה היה שככר ראתה אותה כאיזה מקום.

אכל איפה, ומתיז ניסתה להכין את המשפט שאמרה

רִינה: "אָת רואה, אמָא, בגלל הרחמנות שלך אני

צריכה להזמין את כל החברות שלי לקולנוע". עיניה

של גליה נאחוו במכנסי הג'ינס ההרוקים לגופה של

חצעירה, מכנסי ג'ינס רהויים מתוצרת "רה כסט" עם

.. ורינה אמרה, הודפת את תברתה לפניה: "היא

הבריות שהיא יכולה לטמטם כל אחר אם רק תעמיר

פני מסכנה. אני אמרתי שצעירה כמוה, לכושה כמוה,

לא תצליח אף פעם לעורר החמים... אז התערבנרי. וכבר הצעירה מושיטה לעברה של גליה את

שעשועי אביב של צעירים משועממים.

עשרת שקלים שקיכלה ממנה.

רוכסנים כקצה.

שבגלל הרחמים הסכריניים שלך הפסדתי...".

בערב, על המרפסת, נסבה השיחה על השעמום

לגליה היה ברור שהלשון המשורכבת שהפכה את פניה

הנערה הצולעת הושיטה לעכרה פיסת גייר

ואז משכה את תשומת לכה של גליה צעירה בת

השלו והתרכותי מכלי לשים לב לשינוי ולסיכותיו.

גליה חייכה לעצמה. אנחנו אפילו לא מסוגלים

חזר והשתרר.

של הטעם הטוב".

פנים מעוותים ולשון משורבכת.

הושיטה לעכרה עשרה שקלים

מתמשכת לאוך שנים. נערים ונערות ממשיכים פעם. את כל־כך רוצה לדמות לכל החברות שלך, עד להתגורר בכית ההורים ועל חשכונם ער מעבר לשנת העשרים לחייהם, נשארים ילדותיים, חסרי בגרות ועצמאות, ונחשפים לשיעמום ולתוצאות הלוואי שלו. החברה המודרנית פתרה את הבעיות הכלכליות של צעיריה והשאירה אותם להשתעשע כבעיות מדומות.

> לגליה היתה הרגשה שבתה עורמת אירועים כדרך שאדם עורם ארגזים, לטפס עליהם ולגעת בתיקרה של היום, אינה דורשת מעצמה דבר שיכריה אותה להתאמץ, להשקיע. כאילו פסעה על פני מים ולהישאר יכשה. אבל גליה לא הכינה מרוע גערה

לקחה אותה לדיזנגוף סנטר. ביום אביב חם זה ניגשה לשולהן סמוך לדבר עם ירידים, השקט הופר

ררודים, מדלגת מאכן לאכן כדי לעכור את הנחל צעירה צריכה לעכור את היום ולהישאר יבשה.

האווירה ככית־הספה היתה שקטה, עד שחכורת צעירים ללה, בנסיון להגיע כאופן עקיף אל בעיותיה של ונהפך לגל גואה של רעש מסתער. פתאום החלו גם

חלל ענק מקורר שנעים לשבת בו וללגום משקה צונו.

השם למוקים אך יצרניים, ותוכלו לסיים חרבה דב־ ושלם הקיורה תשתייע עחת בגורם מבחוץ. זה זמן

(20 בינואר עד 18 בפברואר)

(19 במברואר עד 20 במארס)

(20 באפריל עד 20 במאי) עמלום קצרים יסבו לכם תואח.

(22 בדצמבר עד 19 בינואר) יחבן שחתקשו השבוע לחתרכו בעבודה היום־יומית וב־ לחולם: כוחום החברתי: יש לכם עכשיו רגשות - נושאים שיגרתיים. התפתחויות מסעירות מתרחשות בח" חום היחסים האישיים. אם תהיו רגועים, תוכלו לכלות יפה. זה ומן עוב לחתום על תווים.

בתחום הרומנטיקה לא הכל ברור. הדגש השבוע צריך להעת על העבודה, ובתחום חות תפינו את ההחקדמות הטובה ביותר. בימים אלה אתם יוצרים קשרי־עסקים חשובים. כדאי לכבד התחייבות חברתית.

לפן המידות מתחדוים חיטב בימים אלח, ואין מקום בעינת קטנות בבית עלולות לחפריע לכם לארה אנשים, ישות ה חומן לפעול במהירות, כספים שמניעים אך בדאי לצאח ולבלות. היצירתיות שלכם במיטבה, ורי. שמצא בא ביים לפעול במהירות, כספים שמניעים צוי לנצל אותה, אך לאו־דווקא במקום העבודה, בתחום חרומנטי, זה חומן להבוע רגשוח.

(12 במארם עד 19 באפריל) בימים אלה תצערכו להיות והירים בתחום העסקים ולדי עת לקרוא בין חשורות. זה זמן טוב לחתויל פרוייקט חקשור בבית, אך אל תרנישו שאתם מוכרתים לשיימו מיד. אין לכם עכשיו סבלוות לאורחים.

אושים עלולים לנפות לוצל אתכם בעסקות כשפיות. אתם מיטיבים משבוע להציג את דעומיכם, וזה זמן מצי ויין לעדיכת שוחות שלפון חשובות. הקשם שלכם יעוור.

43 HIJEJIO

בעמוד זה מבחר מחידיעות והמודעות שפורסמו ב"מעריב" .29.5.52 - 22.5.52 שבין הנוסח המקורי נשמר. ליקט: גבריאל שטרסמן.

אלוף א. כן ארצי שיצא לחומטי לכא חשלום וחוחד , כאיים אורחייםי

מחצפון למרכז (דו' הפלוף י. אכידר, שניה ראש אנף האפטן אות לפני א. בן ארצי

למפירה פחורטנות מסיכת צויבת הארץ מיכונת תפירוד חשמלית מיכור, גיושי במצב מצות מפיחו מירטים במצב מצות מיחו ו/יבס ירושים

אמש נתפרטמו השינויים ן כן מסר הרמטכ"ל נאותה הד במטה צ.ה.ל. שנעשו הכרחיים דמנות, כי האלוף מרדכי מקלף, עם פרישתו של אלוף אפרים סגן הרמטכ"ל, יקרים שובו מהש" בן־ארצי, מנהל אנף האססנאות, תלמותו בחו"ל וייכנס למילוי שקיבל לפי בקשתו חופשה ללא תפקידו בטוף יולי ש.ז.

השבוע לפני 35 שנה

במקומו נתמנה כראש אנף מבקשים שקימש ער כת אלוף פיקוד האלוף יוסף אכידר נתמנה כראש פיקוד המרכז ובמקומו שלחזור

לוף משה דיין, שסיים מסע הש־ חלמנת בחו"ל אחרי שרתו בראש

התפתחות מרשה חלד אתמול כיחוית קפלוי, החוגים דתיים בקיאליצית (הפועל הפי זרחי ופואגיי) החליקו לדתרש מאת הממשלה שלא לקבל את

התמכרותו של שר האוצר ורק לתת לו הוששת דיפור של כמה לפי חצעתם יש למנות סגן לשר האוצר וראשי מחלקות שיר נהלו את חעבורה כהעדרו של קפלו וגם יקלו על המעמקה של:

שר האוצר עם שוכן מן ההכראה. גם כממא"י ישנם וויגים מסר יימים – מתומכין המושבעים של סמלן – אשר סומכים ירם על פעולה זו של חרתיים, מחוך חקווה שהיא הצליה:

קבוצת אנשי מסים ובראשת דיר מ. פנה, חבר הכנפת, פתחו במלחמה ברת בישראל, כרונכת מלחמת ה.בזברזונוקים" ברופית ברא-שית המשטר הכובייני:

ר"ר מ. סנה אמר באסימה של המוערון לתרכות מתקרמת ביי ללא רחמים את הרגש הרתי מכל ללא רחמים את הרגש הדתי מקל רכ שרות האואנגארי המהקבני כישראל ר"ר סנת חוביע, בי סמרית הפוללימי תוציא ספר היסטורת, יהולית מפרל עטן של ה"א מאלו, אשר יאיר זו הפעם ה"אליסטית, רי מנקורת מבט אתאיסטות מסי "יאליסטית, "יאליסטית, "יאליסטית, "הוברת לתרכות מחשר "יאליסטית, "הוברת לתרכות מחשר מלו, שאולית אפנשלאם, קריפה גברכה אה העוברת, שופעיקות המרת זבותה."

תיעיד הערב בשעה שש.

כראשית הישיבה ימסור המד מונה על המונו, כי כאישורו של שר המנים מר מ. שפירא, תורחבו גבולותיה של ירושלים ונוספו אליה עיו כרם, מלחה, כית מו־ מיל בדרום ומצד מערכ סופה אליה השטח ער גשר מוצא, מושי

> ת מפרד סמ חומים בשרך אנשרין ווים, יחוב עליה ב

שעורום לקבוצות וליתיוים

לבן ניידות צרן והמצי שרך דירואים מופנים להפנה במשכולת מורשית לפנות הרצל פו חור זה

לטכירה כהודמנות אוסטין ז כ. כ. מצב מציון

עם מסמ, מ. מ. שילם מעינין דקנות

לפחית 1940. לסנות : מרפדיה ניומן

תיא, יהידה הלוי ם

ה"פרברה"

לועג: יהודי משח וילברמן, קימוניםם

אכשיינאר, שדורו חבר במשלחה פועלי ארוויב שביקרה ברוטית, נגע משידה עם דור וסלבסקי, יהודי, מעורכי המרברה. בשאלה היהודית: בדבר וער בילותם של יחורי רוסיה וברי בר תביעת המנודינים הציוניים עליית יחודי ברית המועצות שביאל

הועבר כראש פיקור הצפון – תאי

מיקוד דרום.

רור זלכסקי חשים, שאין. מאלצים את היוטרים ברוסיה

מבטחה הלומה של שליש מהק עדה לביוראם בעובת השיץ. מאר היום המשקח על המווכות במחרו ת"אימר א. בלקינר לפי שערו אין צורך בקיבור אולם לבל מקרה חולקו פנקטי הלושים. אם תקרה איוו תקלה הושעל שיטת הקיבור מיר

PICE OF THE PROPERTY OF THE PR

גבולות ירושלים יורחבו הערב

המכונה על המחוו דורייר אבר הם בירן לחורים על חרחבת לבולותיה של עיר חבירה

כניצנה שעל ה

בי שטחים אלה, שער היום לא היגראי של צהל, מסי סט היה להם דואג מבחינה מוליציי היאל להם דואג מבחינה מסול מאלית, ייכנס לתחום שעילותה של העירות של העירות במוליגיי במכת השתוף אם עדי במלכת השתוף אם עדי במכת השתוף אם עדי מבחינה אם מוליגיי במוליגיי

להנות הרומים מותנות למנות ממאה ברומים מותנות להנות הרומים במשבורת מותנות למנות הרומים מותנות למנות הרומים ביתר אות הרומים ביתר אות הרומים ביתר אות הרומים ביתר אותנות ליקנים מעי לעטורים ביתר אותנות ליקנים מעי לעטורים ביתר אותנות היא ביעבר היסטות מותנות ביתר היסטות היא ביעבר היסטות מותנות ביתר היסטות היא ביעבר היסטות היינות היינ

שובה מיוחות של מועצת בית כנסת

הישראליימצרי - היא אל חשיר, חשטה הממורה (PR) מש מקום מושב ועדת שניתו הנשק הישראליונימגרית נשות הנשק השראלי אמש ביתיכנסת כסכס חגיג אלוף משנח ש גורו (¹⁹⁷ הצבאי של צורל, מסר ססר 177

אי של פיקור הדרום האוהה צבאית ניגנה כתום הטכם ונעד כה מסיכה לציון המצורע שאלים הרומנו השתתפו הקצינים הי ריים ושענים במשם, כחברי ועות שביות חנשם הישראלית כול

פרטים: "מועדון מטיילי מעריב" ה "פעיני", וה' קולינך 1. הליאבינ, טל. 03-439207 פתוח ברציפות בין השעות 8.30 עד 18.00.

טיולי קיץ 1987

לגלות עולם נסתר עם מדריכי "נאות הכיכר"

- ★ תורכית מערב ומזרח. 10–18–19 יום.
 - * יוגוסלבית איטלית. 16–18–19 יום.
- * יוגוסלביה הונגריה אוסטריה. 17–18–23 יום.
 - * פולין חונגריח. 15 יום.
- * שפרד פורטוגל וחפירנאים. 15-20-12 יום.
 - * **דרום אמריקה.** 20–23–32 יום.
 - * שמארי בקנית. 9-16–23 יום.
 - * שקנדינביה. 18 יום.

אנו מציעים

בקיץ 1987 (תשמ"ז)

טיולים וחופשות

ליעדים חבאים:

ארח"ב

א תמורת תרחוק

א סקנדינבית

א אירופת הקלאטית

א ספרד - פורטוגל

יוגוטלביח – חונגריח

טיולים מיוחדים

לצעירים ולגול חזחב

- * חמורח הרחוק. 30–35 יום. שיולים בדגש מיוחד -
- לחובבי טבע, אמנות או תיאטרון.

- חופשה במלון "לרום" בירושלים. (חמישה כוכבים). 8/6/87 2.
- חופשת וטיולים בשמורות חטבע והמפלים בגליל חעליון. 2-6/6/87
 - עתונאי מעריב, סיורים מודרכים באוטובוס באזור (כולל כניסות באותרים).
 - חירבת שקושות, חירבת אידור, רוגום אל נאקב

FUEL DARGETHUR

הרצאות וערבין עוץ

הרצאות:

סידרת הרצאות מיוחדת לקראת טיולי הקיץ:

<u> 30.5.87 – מוצאי־שבת:</u> בבית ציוני אמריקת, רח' דניאל פריש 1, תל־אביב

-20.00 – יוגוסלביה + מקדוניה 21.00 – דרום אמריקה

חמרצה: נילי חסקין

<u> 4.6.87 לום ה':</u> בית אבא חושי – חיפה

20.00 - שקנדינביה 21.00 – הנודכיה

המרצה: גילי חסקין

* **המזרח הרחוק** – יעוץ מיוחד לטיולים בנתיב

זה ינתן בכל יום חמישי, במלוו מאלאס, רח' חירקון 277, תל אביב, חדר 220, בשעח 18.30. טלפון: 5465496.7.

א **דרום אמריקה** – יעוץ אישי למעונינים * לטייל בדרום אמריקה בטיולינו, יינתן בכל יום חמישי, במועדון מטיילי מעריב, רח' קרליבך ז ת"א, טל 439207-03, ע"י גילי חטקין – ממדריכי

"נאות הכיכר", בין השעות 16.00 עד 18.00. חחנחה על שירותי הקרקע בטיולים לחויל, תינתן לכל מי

שחשתתף באחד חטיולים לחו"ל שבוצעו ע"י "נאות חכיכר" במסגרת "מועדון מטיילי מעריב". חנחת של אם – למי שחשתתף בטיול אחדו חנחה של 8x – למי שחשתתף בשני טיוליםן חנחה של אל – למי שחשתתף בשלושה טיולים ויותר:

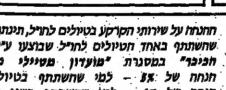
חופשות וטיולים בחג השבועות

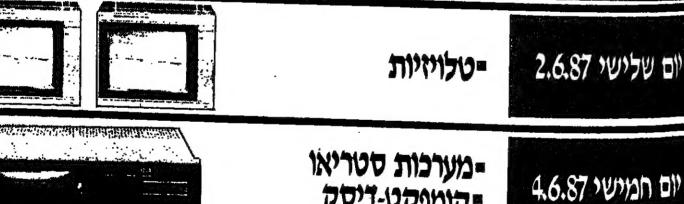
- סיורום מודרכים באור ירושלום, פגישת עם העתונות, ארוחות חג וערב שבת חגיניות, חצי פנסיון
- 4 לילות במלון יעוף חגלילי בחר כנען נשלושה כוכבים), חצי פנסיון, חרקדה, ערב תקשורת ער
 - מדבר יחודה. 2-3/6/87
- לילח בכפר חנופש ימצוקי דרטתי ויום סיור ברכב מדברי לתצפית נחל דרגח, ראס נקב חמר.
 - סמינר מיוחד בשיתוך עם "שרשים": בנשא חכמת ישראל חספונד יחקוים בירושלים במלון "סגדל הכנסול" בתאריכים: 3/6/87 - 2.

חופשה בתל אביב במלון קרלטון (5 כוכבים)

25 – 27.6.87 – סופשבוע ארוך 2 לילות במלון קרלטון על בסים חצי פנסיון

- * ביקור בחצגת תיאטרון וספגש עם השחקנים לאחר החצגה. * סיור רגלי ומודרך בשכונות, בדרום תליאביב.
 - * ביקור במוזיאון לתולקות תל־אביב־יפו ובית רובין.
 - * מפגש עם העוצונות.

FINE CONTRACTOR CONTRACTOR

PHILIPS

DAYS) AND MODE

שואבי אבק שטוסטרים

בוכשירי ווידאו

סירי טיגון יימערבלים -פרקולטורים יי

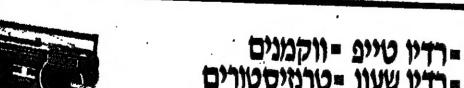
ום ראשון 31.5.87

ום שישי 5.6.87

הגרלה

החל מ- 9 x6 - 9 איח = 594 שיח

בין הקונים יוגרלו 2 כרטיסי טיסה לאירופה ולא כוכל מסים)

5 תשלומים ללא ריבית פרטים בבתי הכל-בו

31.5-5.6.87

